

Frederikssundsbanen

I rammeaftalen for DSB 1995-1998 er der i 1997 og 1998 afsat henholdsvis 155 mio. kr. og 105 mio. kr. til udbygning af spor- og stationskapaciteten på Frederikssundsbanen med henblik på at etablere 10-minutters-drift på strækningen Ballerup-Frederikssund.

På baggrund af rammeaftalen foretog DSB herefter yderligere undersøgelser af omkostningerne ved anlæg af et 2. spor og to nye stationer. I DSB's foreliggende undersøgelse anslås de samlede udgifter for den ovennævnte udbygning af Frederikssundsbanen således at udgøre mellem 1.048 mio. kr. og 1.240 mio. kr., prisniveau 1995 inkl. moms. I overensstemmelse med sædvanlig praksis medfinansierer de berørte kommuner dele af projektet.

I den videre projektering forudsættes, at DSB revurderer projektet med henblik på at afdække mulighederne for at nedbringe det samlede projektbeløb. I den forbindelse underkastes DSB's projektforslag en vurdering (auditering) af et uvildigt rådgivningsfirma rekvireret af Trafikministeriet. Denne vurdering sker i dialog med DSB.

Når projekteringsloven er vedtaget, vil der blive afholdt borgermøder om projektet.

Det forudsættes, at der kan fremsættes en anlægslov i foråret 1997.

Københavns havnebane/forbindelsesbanen

Jernbanebroen ved Langebro, der ejes, drives og vedligeholdes af Københavns Kommune og Københavns Havn i fællesskab, står over for en større renovering til ca. 8 mio. kr., hvis broen stadig skal kunne anvendes. Der er ikke tilstrækkelig trafik til at bære en sådan renovering, så ejerne har anmodet om, at den tilhørende bane nedlægges. Det drejer sig om sporet fra Københavns godsbanegård til Langebro og forbindelsen fra Langebro til Amagerbanen ved Amagerbrogade samt sporet på Islands Brygge.

Banen, som ejes af DSB, anvendes ikke længere til transporter til Prøvestenen. I øjeblikket anvendes banen kun til transport af skærver fra Islands Brygge til DSB's eget brug, men DSB flytter i løbet af foråret sit skærvedepot til Køge.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Hermed tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om hyrekørsel m.v.
(Lovforslag nr. L 230).

Lovforslaget indebærer, at den, der ansøger om tilladelse (bevilling) til hyrekørsel, skal opfylde en række krav vedrørende økonomisk baggrund, faglige kvalifikationer, vandel m.v. De foreslåede adgangskrav svarer i princippet til adgangskravene i buslovgivningen. Ifølge lovforslaget skal hyrekørselsvirksomhed kunne udføres i selskabsform med en godkendt ansvarlig leder.

Lovforslaget indebærer samtidig, at sygetransport – som hidtil har kunnet udføres uden tilladelse – gøres tilladelsespligtig og underkastes samme adgangskrav, som foreslås indført for hyrekørselserhvervet.

Det foreslås, at tilladelser til hyrekørsel og sygetransport gøres tidsbegrænsede med en gyldighedsperiode på op til 10 år, hvilket indebærer, at der ved ansøgning om fornyelse af tilladelsen skal ske en prøvelse af, om betingelserne for at udøve virksomheden fortsat er til stede.

Det følger af lovforslaget, at adgangen til at udstede bevilling til speciel hyrekørsel ophæves med undtagelse af tilladelse til limousinekørsel. Samtidig foreslås indført hjemmel til, at kommunalbestyrelsen (Storkøbenhavns Hyrevognsnævn) kan stille som vilkår ved bevillingsudstedelse, at hyrevognen skal være en storvogn eller en vogn, der er særligt indrettet til befordring af handicappede.

Der foreslås desuden indført regler om tilbagekaldelse og bortfald af tilladelsen og godkendelsen svarende til buslovgivningens regler.

Lovforslaget tilsigter endelig, at der tilvejebringes klar hjemmel til at fastsætte regler vedrørende godkendelse af førere samt tidssvarende krav vedrørende taxametre, mobiltelefoner, printere, trafikdirigeringsanlæg m.v.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til forslagets enkeltheder henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Anden næstformand (Henning Grove):

De spørgsmål, der er opført som nr. 1 og 2 (spm. nr. S 1772 og spm. nr. S 1773), stillet af Keld Albrechtsen, udgår med spørgerens indforståelse til skriftlig besvarelse.

De som nr. 6–10 opførte spørgsmål (spm. nr. S 1767, nr. S 1768, nr. S 1769, nr. S 1770 og nr. S 1771), der er stillet til henholdsvis erhvervsministeren og undervisningsministeren af Frank Dahlgaard, udsættes efter ønske fra spørgeren til næste spørgetid.

Bortfaldet spørgsmål

Spm. nr. S 1727

Anden næstformand (Henning Grove):

Spørgsmål nr. S 1727, der er stillet til arbejdsministeren af Holger K. Nielsen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

18) Til arbejdsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvornår vil regeringen fremsætte forslag om, at unge under 25 år, der er tvunget på halve dagpenge, skal betale halvt a-kassekontingent?«

Skriftlig begrundelse

På et møde i Nakskov den 18. marts lancerede ministeren et forslag om, at unge, der gennem regeringens tvangsuddannelsessystem er sat på halve dagpenge, skal slippe med halvt a-kassekontingent. Ministeren tager hermed højde for en del af den kritik, der er rejst af bl.a. SiD, og som går på, at unge ikke længere har nogen tilskyndelse til at melde sig ind i en a-kasse og en fagforening. Det er derfor vigtigt at få afklaret, om hele regeringen står bag ministerens forslag, og hvornår der i givet fald vil blive fremsat forslag herom.

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi begynder derefter med det spørgsmål, der er opført som nr. 3, spm. nr. S 1743.

Spm. nr. S 1743

3) Til udenrigsministeren af:

Villy Søvnal (SF):

»Hvad agter regeringen at foretage sig på baggrund af USA's planer om et totalforbud mod landminer, og hvis regeringen ikke agter at foretage sig noget, kan ministeren så oplyse, hvor mange lande der skal tage initiativ på området, førend Danmark aktivt vil arbejde for et totalforbud mod landminer?«

Skriftlig begrundelse

Søndag den 17. marts 1996 skriver New York Times, at den amerikanske forsvarschef lægger op til en nyvurdering af brugen af landminer. USA har indtil nu forfægtet det synspunkt, at de såkaldt smarte (selvdestruerende) miner skulle være tilladt, men den amerikanske nyorientering, der retter sig mod et generelt totalforbud, må efter spørgerens mening give den danske regering og det danske Folketing anledning til at overveje, om ikke Danmark burde tage et selvstændigt initiativ i samme retning.

Spørgeren henleder også opmærksomheden på, at der i den amerikanske kongres på tværs af partiskel findes stor tilslutning til et totalforbud mod landminer i erkendelse af, at landminer er en af vor tids største humanitære katastrofer.

Samme tilslutning findes imidlertid ikke i det danske Folketing, hvor landmineproblematikken desværre er blevet en brik i et partipolitisk spil. Det har kostet Danmark anseelse internationalt, og den reaktionære holdning vil måske også i længden koste menneskeliv.

Ved FN's konference om inhumane våben i Genève fra den 22. april til den 3. maj i år må den danske regering gøre sin stilling op: Skal Danmark aktivt støtte bestræbelserne på at eliminere enhver produktion og anvendelse af landminer, eller skal vi fortsætte den bagstræberiske linje, der gavner våbenindustrien og forlænger de humanitære omkostninger, som minerne giver anledning til?

Villy Søvnal (SF):

»Landminer er en af vor tids største humanitære katastrofer.« Sådan siger Boutros-Ghali, FN's generalsekretær, om de djævelske våben, der hvert år dræber eller lemlæster 26.000 mennesker. Vi har at gøre med den mest beskidte og oversete krig i verden.

Et stigende antal lande har draget eller er i gang med at drage konklusionen, nemlig at forbyde dem. Det er lande, vi normalt i humanitær sammenhæng er sammen med. Senest er en bevægelse i gang i USA anført af chefen for USA's militærstab, der arbejder hen imod et totalforbud.

Derfor spørger vi i dag: Er der intet i den her verden, der kan få den danske regering til at optræde mere aktivt, til at gøre Danmark til et foregangsland i den sammenhæng og være med til, at vi tilslutter os den kreds af lande, der støtter et internationalt totalforbud og i øvrigt også tager den nationale konsekvens af det?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Ifølge New York Times har den amerikanske forsvarschef iværksat en undersøgelse af landminers anvendelse. Undersøgelsen er ikke tilendebragt.

I artiklen er forsvarschefen citeret for at have sagt, at han er tilbøjelig til at støtte et forbud mod antipersonelminer.

Pentagon har efterfølgende oplyst, at dette ikke er en korrekt gengivelse af forsvarschefens holdning. Forsvarschefen anser landminer for at være et legitimt og anvendeligt våbensystem, der bl.a. har vist sin værdi ved beskyttelsen af egne og allierede styrker. Forsvarschefen deler dog verdenssamfundets bekymring med hensyn til de skader, der påføres civilbefolkningen.

Hvad angår Danmark, vil jeg nævne den undersøgelse af antipersonelminers betydning for det danske forsvar, som forsvarsministeren i sidste uge har besluttet at sætte i værk. Undersøgelsen skal vurdere behovet for antipersonelminer, herunder om der eksisterer forsvarsmæssigt tilstrækkelige alternativer og konsekvenserne i øvrigt af helt eller delvis at erstatte antipersonelminer.

Om Danmarks politik under forhandlingerne skal jeg gentage: Regeringen har både i FN's generalforsamling og på konferencen i Genève gjort det klart, at vi går ind for et internationalt totalforbud. Det vil vi fortsætte med at gøre.

Jeg vil nævne som eksempel på den danske politik, at Danmark under den sidste session af minekonferencen i januar sammen med 20 ligsindede lande deltog i et møde arrangeret af interesserede NGO'ere under paraplyorganisationen Den Internationale Kampagne for et Forbud mod Antipersonelminer. På mødet besluttede man at koordinere bestræbelserne for at lægge pres på de respektive lande. Denne kon-

takt vil fortsætte under den kommende session i april-maj.

Villy Søvndal (SF):

Jeg siger tak for besvarelsen og har et yderligere spørgsmål:

Regeringen siger ofte, at den danske politik er at gå ind for et internationalt totalforbud, men når der fremsættes konkrete forslag f.eks. her i Folketinget, støttes de ikke af regeringen. Når man henter varer på apoteket, så kan man skelne mellem medicin til indvortes og til udvortes brug; er det ikke en nogenlunde rimelig karakteristik af regeringens holdning i den her sag?

Jeg må spørge udenrigsministeren, fordi vi jo i går skrev betænkning over et beslutningsforslag om et dansk totalforbud mod landminer, og det bliver ikke støttet af den regering, der siger, at den i øvrigt støtter et totalforbud. Det er jo derfor, den her debat er lidt underlig i offentligheden, fordi man siger ét, men ikke vil være med til i konkrete sammenhænge at tage initiativet.

Jeg skal så sige omkring det danske forsvar, at det er klart, der er den sammenhæng, at det er svært at forestille sig Danmark med tungen lige i munden støtte et internationalt totalforbud og så undlade at tage konsekvensen i forhold til det danske forsvar, der, efter hvad vi har fået oplyst, har 350.000 såkaldte dumme miner, dvs. miner, der ikke ødelægger sig selv, miner, der ikke kan opspores.

Synes udenrigsministeren, der er sammenhæng i den danske politik?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Ja, det synes jeg; jeg synes derimod ikke, der er sammenhæng i kritikken af vores politik.

Vi går ind for og støtter i en international sammenhæng på konferencerne, at der gennemføres et totalt forbud mod anvendelsen af antipersonelminer. Desværre, må vi sige, er det ikke muligt at komme igennem med dette synspunkt. Der er meget betydelige nationer ikke mindst i den tredje verden, som absolut ikke ønsker at give afkald på dette afskyelige våben. Vi må derfor arbejde for at nå så langt, vi nu engang kan, men med fastholdelse af målet, som er en total afskaffelse af antipersonelminer overalt i verden.

Villy Søvndal (SF):

Jeg antager, at ministeren er bekendt med, at en række lande, bl.a. Norge, Sverige, Østrig,

Canada og Belgien, selvstændigt har taget beslutninger i deres parlamenter, der ikke alene støtter et totalforbud, men også betyder, at man i national sammenhæng tager konsekvensen af det. Det er lande, Danmark normalt måler sig med i internationale humanitære sammenhænge.

Jeg vil godt igen spørge udenrigsministeren: Hvorfor vil regeringen ikke på det her punkt gøre Danmark til et foregangsland på linje med de nævnte lande?

Det er jo sådan, som ministeren også oplyste, at konferencen genoptages den 22. april i Genève. Der vil formentlig ikke fra dansk side komme et initiativ mod et totalforbud, og derfor er det svært for omverdenen at forstå sammenhængen i den danske politik.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg tror, det forholder sig sådan, at hr. Villy Søvndal ikke vil forstå det. Danmark arbejder for et totalforbud, det gør vi aktivt, det gør vi på konferencen i Genève, samtidig med at vi erkender – men det er åbenbart ikke en erkendelse, hr. Villy Søvndal vil gøre sig – at dette forbud kommer vi ikke igennem med.

Det er det, der er sagens kerne, og derfor må vi søge andre metoder til at begrænse anvendelsen af disse afskyelige våben. Jeg deler aldeles hr. Villy Søvndals vurdering af disse våbens afskyelighed.

Villy Søvndal (SF):

Det bliver så for mit vedkommende det sidste spørgsmål, og jeg vil spørge udenrigsministeren: Vil det sige, at man ikke kan forvente, at den danske regering på linje med Norge, på linje med Sverige, på linje med Østrig, på linje med Canada vil spille den fremtrædende rolle, at man selvstændigt nationalt tager en beslutning med det formål at fremtvinge en international proces, der er i gang, altså understøtte processen, hen imod et forbud mod disse våben?

Det ville være en dansk position, der ville svare til den, vi kender fra andre sammenhænge i humanitære anliggender. Vi var førende på apartheidområdet, og vi har været førende i menneskerettighedsspørgsmålet; dér har vi ikke ventet på, at en hel verdensopinion skulle tilslutte sig det danske standpunkt, dér har vi haft den modsatte opfattelse af processen: at Danmark aktivt ved at gå foran kunne være med til at presse en proces igennem. Det er den tankegang, vi mangler fra regeringens side. Det er derfor, vi ikke forstår regeringens.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Så vidt jeg er orienteret, er hr. Villy Søvndals opsummering af, hvilke lande der har givet afkald, ikke korrekt, men det kan vi jo bagefter konstatere.

Derudover vil jeg sige: Der er ingen tvivl om den danske holdning: vi støtter totalforbudet, og for så vidt angår landminers eller antipersonelminers anvendelse i det danske forsvar, har forsvarsministeren netop iværksat en undersøgelse af dette, og det vil indgå i den kommende Forsvarskommissions arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1777

4) Til skatteministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Hvad agter regeringen at gøre for at sikre, at skattesystemet indrettes således, at den enkelte skatteyder dels føler sig tryk ved skatteopgørelsen og dels selv er i stand til at beregne sin skat?«

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det ville jo være fristende at svare på spørgsmålet, at vi gør alt, hvad vi kan, og alt, hvad der er muligt, men det synes jeg jo nok er at gå for hurtigt til værks.

Jeg kan sige det sådan, at de oplysninger, der foreligger for mig, ikke giver grundlag for, at skatteyderne skulle være utrygge og fremmedgjorte over for sig selv eller over for selvangivelsen eller over for skatteberegningen.

I 1994 foretog Told & Skat en markedsundersøgelse af holdningen over for den normale selvangivelse – vi taler altså om den normale selvangivelse.

Analysen viste, at ca. 90 pct. af de adspurgte kontrollerede selvangivelsens tal primært ved at se på bilag fra arbejdsgiver, og om alle tallene var fulgt af efterregning samt kontrol af størrelsesordenen på tallene.

På spørgsmålet, om det var let eller svært at kontrollere og udfylde selvangivelserne, svarede 92 pct., at det var fra meget let til nogenlunde let, og 1 pct. fandt det meget svært.

Jeg synes, man må konstatere, at den debat, der kører i øjeblikket, i høj grad er præget af, at når 2-3 personer udtaler, at f.eks. kursgevinstloven er kompliceret, så følger det næsten slavisk i pressen og andre steder, at så må hele

skattesystemet være kompliceret, og det mener jeg altså er proportionsforvrængning.

Men det er klart, at der er tale om reelle problemer, så snart der er folk, der føler, at de ikke er i stand til at forstå selvangivelsen på betryggende vis, og så må vi fortsætte. Og formålet med arbejdet er først og fremmest via målrettet information og rådgivning at skabe den fornødne trykthed og forståelse af systemet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil selvfølgelig indledningsvis takke for svaret og så sige, at skattesystemet jo er et af de få områder, hvor man kan sige, at der ikke eksisterer et begreb som ventelister, i hvert fald ikke i opkrævningsfasen, fordi systemet kræver punktlige indbetalinger, og kontrollen er knivskarp. Uoverensstemmelser har ikke opsættende virkning for betaleren, og viser det sig senere, at systemet tog fejl, ja, så må den forurettede, altså skatteyderen, i almindelighed selv betale omkostningerne, hvis det har været nødvendigt at søge sagkyndig hjælp for at få fejlen rettet.

På den baggrund er det utrolig vigtigt, at det skattesystem, vi har, er et system, som for den enkelte skatteyder er nemt overskueligt, og at skatteyderne føler sig trygge ved det.

Når skatteministeren henviser til, at der er lavet en markedsundersøgelse, som ministeren så flot siger, af Told & Skat, som viser, at danskerne såmænd er trygge nok ved selvangivelsen, ja, så kan jeg jo på den anden side henvise til en Observaundersøgelse i B.T. så sent som i sidste uge, som konstaterede – og det var på baggrund af 1.116 besvarelser, så det er jo altså ikke 1 eller 2, som skatteministeren forsøger at give indtryk af – at der faktisk er 46 pct. af skatteyderne, som siger, at man ikke forstår selvangivelsen så godt, som man burde, og der er 50 pct., der tilkendegiver, at de ikke selv er i stand til at beregne deres skat.

Når man tænker på, at det altså ikke har opsættende virkning, hvis man er uenig med skattevæsenet, og at betaling bare skal falde prompte, så er det jo utrolig alarmerende. Det burde for alvor få en skatteminister op af stolen, at 50 pct. i en stor meningsundersøgelse tilkendegiver, at man ikke selv kan beregne sin skat.

Derfor vil jeg egentlig gerne bede skatteministeren forholde sig til de her ting i stedet for at forsøge at give indtryk af, at der bliver uro og debat, når bare 1 eller 2 siger, at man er utryg ved skattesystemet.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal sige til det, at jeg bestemt mener, at jeg udtrykte en bekymring for problemstillingen, at der er for mange, der ikke er i stand til at beregne deres egen skat. Jeg vil dog oplyse, at med det serviceapparat, der står til rådighed, bl.a. det, at skattevæsenet på betryggende vis foretager skatteberegningen, kunne man jo også forestille sig, at nogle, om jeg så må sige, måske ikke har det fornødne incitament til selv at foretage skatteberegningen, og dermed så er det jo let at sige, at man alligevel heller ikke forstår det.

Jeg underkender ikke problemernes omfang, men jeg mener, information og oplysning er den rigtige vej.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men jeg synes, skatteministeren taler med to tunger. På den ene side siger skatteministeren, at man i regeringen forstår problemets omfang – det var den vending, skatteministeren selv anvendte – men på den anden side anviser skatteministeren ikke på et direkte spørgsmål her i salen, hvad man så egentlig agter at gøre. Det er jo det spørgsmål, der er stillet her, og til det siger skatteministeren alene, at man vil rådgive.

Kunne skatteministeren ikke finde det anvendeligt, at man i stedet diskuterede, om skattesystemet nu er skruet rigtigt sammen, om man eventuelt kunne skrue det sammen, så det var lettere at forstå for den enkelte borger, så borgeren selv kunne beregne sin egen skat?

Jeg synes, det er utrygt, hvis skatteministeren ikke ser det som sin målsætning at sørge for at administrere et skattesystem, som den enkelte skatteyder også kan forstå, men at skatteyderen alene skal henholde sig til, at skattevæsenet jo nok beregner skatten på betryggende vis. Det ved skatteyderen jo ikke om skattevæsenet altid gør. Skattevæsenet tager jo også fejl. Hvem skal rette fejlen, hvis skatteyderen ikke selv er i stand til at gennemskue, hvornår skattevæsenet tager fejl, og hvornår skattevæsenet ikke gør det?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er jo faktisk retoriske spørgsmål efterhånden; jeg ved ikke, hvor meget mere jeg kan bidrage. Jeg har sagt, at information og oplysning er vejen frem, og jeg synes, Told & Skat har gjort mange fremskridt i vejledningerne. Gad vide, hvor mange der egentlig har set, hvor pædagogisk skatteberegningen er på de bageste sider af den vejledning, som kommer ud hvert eneste år.

Men herudover kan jeg kun sige, at det, der ligger i hr. Thulesen Dahls antydninger, formentlig er, at vi skal lave nogle drastiske reduktioner i selve skattetrykket og fjerne en række skattelove osv., og det er måske nok mere et tema, vi kommer ind på i forbindelse med næste spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1778

5) Til skatteministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Finder regeringen ikke, at det er muligt at indrette et skattesystem, som på én og samme tid er enkelt og demokratisk?«

Skatteministeren (Carsten Koch):

Spørgsmålet om enkelhed og demokrati i skattesystemet er jo først og fremmest et politisk spørgsmål. Der er sikkert nogen, der vil sige, at den rigtige vej er at afskaffe eller måske drastisk reducere velfærdssamfundet, så skattesystemet hermed opnår den fornødne enkelhed, og at det er den eneste måde, hvorpå den fornødne enkelhed skal tilstræbes.

Jeg tror, man skal være opmærksom på og holde sig for øje, at skattesystemet i dag på mange måder er et resultat af lovgivning, der har samlet bredt flertal her i Tinget igennem en række år. Denne lovgivning har været forberedt og fremlagt af såvel borgerlige som ikkeborgerlige skatteministre. Derfor er skattesystemet et resultat af nogle af Tingets flertal igennem en række år vedtagne enkelte regler. Det er fælles arv og fælles gods, og derfor er skattesystemet sådan, som den demokratiske proces igennem en lang årrække har tilsagt det.

Det har aldrig været sådan, at man ligefrem har tilstræbt kompliceret lovgivning. Tværtimod har de seneste skiftende regeringer og deres skatteministre haft et ønske om og et mål for forenklinger, og det er også mit mål og mit ønske. Vi er altid åbne over for realistiske forslag fra alle interesserede parter, praktikere og teoretikere, der kan forenkle.

Jeg inviterer gerne til forslag, men jeg synes, at når nogle af forslagene bliver præsenteret i aviserne, så er de langt mere kreative, end når de kommer herind og skal gøres anvendbare i lovgivningsprocessen. Når de skal bruges i for-

bindelse med lovgivning, så bliver de altså mindre og mindre – hvad skal vi kalde det – konstruktive og hjælpsomme.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg anfægter ikke, at der har været politiske flertal bag de nugældende skattelove. Selvfølgelig har der været det, for ellers var de jo ikke blevet til love, så det siger jo sig selv.

Det er også rigtigt, at for en lang række af Folketingets partier er skattelovgivningen af i dag fælles gods. Der er så andre partier, der ikke har bakket det op, men det er rigtigt, at det er fælles gods for størstedelen af Folketingets politiske partier.

Men jeg er da glad for, at skatteministeren efterfølgende tilkendegiver, at det gør jo ikke, at skatteministerens ambitioner om at lave tingene om nødvendigvis af den grund bør være mindre.

Skatteministeren udtalte i forbindelse med den seneste debat om de her ting i sidste uge, at enkle skatteregler ikke var demokratiske, og at man ikke kunne lave kraftige forenklinger i skattesystemet, uden at man angreb det demokratiske element i skattesystemet. Det vil jeg gerne have at skatteministeren her under spørgertiden uddyber meningen med. Hvis det betyder, at skatteministerens ambitionsniveau er så lavt, at man ikke kan forenkle, fordi det går ud over det demokratiske element i skattelovene, så er jeg bange for, at vi med den nuværende skatteminister har skudt alle mulige tanker om reelle forenklinger af skattesystemet langt ud i fremtiden. Og det synes jeg virkelig vil være ærgerligt, fordi det så ikke giver indtryk af, at skatteministeren alligevel har det helt store engagement i det her spørgsmål.

Jeg vil altså som sagt gerne spørge skatteministeren: Hvad mener skatteministeren, når skatteministeren siger, at enkle skatteregler ikke er demokratiske?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan oplyse, at jeg faktisk løbende søger at forenkle skattereglerne. Der går, som jeg også har sagt i debatten, ikke en dag, uden at jeg overvejer, hvordan man kan forenkle. Komplikation for komplikationens egen skyld er der ingen, der kan have interesse i.

Men jeg synes, jeg vil gentage, hvad jeg sagde før til hr. Thulesen Dahl: Det er tankevækkende, at man igennem mange årtier, hvor skiftende skatteministre og skiftende regeringer har her-

sket, alligevel, selv om man har tilstræbt enkelhed, har fået et system, som ikke er enkelt. Det kunne jo godt give anledning til, at man tænkte: Det kan godt være, at det ikke er helt så simpelt, som hr. Thulesen Dahl fremstiller problemstillingen.

Mange har ønsket forenkling, men der er andre hensyn end forenkling i et demokratisk samfund. Der er en vis form for omfordeling, der skal tilgodeses. Og, hvad jeg selv lægger lige så meget vægt på: skattesystemet skal virke neutralt, dvs. kunne indbefatte alle mulige forskellige handlinger, al mulig forskellig adfærd og gøre det sammenligneligt. Der skal i øvrigt også tilgodeses en række andre hensyn, og disse hensyn gør, at man må foretage afvejsninger og hele tiden tilstræbe enkelhed under hensyntagen til respekt af provenuneutralitet, af hensyn til fordeling og hensyn til neutralitet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men jeg fik egentlig slet ikke svar på det, jeg spurgte om. Jeg spurgte egentlig om, hvad skatteministeren mener, når skatteministeren flere steder i dagspressen i sidste uge i forbindelse med den seneste debat, der var, udtrykte, at enkle skatteregler ikke er demokratiske. Skatteministeren har ikke på noget tidspunkt forsøgt at forklare, at det ikke var det, han sagde. Nej, skatteministeren har bekræftet det, endda flere steder, og siger, at enkle skatteregler ikke nødvendigvis er demokratiske.

Det savner jeg et svar på, fordi det for mig at se jo netop er et spørgsmål om demokrati. Hvis ikke man er i stand til som skatteyder at kontrollere, om man betaler for meget eller for lidt i skat, så bryder systemet da helt sammen, og så er der jo ikke den kontrolinstans, som er den helt afgørende vigtige, nemlig skatteyderens egen kontrol og skatteyderens opfattelse af, at man har hold i, om man betaler for meget eller for lidt. Derfor er netop det her med enkle skatteregler afgørende for, om man har demokrati i skattesystemet.

Og derfor kunne jeg godt tænke mig helt kontant at få svar på fra skatteministerens side: Hvad mener skatteministeren med, at enkle skatteregler ikke er demokratiske?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige – kun nævne den kendsgerning, at jeg til stadighed søger at lave skattereglerne enkle. Den type forenklinger, som i debatten har været ført frem

som forslag til enkle skatteregler, er skatteregler, som jeg må karakterisere som ikke nødvendigvis demokratiske.

Det er jo ikke bare almindelig enkelhed. Almindelig enkelhed kan alle tilstræbe, og det er et sundt, demokratisk princip. Men det, der ligger i en række debattørers indlæg, er skatteregler, som bliver så forenklede, at en række af de grundlæggende ting, vi lægger vægt på, når vi skal sammensætte et skattesystem, bliver sat til side, og det er det, jeg mener med, at en forenkling ikke nødvendigvis er demokratisk. Det er meget trivielt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1775

11) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (DF):

»Har en kommunal vandforsyning, der har opsparet et millionbeløb, pligt til at tilbagebetale disse penge til forbrugerne eller alternativt nedsætte taksterne på vandforsyningen?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om det er pligtigt for det kommunale vandværk at tilbagebetale beløbet eller udbygge/reparere ledninger/anlæg eller lignende.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter vandforsyningslovens § 53 er det kommunalbestyrelsen, der fastsætter taksterne for levering af vand fra en kommunal vandforsyning.

Vandforsyningsloven og reglerne om beregning af priser på vand ligger i Miljø- og Energiministeriets ressort, og på den baggrund må jeg henvise spørgeren til at rette henvendelse til miljøministeren og få en nærmere redegørelse for spørgsmålet.

Ole Donner (DF):

Jeg ved ikke, om jeg skal sige tak for svaret, for det var jo ikke rigtig noget svar. Men uagtet at ministeren siger, at beregningen ligger i Miljø- og Energiministeriet, så går mit spørgsmål jo altså på en enhed i en kommune, som skal hvile i sig selv, og der er jo i hvert fald så vidt mig bekendt under indenrigsministeren nogle reg-

ler, som siger, at disse ting skal hvile i sig selv. Og det er faktisk det, spørgsmålet går på.

Hvis man har en masse penge liggende i sådan en vandforsyning, så mener jeg, man har pligt til at regulere det, og det er det, jeg spørger ministeren om: Når der kommer revisionspåtegninger til en kommune, fordi den ikke regulerer det, mener ministeren så, at det er i orden, at man ikke gør det?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg må gentage det, der var indholdet af mit svar fra før, og det kan jeg se at spørgeren også selv har været opmærksom på, eftersom der senere på dagsordenen er et næsten enslydende spørgsmål til miljø- og energiministeren. Det har været ganske forudseende af spørgeren.

Ole Donner (DF):

Jeg skal ikke bebrejde ministeren, at ministeren ikke har læst spørgsmålet til miljø- og energiministeren på den rigtige måde, for det omhandler noget helt andet, nemlig installering af vandmålere.

Men jeg vil da så godt spørge ministeren: Er ministeren ikke klar over, at f.eks. lossepladser og fjernvarmeforsyninger og sådan nogle ting ikke må blandes ind i kommunekassen? Mener ministeren, at hvis der er nogle uoverensstemmelser dér, så skal man bare lade det sejle og så spørge en anden minister?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er helt bekendt med, hvordan reglerne for opgørelse af de særlige opgavers udførelse, som bliver nævnt, er, men jeg vil alligevel være nødt til at henvise spørgeren til at rette spørgsmålet og den videre diskussion til miljø- og energiministeren, fordi det er dér, det rettelig hører hjemme.

Ole Donner (DF):

Så bliver jeg nødt til at spørge ministeren direkte: Når ministeren er bekendt med de brugerfinansierede ting som lossepladser, affaldscentre og fjernvarme osv., så ved ministeren også, at der er en pengestrøm imellem disse firmaer og kommunekassen, og det er fuldstændig det samme, der sker her med vandforsyningen.

Der er altså opkrævet for mange penge, som er gået i kommunekassen. Det er en kommune, som har så dårlig en økonomi, at det eneste sted, den ikke har lånt, er i kirkekassen, og så låner den altså de her penge. Og så spørger jeg mini-

steren, om ministeren finder, at det er i orden, at man ikke gør noget, selv om der er revisionspåtegninger. Det har jeg ikke fået noget svar på.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det kan godt være lidt trættende at skulle gentage sig selv, og derfor kan jeg kun sige, at det er korrekt, at der opereres med nogle hvile-i-sig-selv-principper, men de er ikke så enkle, som det bliver forsøgt fremstillet her, for naturligvis kan man godt i en sådan virksomhed opspare til senere investeringer. Og derfor er det, at jeg henviser spørgeren til at rette sit spørgsmål til rette myndighed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1776

12) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (DF):

»Hvilke muligheder har en kommunalbestyrelse for at eftergive borgere et beløb, som er skyldigt til kommunekassen?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker belyst forskellige eksempler på, at en kommunalbestyrelse lovligt kan vedtage at eftergive et skyldigt beløb.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter kommunalfuldmagtsreglerne gælder der et forbud imod, at en kommune uden lovhjemmel giver økonomisk støtte til enkeltpersoner – det er lidt banalt, det, jeg siger her, men det er nødvendigt at tage med i en besvarelse af spørgsmålet, og eftergivelse af et tilgodehavende hos en person må vel sidestilles med at yde økonomisk støtte til den pågældende.

Derfor er konklusionen, at en kommune ikke uden lovhjemmel kan eftergive et tilgodehavende hos en borger i kommunen. Derimod kan en kommune opgive et tilgodehavende, som man af den ene eller anden grund antager er uerholdeligt. Det er kommunen, som ud fra de konkrete omstændigheder skønner, om det er muligt at få pengene kradset ind.

Til sidst vil jeg godt bemærke, at såfremt der i andre ministeriers lovgivning måtte være hjemmel til at eftergive skyldige beløb til kommunen, hører spørgsmålet under det pågældende mini-

sterium eller de pågældende ministerier. Derfor kan jeg ikke, som det er ønsket, give eksempler på, hvornår en kommune lovligt kan eftergive et skyldigt beløb til kommunen, men må nøjes med den indledende besvarelse.

Ole Donner (DF):

Jeg vil meget gerne takke ministeren for et meget klart svar.

Selv om ministeren siger, at det, ministeren indledte med, kunne lyde banalt, er jeg enig med ministeren i, at man hverken kan eftergive et beløb eller yde støtte. Jeg forstår også godt ministerens henvisning til andre ministerier: Hvis det f.eks. drejer sig om en skattegæld, er der nogle nærmere regler i skattelovene, som tilkendegiver, hvornår man kan eftergive disse beløb; og hvis man må opgive noget udbetalt bistandshjælp, som ellers skulle betales tilbage, er der nærmere regler i sociallovgivningen. Det er jeg helt enig i.

Men hvis en kommunalbestyrelse har et klokkeklart krav på en borger, mener ministeren vel også, at så skal disse penge kræves op, og hvis de ikke bliver krævet op, vil de være at betragte som en støtte. Ministeren var jo selv inde på det, og jeg vil godt spørge ministeren: Mener ministeren ikke, at hvis man gjorde sådan noget, kunne man risikere, at de enkelte kommunalpolitikere via Tilsynsrådet og Indenrigsministeriet blev ansvarlige for deres egen pengepung?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg synes, der i dette andet spørgsmål ligger en forenkling af mit svar.

Jeg skelnede i mit svar meget nøje mellem en eftergivelse og en konkret vurdering af, i hvor høj grad det overhovedet er muligt at få pengene ind. Det vil sige – som jeg også sagde i mit første svar – at en kommune kan opgive et tilgodehavende, som man ud fra en nøgtern betragtning kan se at det simpelt hen ikke er muligt at få inddrevet. Men kommunen må ud fra de konkrete omstændigheder i den enkelte sag selv skønne, hvorvidt det er muligt at få tilgodehavendet inddrevet.

Jeg vil godt bede om, at spørgeren er opmærksom på den nuance, der naturligvis ligger i den måde, besvarelsen er givet på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1779

13) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (DF):

»Vil det være muligt for en borgmester at foreslå et afstemningstema som f.eks. »Borgmesteren foreslår, at den i anlægsplanen afsatte vej fra Nørregade til Søndergade udgår og pengene i stedet anvendes til anlæggelse af tre fodboldbaner«?»

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker ministerens kommentar til, at afstemningstemaet i eksemplet her indeholder to aspekter.

Spørgeren mener, at et medlem, som ønsker at bibeholde vejstrækningen, og som også ønsker at støtte anlægget af fodboldbaner, ikke har mulighed for at afgive sin stemme.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er blevet spurgt, om det vil være muligt for en borgmester at foreslå et afstemningstema som f.eks.:

»Borgmesteren foreslår, at den i handlingsplanen afsatte vej fra Nørregade til Søndergade udgår og pengene i stedet anvendes til anlæggelse af tre fodboldbaner.«

Det er jo noget meget konkret at spørge en minister om, så jeg går ud fra, at det er selve princippet om afstemninger, man beder mig om at sige lidt om. Jeg har i hvert fald forstået det sådan, at man gerne vil have afdækket, om et afstemningstema kan være formuleret på en sådan måde, at det består af flere forskellige elementer.

Til det kan jeg oplyse, at man godt kan indrette det på den måde. Det forholder sig sådan, at hvis et kommunalbestyrelsesmedlem kun ønsker at stemme for ét af elementerne i forslaget, vil medlemmet kunne fremsætte et selvstændigt forslag, der alene indeholder det element, den pågældende er positivt stemt for, og består et fremsat forslag af såvel et negativt element som et positivt element, kan et medlem, der ønsker at stemme for begge elementer, fremsætte et selvstændigt forslag med dette indhold.

Et medlem kan således fremsætte et selvstændigt forslag, der netop indeholder de ting, den pågældende ved afgivelsen af sin stemme gerne vil lægge vægt på, og det er en fin praktisk vej

ud af det dilemma, som jeg forstår at spørgeren mener eksisterer.

Ole Donner (DF):

Jeg siger tak for svaret.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at det var det principielle, jeg efterlyste, og ministeren kom jo med nogle eksempler på, hvordan man kan stille ændringsforslag. Nu havde jeg opdigtet dette eksempel, men jeg går stadig ud fra det principielle, så derfor vil jeg godt spørge ministeren direkte: Kunne en borgmester foreslå det, spørgsmålet går på?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgik af min besvarelse, at hvis man ikke føler, man kan stemme for begge dele – hvis man er for det ene og imod det andet – kan man selv fremsætte et forslag, der giver én mulighed for at få præcis den holdning, man har til et enkelt element i afstemningstemaet, ført frem.

Ole Donner (DF):

Hvis eksemplet var som beskrevet i spørgsmålet, mener ministeren så, det vil kunne godkendes i en kommunalbestyrelse, hvis et byrådsmedlem f.eks. fremsætter et forslag om at lave begge dele? Mener ministeren, at man kan vedtage det i byrådet, uden at det forudgående har været i økonomiudvalget, og uden at der er fremsat forslag til finansiering af de pågældende eksempler?

Sagen kunne jo være, at byrådsmedlemmet siger: Jeg foreslår, at det vejstykke bliver på anlægsplanen, og jeg foreslår ligesom borgmesteren, at vi laver tre fodboldbaner. Men så bliver der jo en manko i beløbet, og mener ministeren, det vil være hensigtsmæssigt af en borgmester at komme med et sådant forslag? Og mener ministeren, at hvis der kommer et ændringsforslag, som siger ja til begge dele, er det i orden, bare man nævner beløbet i byrådsalen?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det er jo lige før, det kommer til at ligne en konkret sagsbehandling om fodboldbaner i X-købing, eller hvad der ellers er tale om, og det tror jeg ikke ville være hensigtsmæssigt.

Men svaret på det sidste, spørgeren er inde på, er, at det kommer an på, hvordan dette dagsordenspunkt på kommunalbestyrelsens dagsorden er formuleret. Og det er sådan, at hvis det drejer sig om en konkret sag, vil man, hvis der er opstået tvivl, kunne forelægge den

for tilsynsmyndighederne – det vil altså sige Tilsynsrådet, hvis der er tale om en sag i en kommune, og Indenrigsministeriet, hvis der er tale om en sag i en amtskommune eller i Københavns eller Frederiksberg Kommuner.

Jeg tror, det er vigtigt at tage dette udgangspunkt for mit andet svar, fordi jeg ikke finder det hensigtsmæssigt, at man ud fra en række tænkte konstruktioner, hvor man ikke har et konkret formuleret dagsordenspunkt foran sig, forsøger at give en tænkt besvarelse på et tænkt problem.

Ole Donner (DF):

Jeg skal stadig understrege, at det er et eksempel, jeg selv har opdigtet, og hvis man forholdt sig til, at det var et dagsordenspunkt, kunne man udmærket svare på det. Men jeg forstod ministeren derhen, at ministeren i hvert fald ikke finder, at det vil være hensigtsmæssigt at komme med sådanne forslag og vedtage at udføre begge plustingene, hvis der ikke har været en bevillingsmæssig ansøgning til byrådet, og det er jeg enig med ministeren i.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg tror, spørgeren hører noget, jeg ikke har sagt, for det, der var udgangspunktet i mit første indlæg, var, at der ikke er noget til hinder for, at der indgår flere elementer i et afstemningstema. Men derudover må man selvfølgelig forholde sig til, hvad der i øvrigt står på dagsordenen.

Ole Donner (DF):

Mener ministeren, det kan gå så vidt, at man f.eks. har køb og salg af en fast ejendom på et åbent møde sammen med et klubhus?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det har jeg ingen kommentarer til!

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1789

14) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (DF):

»Hvornår agter Indenrigsministeriet at svare på en henvendelse af 25. oktober 1995 fra Tilsynsrådet i Frederiksberg Amt, j.nr. 1995-951/262?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om ministeren finder det rimeligt, at et ministerium endnu ikke har svaret på en henvendelse af 25. oktober 1995, ministeriets j.nr. 1995/1563/211-1.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Svaret lyder: Den 25. marts 1996!

Ole Donner (DF):

Jeg siger mange tak for det præcise og klare svar, jeg fik her.

Det er altså lykkedes at svare efter 5 måneder, og jeg synes, det er behageligt at vide, at man dog kan få skrivelserne ud af huset så hurtigt. Men her har vi en sag, der er blevet henvist til Tilsynsrådet, hvorefter et ministerium bliver spurgt, og Tilsynsrådet siger, at man agter at lægge et responsum til grund for bevarelsen til kommunen, og så er man 5 måneder om at svare. Jeg vil gerne spørge, om ministeren finder, at 5 måneder er et passende tidsrum til at svare på et brev på 2½ linje.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der har her været tale om en sag, der er gået lidt frem og tilbage mellem Tilsynsrådet og ministeriet. Der har været en del ting, hvor man skulle tjekke det juridiske grundlag, og det er baggrunden for, at besvarelsen har været den tid undervejs, som den har.

Ole Donner (DF):

Det er muligt, man har tjekket en del ting i det lille halve års tid, der er gået, men der har nu ikke været nogen kontakt med Tilsynsrådet i 5-måneders-perioden; der foreligger i hvert fald ikke noget skriftligt. Jeg har haft aktindsigt i sagen, og derfor ved jeg, at der ikke har foreligget nogen skrivelser.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren kan oplyse, hvad der er blevet svaret: Er svaret bare, at man er enig med Tilsynsrådet i dets betragtninger, eller er der et andet svar?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil bede om, at det sidste spørgsmål bliver stillet skriftligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1780

15) Til miljø- og energiministeren af:

Ole Donner (DF):

»Kan et kommunalt vandværk anvende en opsparet kapital på 22 mio. kr. til at installere vandmålere for i 1997?«

Skriftlig begrundelse

I ministerens vejledning står der, at installationen skal ske på ejerens bekostning.

Spørgeren ønsker derfor belyst, om ministeren mener, at det er »ejerens penge« der ligger i en sådan opsparing.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, er det såkaldte normalregulativ, der er udarbejdet af Miljøstyrelsen og vedrører forholdet mellem forbrugeren og vandværket.

Normalregulativet er udsendt med en vejledning til kommunerne – hvad spørgeren jo også gør opmærksom på – når de ifølge vandforsyningsloven skal udarbejde regulativer for de enkelte vandværker. Det er efter normalregulativet sådan, at anbringelsen af vandmålere sker på ejerens bekostning, mens vandværket betaler for selve måleren.

Jeg kan dog oplyse, at der kan forekomme afvigelser fra normalregulativet. Der kan således findes tilfælde, hvor det kan være både praktisk og økonomisk fornuftigt, at vandforsyningen står for installationen, f.eks. hvis hele vandværkets forsyningsområde skal have monteret vandmålere på én gang. Miljøstyrelsen har i et sådant tilfælde udtalt, at det kan finde sted, hvis det ikke medfører urimelig forskelsbehandling.

Jeg kan ud fra det oplyste ikke nærmere vurdere det eksempel, hr. Donner drager frem med sit spørgsmål, men jeg kan sige, at jeg i nær fremtid vil udsende en bekendtgørelse om installation af vandmålere. Ifølge denne bekendtgørelse skal der inden den 1. januar 1999 være installeret vandmålere i alle ejendomme, der forsynes fra almene vandforsyninger, i daglig tale kaldet vandværker.

Ole Donner (DF):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg har et spørgsmål, fordi ministeren ikke svarede på en enkelt detalje i spørgsmålet.

Et kommunalt vandværk, der dækker et nærmere bestemt område, har opsparet en stor kapital, og mit spørgsmål til ministeren går på: Er ministeren enig med mig i, at de penge, der ligger i den kasse, er forbrugernes på den ene eller den anden måde – forstået på den måde, at de kan anvendes til ledningsnet eller kan anvendes til at nedsætte taksterne – eller kunne man anvende pengene til at installere disse målere? Ministerens bekendtgørelse siger tilsyneladende, at det skal ske for ejerens regning, men hvad nu, hvis det tekniske udvalg, som administrerer det pågældende vandværk, spørger, om det vil være muligt at anvende disse mange millioner til at betale for disse vandmålere?

Ministeren kom også ind på det med forskelsbehandlingen, så jeg vil godt spørge: Vil det være muligt at udbetale et beløb af den opsparede kapital, som svarer til det, det koster at etablere en vandmåler, til de få, der har installeret måleren?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Én ting har jeg lært i de år, jeg har været medlem af Folketinget, og det er en viden, jeg gerne vil give videre: Der er én ting, man skal undgå her i Folketingssalen, nemlig at foretage egentlig sagsbehandling, så det vil jeg i hvert fald afstå fra. Jeg vil meget nødig udtale mig om den konkrete sag.

Men jeg vil gerne henvise til det svar, jeg allerede har givet: Selv om vejledningen har nogle anvisninger for, hvem der normalt betaler for måleren og for installationen, kan denne vejledning godt fraviges, og derfor vil jeg godt være imødekommende over for tankegangen i hr. Donners forslag. Jeg tør ikke sige, at man kan løse forskelsbehandlingsproblemet på den måde, hr. Donner nævner, men jeg mener godt, man kan finde fornuftige løsninger i praksis. Og alle kan da sige sig selv, at hvis et helt område, der hidtil ikke i nævneværdigt omfang har været forsynet med målere, skal forsynes med målere, er det fornuftigt at gøre det på én gang, hvis kapitalen er til stede.

Ole Donner (DF):

Jeg siger tak til ministeren for svaret, og jeg er enig med ministeren i, at vi selvfølgelig ikke skal lave sagsbehandling, men alene holde os til nogle principper.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvis ministeren kan svare på det: Hvis vi nu har

et tænkt eksempel, hvor der ligger en stor kapital i vandforsyningen, men kommunen ikke har råd til at bruge disse penge på målere, fordi den er kommet til at bruge dem til noget andet – mener ministeren så, det ville være forsvarligt at gå ud til forbrugerne og opkræve et ekstrabeløb, når der ligger et stort beløb i kassen? Vil ministeren svare på det?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg beundrer hr. Donners forsøg på at få viklet mig ind i en konkret sag, men selv om det virkelig er både velment og elegant gjort, lykkes det ikke alligevel. Jeg vil ikke udtale mig om den konkrete sag og heller ikke om det konkrete spørgsmål.

Ole Donner (DF):

Jeg er tidligere i spørgetiden blevet henvist til at skulle bede miljøministeren om svar på et enkelt spørgsmål: Hvis en stor kapital er opsparet i en kommunal vandforsyning, har kommunen da som hovedregel pligt til at tilbagebetale penge eller bruge pengene til forbedring af ledningsnettet? Mener ministeren ikke, der bør ske et eller andet, specielt hvis der er kommet revisionspåtegninger i det pågældende tilfælde?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg tror stadig, hr. Donner har et meget konkret sagsforhold i tankerne, og da jeg ikke kender den sag så godt, som hr. Donner øjensynlig gør, vil jeg – da jeg meget gerne vil svare på hans spørgsmål – bede hr. Donner om at stille mig det skriftligt og også nævne den konkrete sag, for så skal jeg sørge for at få sagen undersøgt.

Umiddelbart synes jeg, at det, hr. Donner siger, lyder meget fornuftigt; men jeg vil nødig bindes, før jeg kender alle enkeltheder i sagen. Det kan jo være, at hr. Donners korte taletid ikke har givet ham mulighed for at dække alle aspekter i sagen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1783

16) Til miljø- og energiministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at danske landmænd benytter pesticider, som ikke er godkendt til brug i Danmark, og som kommer til landet via tyske maskinstationer, og hvad vil ministeren i givet fald gøre for øjeblikkelig at stoppe dette?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Landsbladet den 22. marts 1996 kan landmænd i Danmark benytte tyske maskinstationer, der ubesværet kører over de ubevogtede grænseovergange mellem Tyskland og Danmark og sprøjter for såvel danske som tyske landmænd i Danmark. Ifølge oplysningerne har de tyske maskinstationer relativt frit spil og kan således anvende pesticider, som ikke er godkendt til brug i Danmark, ligesom de pågældende landbrug slipper for pesticidafgiften, som er indført i Danmark.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Spørgsmålet er stillet på baggrund af en artikel i Landsbladet fra i fredags, og samtidig sker der det, at søndag aften er der i Nyhedsmagasinet i DR-TV en udsendelse, som afslører, at det ikke alene er ved grænsen, der sker en illegal handel med sprøjtemidler. Jeg synes blot, det understreger, at det er utrolig vigtigt, at der handles hurtigt, og det understreger også spørgsmålets berettigelse.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er meget glad for, at hr. Hindrup Andersen rejser dette spørgsmål her i Folketingets spørgetid, for det er et meget alvorligt problem.

Allerede midt i februar fik Miljøstyrelsen en melding om, at tyske landmænd og maskinstationer kørte over grænsen og sprøjtede med pesticider, som ikke er godkendt i Danmark. Derefter skrev Miljøstyrelsen straks til kommunerne i Sønderjyllands Amt og opfordrede kommunerne til at skærpe tilsynet, så der ikke blev udbragt pesticider, uden at udbringeren var i besiddelse af det sprøjtecertifikat, som alle, der sprøjter for andre, skal have ifølge de danske regler.

Styrelsen bad i samme brev om at blive underrettet, såfremt kommunerne i forbindelse med tilsynet ved udbringning blev opmærksom på brug af ikkegodkendte pesticider, og endelig oplyste Miljøstyrelsen, at der angående de afgiftsmæssige problemer ville blive rettet henvendelse herom til Skatteministeriet.

Ud over tilsynet fra kommunerne med den erhvervsmæssige udbringning af pesticider og Miljøstyrelsens tilsyn med, om der anvendes ulovlige pesticider, udfører Arbejdstilsynet tilsyn med håndteringen af pesticider, og Plantedirektoratet udfører tilsyn med sprøjteudstyr og sprøjtejournaler.

I brevet til kommunerne oplyste Miljøstyrelsen om en planlagt kampagne i netop Sønderjyllands Amt for at imødegå den helt uacceptable brug af midler, som ikke er godkendt i Danmark. Kampagnen er planlagt til udførelse i maj/juni i samarbejde mellem de tilsynsførende myndigheder, og Miljøstyrelsen vil ud over henvendelsen til kommunerne i Sønderjyllands Amt kontakte Kommunernes Landsforening, Arbejdstilsynet og Plantedirektoratet. Miljøstyrelsen vil placere et forøget tilsyn i grænselandet under denne kampagne, og overtrædelser af kemikalieloven vil blive anmeldt til politiet.

Vi er altså klar over alvoren i disse problemer. Vi bistår med den fulde opklaring, og jeg vil gerne sige – i forlængelse af det handlingsprogram for lov og orden på miljøområdet, jeg fremlagde i mandags – at vi også gerne vil diskutere, om de efterforskningsmuligheder og de strafferammer, der findes i lovgivningen i dag, er tilfredsstillende. Det kan eksempelvis virke stødende, at man kan indføre meget giftige sprøjtemidler, som er ulovlige i Danmark, og kun få en beskednen bøde derfor. Det skulle straffes som narkokriminalitet efter min beskedne retsopfattelse.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for svaret, og jeg kan også forstå, at der er en kampagne på vej, og en kampagne er jo også god til at oplyse om tingene.

Men jeg vil gerne spørge: Er det sådan, at den kampagne også vil indebære, at der kommer nogle muligheder for en egentlig grænsekontrol? Der er jo to spørgsmål involveret her. Dels er der tale om, at det er nogle pesticider, der er ulovlige i Danmark, og dels er det et spørgsmål om omgåelse af afgiftsloven. Er det sådan, at ministeren f.eks. vil tage initiativ til, at de myndigheder, der er inde i billedet – det er vel både Miljøkontrollen og Told & Skat, for så vidt det drejer sig om skat, og i virkeligheden også politiet – eventuelt kunne koordinere arbejdet, så de kan gribe ind på selve grænsen?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi vil tage kontakt med politiet for at se, hvad der skal gøres. Jeg tror, hr. Hindrup Andersen er klar over, at vi gjorde noget tilsvarende med de ulovlige affaldstransporter, og jeg mener, vi skal gøre, hvad vi kan for at styrke politiets arbejde på de områder, så vi vil i meget høj grad inddrage politiet.

Hvad angår afgifterne, er der et positivt forhold i situationen, som jeg tror hr. Hindrup Andersen skal være opmærksom på: Hvis man køber pesticider i Tyskland for at unddrage sig afgiften, kan udgiften ikke fratrækkes på regnskabet i Danmark. Det vil sige, at prisforskellen skal være meget stor, før, om jeg så må sige, forbrydelsen betaler sig, fordi man ikke har den skattemæssige tilskyndelse til at gøre det. Men også det vil vi være opmærksomme på.

Jeg vil endnu en gang understrege alvoren i det her, og at det er noget, vi skal bekæmpe med alle til rådighed stående midler. Vi skal ikke finde os i, at vi forbyder sprøjtemidler i Danmark, og at de alligevel kommer ind over grænsen på denne måde, eller at vi stiller krav om håndtering af sprøjtemidler her i Danmark, som man ser væk fra.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil spørge, om vi kan forvente, at ministeren vil tage de samme ting i brug, som man på et tidspunkt gjorde i Fiskerikontrollen – altså laver en såkaldt papirkontrol, som det hedder, hvor man krydsreviderer regnskaber og skatteregnskaber og sammenholder dem med forholdene på den enkelte gård. Det er jo sådan i det område, at der også foregår en handel med handelsgødning og forskellige andre ting over grænsen, og man kan jo forestille sig, at der ikke altid står præcis på fakturaen, om det er handelsgødning eller pesticider, man har købt. På den måde er det vel nødvendigt at lave en krydsrevision hele vejen rundt.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Også det spørgsmål må kunne overvejes. Jeg vil personlig sondre lidt imellem skatteunddragelse – som vi selvfølgelig skal tage meget alvorligt på efter de regler, der findes, om, hvornår krydsrevision er en af mulighederne – og den indførelse af giftige kemikalier til udspreddning på markerne herhjemme, som for længst er forbudt.

Efter min retsopfattelse burde det sidste faktisk sidestilles med narkokriminalitet og måske endda vurderes alvorligere end narkokriminalitet, for narkokriminalitet går jo ud over én selv og dem, der bruger stofferne, hvorimod giftstofferne går ned i grundvandet og ødelægger det for andre mennesker. De folk, der gør det her, ved, at de begår forbrydelser, men de gør det, fordi chancen for at blive opdaget er for lille, og fordi straffen, de kan blive udsat for, er for

beskeden. Så vi tager meget håndfast på problemet, og vi vil også gerne bruge krydsrevision.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Til sidst vil jeg lige afslutte mit første spørgsmål: Er ministeren enig i, at EU's regler om det indre marked gør det noget vanskeligere end før at sikre miljøbeskyttelse i Danmark f.eks. for pesticider?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Om det ligefrem er det indre marked, der er udslaggivende, kan være svært at sige. Men det er klart, at øget samhandel over grænserne selvfølgelig gør det sværere at kontrollere tingene, og derfor er det selvsagt vigtigt for dem af os, der gerne vil have en friere handel mellem landene, at vi sørger for, at synderne bliver fundet og bliver straffet. Jeg er ikke altid sikker på, hvordan straf virker, men jeg er stensikker på, at hvis en synder får en fængselsstraf, fordi han ulovligt har indført sprøjtemidler, som kan forgifte vores grundvand, vil hans eksempel i hvert fald afskrække andre fra at gøre det samme.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Så vil jeg spørge ministeren: Mener ministeren, at det vil være i strid med EU's regler om det indre marked og grænser, at man indførte en egentlig grænsekontrol af disse forhold?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det tør jeg ikke sige, for det er jeg ikke kyndig nok til at vide. Jeg tror, det er afgørende, at vi støtter vore egne tilsynsmyndigheder, herunder politiet, mest muligt på de måder, vi har talt om før.

Som jeg sagde før: Hvis vores kampagne ikke virker og det her fortsætter og kører videre, så vil der blive skredet virkelig alvorligt ind over for det. Den danske befolkning nærer en bekymring for sin vandforsyning, som jeg godt forstår. Vi vil bevare rent grundvand her i landet, og så skal nogle få mennesker, som af profitmæssige grunde bevidst udsætter vores fælles miljø for en risiko af den art, ikke slippe ustraffet fra det. Så tror jeg ikke, det kan siges tydeligere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1784

17) Til miljø- og energiministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Hvem har ansvaret for at kontrollere, at lovgivningen omkring pesticidanvendelse overholdes i grænselandet, og hvilke sanktionsmuligheder eksisterer i dag ved overtrædelse af pesticidlovgivningen?«

Skriftlig begrundelse

Den fjernede kontrol ved grænseovergangene medfører en lang række risici for såvel veterinære forhold som miljøet. Hvis der ikke er en skarp kontrol med den danske lovgivning omkring pesticidanvendelsen i grænselandet, vil lovgivningen hurtigt miste sin betydning på grund af omgåelsesmuligheder.

Spørgeren ønsker at få klarlagt, hvorledes denne kontrol foregår, og om ministeren overvejer nye tiltag, herunder hvorledes den i Landsbladet af 22. marts 1996 skitserede trafik kan forebygges, og hvilke sanktionsmuligheder myndighederne i dag har over for de involverede parter.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I mit forrige svar har jeg redegjort for, hvilke myndigheder der er involveret i kontrollen med pesticidanvendelsen, og med hensyn til sanktionsmulighederne kan jeg oplyse, at de nuværende strafferammer – men jeg er parat til at diskutere, om de skal skærpes – for overtrædelse af kemikalieloven er bøde, hæfte eller fængsel i indtil 2 år.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Vil det sige, at det er en parallelisering til det, der i dag gælder for afgiften?

Jeg kan huske, at en af de ting, vi diskuterede meget indgående, da vi lavede pesticidloven, var mulighederne for grænsehandel, hvis afgiften blev for høj herhjemme. Men vil det sige, at det, ministeren går efter nu, er, at miljøstraffen kommer op på samme niveau som afgiftsstraffen, altså op til 2 års fængsel?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Ja, det, jeg lægger op til, er, at folk, der gør den slags ting, skal være klar over, at det er alvor – ikke først og fremmest på grund af angst for sanktionerne, men fordi det enkelte menneske

må føle et ansvar for det samfund og det miljø, den enkelte lever i.

Men jeg tror, det vigtigste er oplysning, tilsyn, kontrol og samarbejde med den lokale befolkning og foreninger, organisationer osv. om, at hvis nogle bliver opmærksomme på et misforhold, skal de med det samme melde det til myndighederne.

Her drejer det sig jo ikke om at stikke naboen eller noget i den retning; her drejer det sig om at beskytte en fælles grundvandsressource. Så ikke blot gennem oplysning, bevidsthed og ansvarliggørelse, men også gennem tilsyn og straf skal vi have det her problem løst.

Den danske regering er i overensstemmelse med den danske befolkning, når den siger: Vi vil ikke have det her, vi vil ikke have det!

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for ministerens klare tilsagn om, at det skal stoppes, og at der vil blive gjort alt, hvad der kan gøres.

Så vil jeg til sidst spørge: Hvem er det, der har ansvaret for at kontrollere det? For det er jo både et afgiftsspørgsmål og egentlig også et spørgsmål om overtrædelse af miljølovgivningen. Hvem mener ministeren har det endelige ansvar for kontrollen i denne sammenhæng?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er et fælles ansvar, der påhviler mange myndigheder – som jeg har nævnt det i mit svar før – hvilket gør, at både Miljø- og Energiministeriet, Justitsministeriet, Skatteministeriet og Landbrugsministeriet må samarbejde om det spørgsmål.

Det egentlige ansvar har borgerne i vores samfund, og vi skal altså gøre, hvad vi kan for at fortælle, hvor alvorligt det her problem er, og finde de syndere, der alligevel går hen og gør det, og sikre, at de ikke slipper ustraffet fra at gøre det.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Synes miljø- og energiministeren ikke, at det ville være en god idé, at man placerede ansvaret for det ét sted, så det var sikkert, at det blev håndteret og ikke gik tabt i koordineringen: at det f.eks. var Miljø- og Energiministeriet, der havde ansvaret, og at de andre ministerier så udførte deres arbejde i forhold til det?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Nej, det vigtigste er vel at få problemet løst, og at vi er mange, der bruger vores ressourcer på at få det løst på en god måde.

Personlig er jeg optimist; jeg tror, det vil lykkes; jeg tror, at de fleste, når de tænker efter, kan se, at det er en afskyelig forbrydelse, vi her taler om. Og det er jo ikke sådan, at man går ind i en baggård og sprøjter; man skal jo ud på marken og gøre det i fuldt dagslys, og folk kan stå og se på det, og der kan efterfølgende tages prøver af jordbunden, og der kan gøres fund. Så det er ikke en umulig opgave, og jeg tror, vi kan løse den, og vi vil få befolkningens opbakning til det syn, som jeg i dag har givet udtryk for at vi har på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1765

19) Til arbejdsministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for sammenhængen mellem regeringens hårdnakkede kamp for at få gennemført EF-direktivet om børnearbejde gennem 1993 og ministerens stærke beklagelser over, at direktivet forhindrer 12-årige i at have fritidsjob?«

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Spørgeren gør sig skyldig i en misforståelse, nemlig den, at jeg på regeringens vegne hårdnakked har ført en kamp for at få gennemført det her EF-direktiv.

Sandheden er faktisk den, at allerede i 1991, altså under den tidligere regering, har det direktivforslag været under forberedelse i EF-sammenhæng. På det tidspunkt, altså under den konservative arbejdsminister, Knud Erik Kirkegaard, og den liberale udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, er direktivforslaget om en aldersgrænse på 15 år blevet præsenteret. Og jeg har faktisk på Danmarks vegne brugt ganske mange kræfter på at få aldersgrænsen så langt ned som muligt, og på et rådsmøde for 2 år siden lykkedes det for mig at få aldersgrænsen ned på 13 år.

Så jeg har faktisk stræbt efter også at give de unge under 13 år rimelige muligheder for fortsat at have et fritidsarbejde, men det har ikke været muligt, og direktivet er vedtaget for 2 år siden, og jeg agter at implementere det, for det mener

jeg faktisk at vi som retssamfund har en forpligtelse til over for EU.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først selvfølgelig takke ministeren for besvarelsen af spørgsmålet, men derefter vil jeg spørge arbejdsministeren, om det ikke er fuldstændig korrekt, at da det direktivforslag i 1993 for alvor blev behandlet bl.a. i Folketingets Europaudvalg, søgte regeringen om et mandat til at tiltræde direktivforslaget, altså til, at Danmark skulle sige ja til direktivforslaget med en nedre aldersgrænse for fritidsarbejde på 12 år, og at det ikke er sådan, som ministeren sagde? Er det ikke korrekt, at regeringen søgte om mandat til at sige ja til direktivforslaget, selvfølgelig med den aldersgrænse, der så til sidst kom ud af det?

Men ellers vil jeg sige, at det problem, som ministeren refererer til at der er med EF-direktiver, jo er, at når de først er vedtaget, er de lov i Danmark, og at vi så bare har at indrette os derefter.

Det er jo også derfor, det er så vigtigt, at vi forud for vedtagelsen af EF-direktiver har en proces, der i åbenhed og på en demokratisk måde giver indsigt i, hvad der behandles i EU-systemet, og dér håber jeg så, at arbejdsministeren med den redegørelse, arbejdsministeren netop har givet, vil give mig ret i, at det er et problem, at direktiverne behandles bag lukkede døre i Europaudvalget uden mulighed for offentlig indsigt, før direktivet er endeligt vedtaget og ratifikationsprocessen for alvor træder i kraft og løbet er kørt.

Sagen er jo, at det i dag er bag lukkede døre, man behandler tingene og bliver enige om dem. Og når først tingene er vedtaget, er de lov i Danmark, og det her direktivforslag skal jo træde i kraft med den aldersbegrænsning, at 12-årige fra den 22. juni ikke har mulighed for at have fritidsjob.

Derfor vil jeg for det første spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at regeringen har arbejdet for det her, og for det andet, om det, at regeringen og ministeren i forbindelse med Børnerådets udtalelse om, at det, man har vedtaget her, er forkert, nu beklager denne vedtagelse, derfor kan betegnes således, at regeringen og ministeren er vendt rundt på en tallerken og nu siger nej til noget, som man for et par år siden var med til at vedtage i EU.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan bekræfte, at i det øjeblik der er et EF-direktiv til behandling i rådsforsamlingen, skal man forholde sig til det, og at jeg har forholdt mig til det og fra Europaudvalget, det daværende Markedsudvalg, har fået tilslutning til at arbejde for et direktiv med en lavere aldersgrænse end 15 år, og det har jeg gjort. Som jeg nævnte før, er den kommet ned på 13 år. Man kan jo altid diskutere, om den skulle have været lavere. Jeg kunne få den ned på 13 år.

Og i den situation, hvor alle de andre landes arbejdsministre tilslutter sig forslaget, ville det forekomme højest ejendommeligt og meget lidt respektabelt, hvis jeg som den minister i Europa, der har fået forhandlet aldersgrænsen ned fra 15 år til 13 år, så ikke også stemte ja til direktivet. Det ville være en forhandlingsteknik, som ikke ville klæde Danmark, og derfor har vi stemt for direktivet.

Det, der så har været min reaktion – og jeg har jo oplevet, hvordan diskussionen i Arbejdsmarkedsudvalget og nu her har været meget heftig – har været, at jeg har prøvet at undersøge, om man kunne etablere en overgangsordning for de unge mennesker, som måske er 12½ år, der i dag har arbejde som avisbude. Når lovforslaget bliver vedtaget – hvis det bliver vedtaget – skal de siges op fra deres arbejde i måske et halvt år, indtil de bliver 13 år.

Dér har jeg ment, at en overgangsordning kunne løse det problem, men den er ikke mulig. Det er jo derfor, EF-direktiver vedtages på en sådan måde, at der er 2 års implementeringstid, og derfor vil jeg ikke bekræfte, at der har været lukkede døre. Sagen om børnearbejde har været meget åben og er blevet meget diskuteret.

Så jeg har slet ikke den samme opfattelse, som hr. Kristian Thulesen Dahl har: at det kommer som en tyv om natten. Det her er noget, som både Folketinget og mange ungdomsorganisationer og i det hele taget mange unge har været bekendt med siden 1993, nogle endda tidligere, nemlig siden 1991.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ministeren kan vel bekræfte, at det sted, hvor man har taget stilling til det pågældende EF-direktiv og besluttet, at regeringen kunne arbejde med det – således som ministeren netop har tilkendegivet – har været bag lukkede døre i Markedsudvalget, det, vi i dag kender som Europaudvalget. Det er formen på det. Og at det så har været diskuteret rundt omkring – og

gudskelov for det – ændrer ikke ved det faktum, at dér, hvor tingene er besluttet, er i et lukket forum i Europaudvalget.

Det er bl.a. også derfor, vi diskuterer, om den proces overhovedet er den rigtige, og den diskussion synes jeg også arbejdsministeren netop i lyset af det her forslag burde deltage aktivt i.

Jeg opfatter arbejdsministerens udtalelser i den seneste tid således, at arbejdsministeren er vendt på en tallerken:

I forbindelse med implementeringen og den debat, vi i Folketinget har haft om det pågældende direktiv, har arbejdsministeren ihærdigt påpeget, at der med direktivet er tale om et kæmpeløft, og nu, efter at Børnerådet har sagt, at det er helt forfejlet, at 12-årige ikke har mulighed for at have fritidsjob, fordi det netop er i den aldersgruppe, man finder dem, der ønsker at starte et engagement i fritidsjob, vender ministeren så rundt og udtaler i sidste uge sin stærke beklagelse over, at direktivet ikke åbner mulighed for en overgangsordning, som ministeren siger.

Derfor vil jeg spørge ministeren: Var det ikke i forbindelse med behandlingen af EF-direktivet, ministeren skulle have fundet ud af en overgangsordning? Er det ikke lidt sent, et par måneder før direktivet skal træde i kraft i Danmark, at komme og sige, at vi burde have haft en overgangsordning for dem, der nu bliver ramt? For det har jo været velkendt, at med den aldersgrænse, man har fastsat, ville de 12-årige komme i klemme i systemet.

Og det er jo ikke bare de 12-årige, som p.t. er i fritidsjob; det er jo også de 12-årige, som i årene fremover skulle have haft muligheden for at have de fritidsjob, som ministeren nu via det her EF-direktiv er med til at fratage dem muligheden for at få.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil klart afvise, at jeg er vendt på en tallerken. Jeg har hele tiden arbejdet for en lav aldersgrænse, og det lykkedes altså at få den 2 år længere ned, end min forgænger, Knud Erik Kirkegaard, formåede at få den forhandlet ned til i EU-sammenhæng. Så det vil jeg helt klart afvise.

Men jeg beklager sådan set, at hr. Kristian Thulesen Dahl ikke har fulgt mine mange udtalelser om det her direktivforslag, for jeg har givet udtryk for, at man skal være varsom med at lade børn arbejde om natten eller under farlige forhold osv., og det står jeg ved. Men jeg har også tilkendegivet, at man godt kan fare lidt

mere med lempe, når børn allerede har et arbejde og faktisk har et arbejde under ordentlige og tidsmæssigt forsvarlige forhold. Det har jeg givet udtryk for hele tiden, og dér beklager jeg selvfølgelig, at hr. Thulesen Dahl ikke har haft mulighed for at følge med i, hvad jeg rent faktisk har sagt undervejs.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har to korte spørgsmål:

Vil ministeren benægte, at ministeren har udtalt sin glæde over den forhøjede aldersgrænse, på grund af at børn under 13 år ikke er modne nok til at være – som ministeren har udtrykt det – opmærksomme på et fritidsjobs farer? Det er mit første spørgsmål.

Mit andet spørgsmål er: Er ministeren ikke enig i, at hvis man skulle have en overgangsordning, således som ministeren i den seneste tid har argumenteret for i offentligheden, skulle sådan en overgangsordning have været forhandlet på plads i forbindelse med direktivets vedtagelse og ikke nu, to år efter, i forbindelse med en implementering i den danske lovgivning?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Dette med overgangsordning er lidt interessant, og dér vil jeg godt komme med en oplysning:

Hvem er det, der har sukket dybest over, at det her direktiv træder i kraft den 22. juni? Det er Danske Dagblades Forening. Men Danske Dagblades Forening tilkendegav for 2 år siden på mit kontor, at en aldersgrænse på 13 år ikke var noget problem, for man kunne jo bare lade være med at ansætte børn tidligere, og så ville de børn, man havde ansat, jo blive 13 år, inden lovforslaget trådte i kraft, og derfor er det jo hykleri, at Danske Dagblades Forening nu siger, at nu er den pludselige ikrafttræden et meget stort problem, for Danske Dagblades Forening har faktisk selv »svigtet« den forståelse, som jeg for 2 år siden havde med foreningen.

Hvis jeg ikke havde haft den forståelse fra Danske Dagblades Forenings side, som den nu løber fra, så er det klart, at diskussionen om en overgangsordning tidligere var kommet på tale.

Men jeg vil godt sige, at i forbindelse med nedsættelsen fra 15 år til 13 år har det ikke været muligt samtidig at få en overgangsordning, der er længere end 2 år. Det er faktisk det, der har været tilfældet. Der har været en toårig implementeringsperiode for det her direktiv, og det er det, EU-systemet opfatter som en rimelig over-

gangsordning, og sådan opfatter jeg det også, og jeg synes faktisk, at aben og ansvaret – specielt i forbindelse med det forklaringsproblem, der kan være over for mange unge mennesker – hviler på Danske Dagblades Forening.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt lige sige en enkelt ting til arbejdsministeren i forbindelse med det her spørgsmål:

Når ministeren siger, at Danske Dagblades Forening har godkendt, at børnearbejde skal ophøre i forbindelse med det her direktiv, så er det nok en udtalelse, der ikke er hundrede procent rigtig. Det er muligt, at ministeren og hendes embedsfolk har haft et møde med nogle folk fra Danske Dagblades Forening, og jeg ved ikke, om de er kompetente til at udtale sig, men jeg ved i hvert fald, hvem der er chef for Danske Dagblades Forening. Det er chefredaktør Dalby Larsen fra Dagbladet i Ringsted – og jeg ved, at han ved flere lejligheder har henvendt sig til ministeren og også har været i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg og dér har udtrykt dyb bekymring over, at der ikke kan findes en overgangsordning.

Jeg synes også, det er flot, når ministeren siger, at der har været en overgangsordning på 2 år, nemlig den tid, der er gået med at få implementeret direktivet. Vi ved jo alle sammen, at når vi laver lovgivning her i Folketinget, skal det være sådan, at vi kan lave overgangsordninger, og jeg mener, at overgangsordningen netop kunne være sådan, at de, der er ansat, og som ikke er fyldt 13 år, kunne fortsætte. Jeg tror også, ministeren inderst inde godt kan se, at det er det rigtige.

Til sidst vil jeg sige til ministeren: Det, der er rigtigt i Portugal, behøver jo ikke at være rigtigt i Danmark – for det direktiv, som er grundlaget for det lovforslag, som vi behandler i dag, er sikkert rigtigt i Portugal, fordi der dér finder misbrug af børnearbejdskraft sted – og det vil jeg godt have ministeren til at udtale sig om. Og hvad med forældrene? Dem taler man slet ikke om. Det må da være forældrenes ansvar, om deres børn også arbejder en lille smule, før de bliver 13 år.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ministeren bruger stærke udtryk i sit seneste svar: at Danske Dagblades Forening optræder hyklerisk, fordi den for nogle år siden har sagt et eller andet på ministerens kontor. Jeg synes, det er tankevækkende, at en minister i den

anledning anvender sådan en sprogbrug her i salen. Jeg ved ikke, hvor man ellers kunne bruge udtrykket, hvis det ikke lige var i forbindelse med det paradoks, at ministeren jo selv for et øjeblik siden sagde, at ministeren havde arbejdet for en overgangsordning, der kunne bevirke, at de nuværende 12-årige kunne fortsætte med deres arbejde frem for at blive fyret den 22. juni.

Hvem er det, der optræder hyklerisk? Ministeren mener, at Danske Dagblades Forening optræder hyklerisk i den forbindelse, men ministeren har jo sagt, at ministeren selv har kæmpet for det, selv har ønsket at arbejde for sådan en overgangsordning. Så jeg synes altså slet ikke, det hænger sammen længere.

Vi har her med et EF-direktiv at gøre, som man aldrig burde have vedtaget i EU. Det er jo nok dertil, vi kan nå. Det burde aldrig have været vedtaget i EU, for det pålægger os nogle forpligtelser her i Danmark, som vi overhovedet ikke har brug for. Det er et område, vi sagtens selv kan administrere, og derfor er det ærgerligt, at der har været et politisk flertal – som ministeren også har redegjort for under debatten her – som altså har ønsket det her EF-direktiv.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Med hensyn til vurderingen af, om det skulle have været vedtaget eller ikke, vil jeg blot sige, at så skulle hr. Uffe Ellemann-Jensen og hr. Knud Erik Kirkegaard i tide have sagt fra over for direktivet, men det er ikke sket, og derfor er det blevet vedtaget, og det er blevet vedtaget med en aldersgrænse, der er 2 år lavere end det, der lå på mit bord den 23. januar 1993.

Desuden har jeg ikke sagt, at Danske Dagblades Forening har godkendt det her direktiv. Jeg har sagt, at Danske Dagblades Forening på et møde for 2 år siden har tilkendegivet over for mig, at man ikke ville ansætte unge mennesker, som ikke kunne nå at bevare deres ansættelsesforhold, når direktivet trådte i kraft.

Det har man altså vidst for to år siden, og ikke desto mindre er man blevet ved med at ansætte unge mennesker, som selvfølgelig har fået en forestilling om og en tiltro til, at de kunne bevare deres ansættelsesforhold, og det er det, jeg synes er hyklerisk af Danske Dagblades Forening, som hele tiden har været bekendt med, at den 22. juni klapper fælden altså i Danmark, fordi vi faktisk er et land, der overholder vores EU-forpligtelser.

Så til spørgsmålet om min, skal vi kalde det nuancering her i den sidste fase:

Det har jo netop været, fordi jeg har opdaget, at Danske Dagblades Forening fortsat har ansat avisbude, som ikke er fyldt 13 år, og at der derfor vil være nogle avisbude, som den 22. juni kun er 12½ år. Og dér synes jeg, det er trist og ærgerligt, at de skal have en opsigelsesseddel – for så igen at blive ansat, når de er 13 år. Det er det, jeg har forholdt mig til, og det er det, jeg har tilkendegivet over for Børnerådet, og det vil jeg gerne vedstå.

Og det er på den baggrund, jeg har prøvet at undersøge, om der er mulighed for her på falderbet at få strakt elastikken lidt længere, så vi kan redde dem, der i dag er 12½ år. Men dér har jeg af eksperterne, af juristerne, fået at vide, at det giver EU-lovgivningen mig ikke muligheder for, og det beklager jeg.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Anden næstformand (Henning Grove):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrechtsen, Keld (EL): Spm. nr. S 1655 og 1692

Behnke, Kim (FP): Spm. nr. S 1591, 1592,

1617–1620, 1631 og 1635

Behnke, Tom (FP): Spm. nr. S 1600 og 1621

Brusgaard, Aage (FP): Spm. nr. S 1675 og 1676

Dahl, Kristian Thulesen (DF): Spm. nr. S 1450 (suppl. besv.)

Dahlgaard, Frank (KF): Spm. nr. S 1633

Donner, Ole (DF): Spm. nr. S 1682–1686

Espersen, Lene (KF): Spm. nr. S 1595, 1596 og 1674

Fergo, Tove (V): Spm. nr. S 1613, 1636, 1659 og 1691

Gade, Steen (SF): Spm. nr. S 1625

Gottlieb, Jette (EL): Spm. nr. S 1389 (suppl. besv.) og 1658

Hornbech, Birthe Rønn (V): Spm. nr. S 1562

Haarder, Bertel (V): Spm. nr. S 1541

Ikast, Kaj (KF): Spm. nr. S 1657

Jacobsen, Erik (V): Spm. nr. S 1680

Just, Annette (FP): Spm. nr. S 1660

Kjærsgaard, Pia (DF): Spm. nr. S 1585 og 1664

Langkilde, Niels J. (KF): Spm. nr. S 1626

Laustsen, Agnete (KF): Spm. nr. S 1679
 Madsen, Jens Løgstrup (V): Spm. nr. S 1529,
 1629, 1654 og 1661
 Mikkelsen, Brian (KF): Spm. nr. S 1689
 Sander, Helge (V): Spm. nr. S 1372 (suppl. besv.)
 og 1643-1646
 Schmidt, Hans Christian (V): Spm. nr. S
 1648-1653
 Seeberg, Gitte (KF): Spm. nr. S 541 (suppl. besv.)
 og 1608
 Søndergaard, Søren (EL): Spm. nr. S 1623 og
 1656
 Aaen, Frank (EL): Spm. nr. S 1665-1668

Spm. nr. S 1655

Til udenrigsministeren (11/3 96) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan udenrigsministeren oplyse, hvad regeringen har gjort på EU-udenrigsministermødet den 9.-10. marts for at begrænse Kommissionens og Europa-Parlamentets indflydelse på den kommende regeringskonference, og hvad regeringen til gengæld har gjort for at sikre, at nærhedsprincippet og miljøgarantien bliver hovedpunkter på regeringskonferencen?«

Svar (19/3 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen har ved flere lejligheder i Folketingets Europaudvalg redegjort for spørgsmålet om Kommissionens og Europa-Parlamentets rolle under regeringskonferencen – senest forud for udenrigsministrenes uformelle møde i Palermo den 9.-10. marts 1996, hvor regeringen den 9. marts 1996 forelagde Europaudvalget et forhandlingsoplæg vedrørende Europa-Parlamentets deltagelse i konferencen.

Sidstnævnte blev som forudset drøftet i Palermo, men der kunne ikke opnås enighed.

Regeringskonferencens dagsorden blev ikke drøftet i Palermo. Regeringens generelle holdning vedrørende regeringskonferencen, herunder spørgsmålet om nærhedsprincippet og miljøgarantien, fremgår af regeringens forhandlingsgrundlag af 11. december 1995.

Spm. nr. S 1692

Til statsministeren (14/3 96) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan statsministeren bekræfte, at der har været B 52-fly og raketter på Thulebasen efter 1968, og vil statsministeren spørge USA, om disse fly og raketter har været udrustet med atomvåben, mens de har været i Grønland?«

Begrundelse

I en artikel i Ekstra Bladet den 22. september 1970 bringes billeder af et B 52-fly og en raket på Thulebasen. Billederne var ifølge Ekstra Bladets oplysninger få måneder gamle, da avisen bragte dem. Det betyder, at billederne er taget efter 1968. Ekstra Bladet skriver i artiklen, »B 52-flyene gæster stadig Thule og har formentlig også kernevåben med«.

Det må naturligvis nu undersøges, om USA har krænket den danske atompolitik ved at medbringe atomvåben i Grønland efter 1968. Derfor bør den danske regering afkræve USA oplysning om, hvorvidt det kan bekræftes, at de pågældende fly og raketter var til stede på Thulebasen efter 1968, og om de var udrustet med atomvåben, herunder om der på dette tidspunkt stadig var oplagret atomvåben til raketterne.

Statsministeren sagde i Folketingets spørgetid den 13. marts 1996, at han ikke havde mulighed for på stedet at forholde sig til disse oplysninger, men han gentog samtidig regeringens officielle redegørelse, som siger, at der i to perioder har været stationeret atomvåben på Thulebasen. Statsministeren sagde, at »... det drejer sig om perioden fra februar 1958 og ca. 8 måneder frem og perioden fra december 1959 til sommeren 1965. Så har man fra amerikansk side understreget, at alle atomvåben er returneret til USA, og at USA ikke har haft atomvåben stationeret i Grønland siden sommeren 1965. Jeg har ikke mere at tilføje«. I betragtning af de mange oplysninger, som via dagspressen er fremkommet siden regeringens officielle redegørelse fra sommeren 1995, og som klart modsiger regeringens »definitive afklaring«, kan det ikke være rigtigt, at statsministeren og regeringen vil fastholde denne redegørelse og ikke stille yderligere relevante spørgsmål til USA og sikre, at DUPI får alle eksisterende dokumenter om sagen, også efter 1968.

Svar (22/3 96)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har intet at tilføje til regeringens tidligere redegørelser. Jeg skal for god ordens skyld blot gentage, at man fra amerikansk side har meddelt, at USA ikke har haft atomvåben stationeret i Grønland siden sommeren 1965, og at erklæringen var at betragte som definitiv.

På den baggrund agter regeringen ikke at anmode USA om en redegørelse.

Spm. nr. S 1591

Til skatteministeren (5/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at få relevante tidsfrister i lovgivningen og andre regler forlænget, således at ingen af de såkaldte selskabstømmere går fri for tiltale, blot fordi myndighederne ikke når at rejse sagerne, inden de er forældede?«

Begrundelse

I forbindelse med de mange sager om selskabstømning er de berørte myndigheder så hårdt belastet med sagsbehandling, at der kan opstå situationer, hvor det ikke når at blive rejst tiltale, før en eller flere tidsfrister oprinder.

Det vil være særdeles uheldigt, om selskabstømmere går fri for tiltale, blot fordi myndighederne ikke kan nå at gøre sagerne færdige inden udløbet af tidsfristerne.

Den bedste løsning må derfor være, om ministeren tager initiativ til at få tidsfristerne forlænget.

Svar (20/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Myndighedernes indsats i selskabstømnings-sagerne er fordelt mellem den strafferetlige forfølgning af selskabstømmerne forstået som de personer, der for selskabernes egne midler har købt og tåmt en lang række danske aktie- og anpartsselskaber, og de civile retlige erstatnings-sager, Skatteministeriet rejser mod sælgerne af tømte overskudsselskaber.

Politi og anklagemyndighed efterforsker i øjeblikket et stort antal straffesager vedrørende selskabstømmerne. Spørgsmålet om, hvornår de enkelte straffesager forælder og dermed, hvornår mulighederne for at rejse tiltale mod selskabstømmerne ophører, reguleres af straffeloven.

Forældelsesfristernes længde i straffeloven afhænger af, hvilken type af overtrædelse der er begået. I selskabstømnings-sagerne rejses sigtelse og tiltale normalt for skyldnersvig efter straffelovens § 283, stk. 1, nr. 3. Det er muligt, at der i nogle tilfælde vil blive rejst tiltale for skattesvig af særlig grov karakter efter straffelovens § 289. Forældelsesfristen for strafansvaret er som følge af de involverede beløbs størrelse i begge tilfælde 10 år. Der er efter min opfattelse ikke behov for at søge denne frist forlænget. Spørgsmål om ændringer i straffeloven henhører i øvrigt under Justitsministeriet.

Forældesspørgsmålet spiller også en rolle i det meget store antal erstatningssager Told- og Skattestyrelsen i øjeblikket forbereder mod de tidligere ejere af de tømte overskudsselskaber.

Dels er selve erstatningskravet undergivet en 5-årig forældelse ifølge lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer («1908-loven»), dels kan forhøjelser af det skattekrav, der ligger til grund for erstatningssagen, kun foretages inden for den særlige ansættelsesfrist i skattestyrelseslovens § 35.

For så vidt angår ansættelsesfristen, er hovedreglen den, at et varsel om at forhøje en skatteansættelse skal foretages senest den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb. Det vil i praksis sige 3 år fra selvangivelsesfristen. Skattestyrelseslovens § 35 er netop blevet justeret ved lov nr. 1104 af 20. december 1995 om ændring af skattekontrolloven m.v., som Folketinget vedtog umiddelbart før jul sidste år, således at skattemyndighederne nu har forbedrede muligheder for at foretage de nødvendige undersøgelser og deraf følgende eventuelle forhøjelser af tidligere ansættelser. Denne ændring var blandt andet motiveret af erfaringerne fra arbejdet med selskabstømnings-sagerne.

Med hensyn til spørgsmålet om forlængelse af forældelses- og ansættelsesfrister, herunder i skatte- og afgiftslovgivningen, er det et grundlæggende princip, at allerede forældede forhold ikke senere genoplives. Derfor kan den nye regel i skattestyrelseslovens § 35 da også først anvendes fra og med indkomståret 1992.

I øvrigt er arbejdet med selskabstømnings-sagerne i Told- og Skattestyrelsen særligt tilrettelagt med henblik på, at forældelse i erstatnings-sagerne undgås. Told- og Skattestyrelsen afbryder således løbende forældelse i forældelsestruede sager ved enten at indhente en erklæring fra sælgerne om, at de ikke vil gøre forældelsesindsigelsen gældende eller ved at udtage stævning.

I de enkelte tilfælde, hvor forældelse er indtrådt, vil nye regler som nævnt ovenfor ikke kunne medføre, at forældelsen ophæves.

Jeg finder alt i alt ikke grundlag for at tage initiativ til at søge forældelsesreglerne ændret.

Jeg kan oplyse, at banker på linje med alle andre selskaber her i landet lignes af den kommunale skattemyndighed. Den kommunale ligning foregår under tilsyn fra de statslige skattemyndigheder, dvs. told- og skatteregionerne og Told- og Skattestyrelsen. Den Danske Bank lignes således af Københavns Kommune under tilsyn fra Told & Skat.

Den kommunale skattemyndigheds ligningsarbejde skal følge de årlige ligningsplaner og anvisninger, der vedtages af Ligningsrådet. Det er i den forbindelse fastsat, at landets største selskaber skal gennemses nøjere som minimum hvert 3. år.

Spm. nr. S 1592

Til skatteministeren (5/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang skattemyndighederne har kontrolleret, at Den Danske Bank ikke har fratrukket tab og andre udgifter i bankens skatteregnskab i forbindelse med bankens engagement i Hafnia og Baltica?«

Begrundelse

Den Danske Banks ordførende direktør, Knud Sørensen, har ved adskillige lejligheder fremhævet, at Den Danske Bank på sine aktionærers vegne pådrog sig tab i Hafnia og Baltica af hensyn til samfundsmæssige interesser.

Det betyder, at de tab, bankens direktion har påført banken, ikke bunder i forretningsmæssige dispositioner, der relaterer sig til bankens drift. Dispositioner, der ikke har forretningsmæssigt indhold, er der ikke fradragsret for efter normale ligningsmæssige regler. Det vil derfor være interessant, om Den Danske Bank har vist samfundssind ved ikke at fratække de tab og andre udgifter, banken har haft i forbindelse med Hafnias og Balticas engagement.

Svar (18/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

På baggrund af min generelle tavshedspligt med hensyn til enkeltsager kan jeg ikke udtale mig nærmere om Den Danske Banks skattemæssige forhold.

Spm. nr. S 1617

Til justitsministeren (7/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, efter hvilke regler der sker afregning, når offentlige retslokaler og tilhørende personale anvendes i forbindelse med udredning af private tvister, der afgøres som voldgiftssager?«

Begrundelse

Der er sket en ret kraftig stigning i antallet af voldgiftssager, hvor specielt tvister mellem parter i erhvervslivet søges løst hurtigere end ved traditionel domstolsbehandling.

I en række tilfælde er det de offentlige retslokaler og det tilknyttede personale, som anvendes i forbindelse med voldgiftssagen. Da voldgiftssager er rent private anliggender, må det vel også være således, at voldgiftens parter betaler for anvendelsen af de offentlige retslokaler og tilhørende personale.

Svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har ved cirkulæreskrivelse af 1. maj 1992 til domstolene fastsat nærmere retningslinjer om bl.a. anvendelse af statslige lokaler i forbindelse med private voldgiftssager. Cirkulæreskrivelsen vedlægges i kopi. (Ikke optrykt her).

Som det fremgår heraf, skal der for anvendelse af et af retsvæsenets lokaler til møde i forbindelse med private voldgiftssager betales 500 kr. pr. påbegyndt halve dag.

Det fremgår ligeledes, at der altid skal ydes fuld arbejdsmæssig kompensation, såfremt embedets juridiske eller ikkejuridiske personale inden for sædvanlig kontortid yder dommeren bistand med dennes private bibeskæftigelse.

Spm. nr. S 1618

Til justitsministeren (7/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke regler skal ændres, såfremt man ønsker at sikre, at samtlige dommere udøver deres normale dommerhverv i 37 timer om ugen og først derudover må påtage sig bijob?«

Begrundelse

Der sker i disse år en stigende anvendelse af dommere til løsning af andre opgaver end dem, der ligger i deres normale dommerhverv. Det kan være opgaver i forbindelse med voldgiftssager, dommerundersøgelser, udvalgs- og kommissionsarbejde m.v.

Da der er lange ventetider ved domstolene, ønsker spørgeren at sikre, at dommeren som minimum skal udøve sit normale dommerhverv i 37 timer ugentligt og alene derudover kan påtage sig andre bijob.

Svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ansættelse af dommere sker som tjenestemænd, og de for tjenestemænd gældende regler om tjenestetid er også gældende for dommere. Der er ikke fastsat særlige bestemmelser, hvorefter omfanget af tjenesten reguleres, såfremt en dommer har et hverv som eksempelvis formand for et nævn, udvalg, voldgift eller lignende. Den tid, der anvendes til ikketjenstlige hverv, kan derfor ikke medregnes i den samlede arbejdstid.

Såfremt en dommer påtager sig et sådant hverv, forudsættes det således, at dommeren fortsat udøver sin normale arbejdsforpligtelse som dommer.

Spm. nr. S 1619

Til trafikministeren (7/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren indhente oplysninger om, hvorledes udviklingen har været for forsinkelser på SAS' indenrigsruter de seneste 3 år med medtagelse af alle forsinkelser på over 10 minutter og aflysninger af afgang?«

Begrundelse

Det virker, som om SAS har flere og flere forsinkelser. For at få kendskab til, om dette er tilfældet, bedes ministeren indhente oplysninger fra SAS om forsinkelser på indenrigsruterne gennem de sidste 3 år. For ikke at medtage alle forsinkelser kan grænsen sættes ved 10 minutter eller en grænse i nærheden, såfremt SAS selv bruger f.eks. 7 eller 12 minutter som grænse ved optælling.

Svar (19/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Indtil 1. oktober 1995 blev langt størstedelen af de danske indenrigsruter befløjet inden for rammerne af Danairsamarbejdet af SAS, Maersk Air og Cimber Air på grundlag af DDL's koncession.

SAS fløj mellem København og Aalborg, Århus og Karup. Maersk Air fløj mellem København og Billund, Bornholm, Esbjerg, Odense og Vojens. Cimber Air fløj mellem København og Sønderborg.

Den 1. oktober 1995 ophørte Danairsamarbejdet, og al dansk indenrigsflyvning blev frigivet som led i liberaliseringen af EU's luftfartspolitik. Herefter kan alle luftfartsselskaber med dansk licens beflyve alle danske indenrigsruter. Luftfartsselskaber med licens i andre EØS-lande kan ligeledes beflyve alle danske indenrigsruter, indtil den 1. april 1997 dog med visse begrænsninger.

Det tidligere rutenet er blevet opretholdt, idet Cimber Air dog har suppleret med ruter mellem København og Aalborg, Århus og Karup. Desuden beflyver selskabet Sun-Air nu tre ruter mellem København og Jylland mod tidligere én.

Jeg vedlægger en skematisk oversigt over forsinkelser og aflysninger hos Danairselskaberne i perioden januar 1993 – september 1995, som

Danair løbende har udarbejdet. (For to af månederne har tal ikke umiddelbart været tilgængelige).

For perioden efter liberaliseringen har ministeriet indhentet oplysninger hos hvert af de tre forhenværende Danairselskaber, og jeg vedlægger en skematisk oversigt over forsinkelser og aflysninger på de ruter, som også blev befløjet tidligere.

Oversigten over forsinkelserne viser efter sædvanlig praksis, hvor stor en procentdel af flyene der er afgået med en præcision, der ligger inden for 15 minutter i forhold til det planlagte afgangstidspunkt. Det skal bemærkes, at ankomsttiden i forhold til den planlagte ikke nødvendigvis er forsinket med det samme antal minutter som afgangstiden.

Det fremgår, at de tre selskaber har haft en relativ dårlig punktlighed i de seneste måneder, hvilket bl.a. tillægges det generende vintervejr.

Jeg skal gøre opmærksom på, at efter liberaliseringen udføres den erhvervsmæssige lufttrafik inden for det indre marked, herunder indenrigsflyvningen, på grundlag af luftfartsselskabernes rent kommercielle vurdering under iagttagelse af gældende sikkerhedsmæssige og økonomiske krav.

I forbindelse med tilvejebringelsen af statistik for perioden efter liberaliseringen er det blevet anført, at der næres betænkelighed ved at offentliggøre sådanne detaljerede oplysninger om punktlighed, idet de anses for at være af konkurrencemæssig interesse i et frit marked.

Tabel 1. Forsinkelsesstatistik for Danair, januar – december 1993

	SAS (3 ruter)			Maersk Air (5 ruter)			Cimber Air (1 rute)		
	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste
Januar 1993	1.370	91,3	1,6	1.625	91,1	2,0	222	92,3	3,6
Februar 1993	1.408	85,2	3,1	1.747	94,6	0,9	232	96,1	0,9
Marts 1993	1.556	91,4	1,4	1.929	97,1	0,2	302	99,0	0,0
April 1993	1.326	95,0	0,9	1.699	98,1	0,6	226	97,3	0,0
Maj 1993	1.383	97,8	0,1	1.679	98,9	0,0	224	100,0	0,0
Juni 1993	1.428	97,9	0,1	1.832	97,2	0,3	252	99,6	0,0
Juli 1993	1.030	97,0	0,0	1.520	96,4	0,3	216	99,1	0,0
August 1993	1.397	87,5	10,1	1.883	96,7	0,3	237	99,2	0,0
September 1993	1.530	97,3	0,5	1.915	97,8	0,1	252	98,4	0,0
Oktober 1993	1.485	91,0	2,4	1.846	94,4	1,5	250	92,8	1,6
November 1993	1.475	83,4	4,5	1.880	94,6	1,2	252	93,3	1,6
December 1993	1.214	86,2	1,2	1.492	90,5	0,8	212	96,2	1,9

Tabel 2. Forsinkelsesstatistik for Danair, januar – december 1994

	SAS (3 ruter)			Maersk Air (5 ruter)			Cimber Air (1 rute)		
	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste
Januar 1994	1.345	92,7	1,2	1.678	95,9	0,6	224	98,7	0,0
Februar 1994	1.364	90,6	1,2	1.574	93,3	1,0	232	96,1	1,7
Marts 1994	1.482	94,7	0,2	1.871	93,9	0,5	254	94,1	2,4
April 1994	1.317	97,7	0,0	1.627	98,6	0,0	227	99,1	0,0
Maj 1994	1.390	96,3	0,1	1.723	97,9	0,1	233	100,0	0,0
Juni 1994	1.350	92,1	0,3	1.762	93,3	0,5	254	99,2	0,0
Juli 1994	965	95,0	0,3	1.460	95,7	0,0	209	99,0	0,0
August 1994	1.388	96,5	0,4	1.856	97,4	0,1	242	98,3	0,0
September 1994	1.464	81,9	12,7	1.859	95,2	0,1	264	99,6	0,0
Oktober 1994	1.422	92,2	0,6	1.811	96,6	0,0	240	98,8	0,0
November 1994	1.467	96,4	0,1	1.818	96,6	0,0	268	99,3	0,0
December 1994	1.174	95,7	0,3	1.493	97,3	0,0	232	97,0	0,9

Tabel 3. Forsinkelsesstatistik for Danair, januar – september 1995

	SAS (3 ruter)			Maersk Air (5 ruter)			Cimber Air (1 rute)		
	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste
Januar 1995	1.412	83,8	2,5	1.659	88,7	1,7	250	94,0	0,8
Februar 1995	1.358	96,5	0,0	1.654	97,0	0,2	248	98,4	0,0
Marts 1995	1.514	93,1	0,2	1.864	96,8	0,1	282	98,2	0,0
April 1995	1.256	91,9	0,3	1.605	95,8	0,5	244	100,0	0,0
Maj 1995	1.411	95,3	0,0	1.843	95,8	0,2	280	98,6	0,0
Juni 1995	x	x	x	x	x	x	x	x	x
Juli 1995	1.056	96,4	0,2	1.594	94,9	0,6	262	98,5	0,0
August 1995	1.428	96,1	0,0	1.962	95,6	0,7	294	99,3	0,0
September 1995	x	x	x	x	x	x	x	x	x

Tabel 4. Forsinkelsesstatistik for perioden oktober 1995 – februar 1996

	SAS (3 ruter)			Maersk Air (5 ruter)			Cimber Air (1 rute)		
	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste	Antal afgange	Pct. 15 min.	Pct. aflyste
Oktober 1995	1.453	93,5	0,5	1.813	94,5	1,4	301	96,0	0,0
November 1995	1.276	88,8	6,1	1.787	90,9	2,4	298	93,9	0,7
December 1995	1.101	83,7	1,5	1.422	86,8	4,5	258	91,4	1,2
Januar 1996	1.362	84,8	0,7	1.641	86,0	3,2	292	91,0	0,7
Februar 1996	1.268	84,9	2,8	1.584	88,4	7,2	286	91,3	3,5

Spm. nr. S 1620

Til trafikministeren (7/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for karakteren af den option, DSB har på levering af tog til Øresundsforbindelsen fra togfabrikken i Randers?«

Begrundelse

Af dagspressen er det fremgået, at DSB har truet togfabrikken i Randers med at opsigge den option, DSB har på levering af tog til Øresundsforbindelsen, hvis ikke togfabrikken snart får de elektriske IC4-tog til at virke. Det forekommer ikke uden problemer, hvis en sådan option findes, eftersom EU's licitationsregler vel skal overholdes.

Svar (18/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at kontrakten mellem DSB og ABB Traction, Västerås, fra 1990 om levering af 17 elektriske regionaltog indeholdt en adgang til inden for kontraktens pris at få leveret yderligere et antal togsæt. Denne option blev udnyttet ved indgåelse af tillæg til den pågældende kontrakt om levering af yderligere 23 regionaltog i 1993. Kontraktens frister for at foretage yderligere køb på optionsvilkår er udløbet, og der eksisterer derfor ingen option.

Spm. nr. S 1631

Til skatteministeren (8/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at Ligningsrådet har truffet beslutning om, at sælgere og handelsrejsende ikke længere må fratække et dagligt beløb for de dage, hvor de er på vejene?«

Begrundelse

Ligningsrådet har truffet beslutning om, at sælgere og handelsrejsende ikke længere må trække et fast beløb fra pr. dag, de er på landevejene

i arbejdsmedfør. Konsekvensen bliver enten, at de pågældende må samle kvitteringer for store og små udgifter, eller at den enkelte sælger mister indkomst. I fagbladet Sælgeren nr. 2 fra 1996 er der redegjort for de helt absurde forhold, sælgere og handelsrejsende bliver budt, hvis ikke Ligningsrådets afgørelse følges op af en lovændring.

Da ministeren har mulighed for at komme med en lovændring, er det kun et spørgsmål om, hvornår denne lovændring kan forventes.

Svar (19/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

De særregler for bestemte erhvervsgrupper, som Ligningsrådet har besluttet at ophæve, findes i Told og Skat cirkulære nr. 19 af 31. december 1995 om skattefri rejse- og befordringsgodtgørelse. Reglerne, der som nævnt bl.a. omfatter handelsrejsende, ophæves imidlertid først med virkning fra 1. januar 1997 og gælder således stadig i 1996.

Særreglerne omfatter nogle erhvervsgrupper, der falder uden for det almindelige rejsebegreb, således som Ligningsrådet har defineret dette, og som har færre merudgifter i forbindelse med deres arbejde end personer, der er på egentlig rejse. Der er derfor fastsat lavere satser for den skattefri godtgørelse for de pågældende grupper og for det fradrag, som de i stedet kan foretage, hvis arbejdsgiveren ikke udbetaler skattefri godtgørelse.

De forskellige godtgørelsesbeløb skulle nogenlunde svare til de typiske merudgifter i forbindelse med de pågældende hverv, således at arbejdsgiverne kunne refundere disse udgifter uden nærmere dokumentation. Ligningsrådet har imidlertid besluttet ikke længere at fastsætte sådanne satser.

Jeg har forstået Ligningsrådets beslutning om at ophæve særreglerne med virkning fra den 1. januar 1997 som et signal om, at der nu bør komme gang i den politiske beslutningsproces på dette område. Jeg kan oplyse, at Skatteministeriet i et udredningsarbejde, der allerede pågår i ministeriet vedrørende reglerne for udbetaling af skattefri godtgørelser, også har inddraget Ligningsrådets beslutning om at ophæve særreglerne med virkning fra 1. januar 1997. Det er hensigten, at ministeriets udredningsarbejde skal være afsluttet så betids, at der i efteråret er tilvejebragt et grundlag for en

eventuel politisk stillingtagen i Folketinget og i Ligningsrådet til det fremtidige regelsæt for skattefrie godtgørelser.

Jeg vil i den forbindelse gerne allerede nu tilkendegive, at der efter min opfattelse så vidt muligt bør etableres et ensartet regelsæt for private og offentligt ansatte. Det bør endvidere sikres, at der kun kan udbetales skattefrie godtgørelser svarende til faktiske meromkostninger. Endelig finder jeg, at der er behov for at give arbejdsmarkedets parter – både offentlige og private – mulighed for at tage højde for et eventuelt nyt regelsæt i de kommende overenskomster.

Spm. nr. S 1635

Til trafikministeren (8/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren ikke, at staten er forpligtet over for en borger, når der på et pressemøde for projektet vedrørende anvendelse af overskudsvarme fra DSB-færger er fremlagt budgetter, hvoraf det fremgår, at den pågældende borger skal modtage honorar for sit arbejde med projektet?«

Begrundelse

Ministeren har tidligere afvist at imødekomme krav fra John G. Jensen på Bornholm i forbindelse med hans deltagelse i projektet vedrørende anvendelse af overskudsvarme fra DSB-færger til fjernvarme i Korsør. Argumentet har været, at John G. Jensen ikke havde noget tilsagn fra det offentlige om honorar.

Det er imidlertid således, at der i oktober 1981 blev afholdt et pressemøde med deltagelse af bl.a. Formidlingsrådet og de berørte parter. På pressemødet blev det spændende projekt fremlagt. På mødet blev der uddelt tre hæfter med bl.a. budgetter over projektet. Af budgettets bilag A fremgår det, at der for udnyttelse af spildvarme fra en færge var afsat penge til »Betaling for ret til udnyttelse af patenteret knowhow (skal forhandles nærmere)« til et beløb af 0,5 mio. kr.

Det fremgik desuden af samme budget, at når der skulle installeres tilsvarende anlæg på yder-

ligere tre færger, skulle der fortsat afregnes 0,5 mio. kr. til opfinderen.

En borger må da have tillid til, at et sådant budget ikke bare er bluff, men at hans arbejde i forbindelse med udviklingen af systemet også bliver honoreret.

Svar (20/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan henvise til, at John Gjerrow Jensen har anlagt sag mod Miljø- og Energiministeriet med krav om udbetaling af honorar for udnyttelse af knowhow m.v. Jeg ønsker på den baggrund ikke at kommentere sagen yderligere, før der er truffet en afgørelse ved domstolene.

Spm. nr. S 1600

Til justitsministeren (5/3 96) af:

Tom Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse har Mike Axdal ikke fået fuld aktindsigt i sagen om Scandinavian Star, herunder aktindsigt i de fremlagte dokumenter, som er fremlagt af sagens parter, og de båndoptagelser, der ligger til grund for dombogen?«

Begrundelse

Mike Axdal er en af de få overlevende fra katastrofen, og han er derfor som sådan part i sagen.

Sø- og Handelsretten har ikke givet Mike Axdal tilfredsstillende aktindsigt i sagen og har ikke givet nogen saglig begrundelse for ikke at give fuld aktindsigt.

Den ønskede aktindsigt omfatter bl.a. de 41 kassettebånd, der ligger til grund for dombogen, og de dokumenter, der er fremlagt af sagens parter.

Svar (21/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet modtaget en kopi af en skrivelse af 1. marts 1996 fra justitssekretæren ved Sø- og

Handelsretten til Mike Axdal. Af skrivelsen fremgår følgende:

»Som svar på Deres breve af 21. og 22. februar d.å. skal det meddeles, at De som »overlevende og pårørende« anses for at have »retlig interesse« i at kunne gøre Dem bekendt med indholdet af retsbogen for søforklaringen samt de fremlagte dokumenter, jf. retsplejelovens § 41, stk. 1. Af dette materiale kan De endvidere få udleveret en kopi, der koster 100 kr. pr. dokument, jf. retsafgiftslovens § 48, stk. 1.

Sagen i øvrigt består i det væsentlige af korrespondance af forskellig karakter. Dette skriftlige materiale er ikke omfattet af retsplejelovens regler om aktindsigt, men retten er indstillet på, at De får adgang til at gøre Dem bekendt med indholdet heraf.

Båndoptagelserne fra sagen er at sidestille med »interne arbejds papirer« og kan derfor ikke udleveres til afspilning. Til Deres orientering vedlægges en kopi af Østre Landsrets kendelse af 9. november 1994 vedrørende et lignende spørgsmål.

Om den praktiske fremgangsmåde vil jeg snarest vende tilbage. Jeg er dog bortrejst i næste uge.«

Efter retsplejelovens § 41, stk. 1, kan parterne samt andre, som deri har retlig interesse – de sidstnævnte i straffesager dog først, når sagen er endt – hos justitssekretæren eller, hvor ingen sådan er ansat, hos dommeren forlange udskrift af retsbøgerne, derunder dog ikke stemmeafgivningsbogen, samt af de øvrige hos retten beroende til en sag hørende, fremlagte dokumenter.

Klage over justitssekretærens afgørelser kan ifølge retsplejelovens § 41, stk. 6, fremsættes over for retten. Afgørelsen af klagen sker ved kendelse, der er genstand for kære.

Justitsministeriet har endelig fra justitssekretæren ved Sø- og Handelsretten fået oplyst, at Mike Axdal har påklaget justitssekretærens afgørelse om aktindsigt.

Spm. nr. S 1621

Til skatteministeren (7/3 96) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren intensivere kontrolindsatsen mod døgnkiosker, pizzeriaer og lignende forretninger?«

Begrundelse

Undersøgelser i bl.a. Hvidovre viser med al tydelighed, at de nævnte virksomheder er et område, hvor der foregår omfattende svindel.

I svar på spørgsmål nr. S 1520 oplyser ministeren, at der allerede sker kontrol af de omtalte virksomheder. Således har en række jyske told- og skatteregioner gennemført en større samordnet kontrol af 34 pizzeriaer i maj 1995.

Når det er et faktum, at der eksisterer adskillige tusinde døgnkiosker og pizzeriaer og lignende virksomheder i Danmark, må det siges at være en ualmindelig beskeden kontrol, at man kun har kontrolleret 34 pizzeriaer.

Der er ikke tvivl om, at der er andre områder, som kræver skattemyndighedernes kontrol, men når det nu viser sig, at der er et område her, hvor der beviseligt sker omfattende svindel, burde ministeren intensivere sin indsats på området.

Svar (18/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Som oplyst i mit svar af 6. marts 1996 på spørgsmål nr. S 1520 er der gennemført en række kontrolaktioner mod bl.a. døgnkiosker, pizzeriaer og lignende forretninger.

Disse aktioner vil fortsat blive gennemført, men det er af ressourcemæssige grunde ikke praktisk muligt at kontrollere alle virksomheder.

Spm. nr. S 1675

Til miljø- og energiministeren (13/3 96) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om Aakirkeby Kommunalbestyrelses vedtagelse af 21. september 1995 vedrørende tillæg nr. 14 til Aakirkeby Kommunes kommuneplan er lovlig?«

Begrundelse

Det er spørgerens indtryk, at der er sket en tilsidesættelse af planlovens regler om inddragelse af offentligheden forud for udarbejdelse af kommuneplanforslaget.

Svar (22/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Miljø- og Energiministeriet har indbragt spørgsmålet om lovligheden af Aakirkeby Kommunalbestyrelses vedtagelse for Naturklagenævnet.

Naturklagenævnet har den 14. marts 1996 enstemmigt udtalt:

»Det følger af planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, at retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelser efter planloven kan påklages til Naturklagenævnet.

Efter planlovens § 22, stk. 1, 1. pkt., skal region- og kommuneplaner revideres hvert fjerde år.

I forarbejderne til bestemmelsen er det anført, at den hidtil gældende pligt for kommunalbestyrelsen til at gennemgå kommuneplanen inden for den første halvdel af hver valgperiode, jf. kommuneplanlovens § 14, stk. 1, ændres til en egentlig revisionspligt.

Tillæg nr. 14 til kommuneplanen indeholder alene en liste over de siden 1984 vedtagne tillæg til kommuneplanen samt en bestemmelse om, at kommuneplanens gyldighedsperiode forlænges til 1999.

Aakirkeby Kommunalbestyrelse har ikke før udarbejdelsen af tillæg nr. 14 indkaldt ideer, forslag m.v. med henblik på planlægningsarbejdet og har i den forbindelse heller ikke offentliggjort en beretning om den hidtidige planlægning og de påtænkte ændringer i planen samt en vurdering af udviklingen som foreskrevet i lovens § 22, stk. 1, og § 23, stk. 1.

Det vedtagne kommuneplantillæg er således behæftet med retlige mangler.

Det fremgår af forarbejderne til planloven, at reglerne om forudgående offentlighed før udarbejdelse af et forslag til kommuneplan har til formål at give borgerne mulighed for at give deres synspunkter til kende, før der er udarbejdet et planforslag, dvs. før myndigheden har lagt sig fast på en bestemt planlægning.

Den skete tilsidesættelse af planlovens regler om inddragelse af offentligheden forud for udarbejdelse af kommuneplanforslag må således betragtes som en væsentlig retlig mangel, og det vedtagne kommuneplantillæg må derfor ophæves som ugyldigt.«

Jeg kan henholde mig til Naturklagenævnets udtalelse.

Spm. nr. S 1676

Til miljø- og energiministeren (13/3 96) af: **Aage Brusgaard** (FP):

»Kan ministeren oplyse, om myndighederne i forbindelse med ansøgninger om udskiftning af allerede opsatte gamle vindmøller efterkommer ønsker om udskiftning til større vindmøller, således at man med samme antal tilladelser kan forøge produktionen af strøm og dermed spare det danske landskab for endnu flere vindmøller?«

Svar (22/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Der kan gennem udskiftning af eksisterende vindmøller opnås en vis forøgelse af vindenergiproduktionen. Regeringen ser positivt på denne mulighed, der indgår i overvejelserne om at styrke udbygningen med vindmøller.

Udskiftning af en eksisterende mølle med en ny og større forudsætter landzonetilladelse efter planloven.

Landzonomyndigheden skal ved behandlingen af landzonesager varetage de planlægningsmæssige hensyn, der er anført i lovens formålsbestemmelse. Region- og kommuneplanlægningen vil blive inddraget i forbindelse med landzonomyndighedens behandling af de konkrete sager.

I det omfang eksisterende møller er placeret hensigtsmæssigt og den pågældende placering også er egnet til opstilling af en ny og større mølle, vil der kunne meddeles tilladelse til opstilling af denne.

I en del tilfælde må det erkendes, at en eksisterende mølle ikke er placeret hensigtsmæssigt, eller at den pågældende lokalitet ikke er egnet til opstilling af en ny og større mølle. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den eksisterende mølle vindmæssigt blokerer for opstilling af en mere hensigtsmæssigt placeret vindmølleklynge i nærheden, eller hvis ønsket om udskiftning ikke er foreneligt med hensynet til det pågældende landskab eller til f.eks. naboer.

Størrelsen af den opnåelige forøgelse afhænger endvidere i høj grad af, om ejerne af de eksisterende møller ønsker at udskifte disse med nye og større møller. Det er ikke altid tilfældet.

Det er derfor af hensyn til den ønskede vindmølleudbygning ikke tilstrækkeligt kun at satse på en udskiftning af eksisterende møller.

Det er således fortsat nødvendigt, at amtsråd og kommunalbestyrelser udlægger nye arealer til en udbygning med vindmøller.

Ad spm. nr. S 1450

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Kristian Thulesen Dahl (DF) stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketings-tidende 1995-96, side 4499, lød således:

Til justitsministeren (19/2 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for den korrespondance m.v., som er foregået mellem de nu fire parter i skraldekonflikten i Århus, nemlig politiet, kommunen, de fritstillede skraldemænd og Århus Renholdningsselskab, og vil ministeren herefter kommentere det forhold, at meget tyder på, at der er indgået en form for aftale – eventuelt en stiltiende aftale – mellem kommunen, ledelsen af politiet og de fritstillede skraldemænd?«

Supplerende svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet modtaget en redegørelse fra politimesteren i Århus.

Politimesteren har i sin redegørelse henvist til sin skrivelse af 21. februar 1996 til Justitsministeriet, som indeholder politimesterens bemærkninger til en af advokat Németh på vegne af Århus Renholdningsselskab indgiven klage til Justitsministeriet. Af denne skrivelse fremgår det bl.a.:

»Som det fremgår af min skrivelse til Renholdningsselskabet, er den direkte anledning til min beslutning indholdet af kommunens skrivelse af 15. februar 1996 til selskabet.

Denne skrivelse modtog jeg i kopi den 16. februar 1996 tillige med kopi af kommunens pressemeddelelse, hvilket er det eneste skriftlige materiale, jeg har modtaget fra kommunen i sagen.

På min foranledning afholdtes der samme dag, den 16. februar 1996, ved middagstid et møde på Århus Rådhus med den fungerende

borgmester, viceborgmester Olaf P. Christensen og rådmand Hans Schiøtt med embedsmænd. På mødet redegjorde jeg for politiets hidtidige indsats i forbindelse med blokaderne mod Renholdningsselskabet. Samtidig gjorde jeg opmærksom på, at kommunens tilkendegivelse over for Renholdningsselskabet i brevet af 15. februar 1996 måtte føre mig til den opfattelse, at politiet ikke havde grundlag for aktivt at medvirke til Renholdningsselskabets indsamling af husaffald. Jeg understregede, at jeg ikke søgte kommunens tilslutning til eller opbakning bag beslutningen, som var min alene, men at jeg fandt, at kommunen som forvaltningsmyndighed på forhånd burde orienteres, da beslutningen kunne have konsekvenser, som kommunen måtte forholde sig til.

Der er ikke af politiet udarbejdet notat om mødet. Der har ikke været andre kontakter med kommunen vedrørende min beslutning. Men naturligvis har der i hele forløbet af »skraldemandskonflikten« været en lang række kontakter og sonderinger med alle konfliktens parter med det hovedsigte fra politiets side at undgå uro og voldsomheder og dermed også en stærkt ressourcekrævende indsats af politiet med eventuelt en skærpelse af konflikten til følge. Herunder er der også fra politiets side udtrykt stærke ønsker om, at Renholdningsselskabet og kommunen kunne finde frem til en midlertidig ordning, medens voldgiftssagen verserer.

Begrundelsen for min tilkendegivelse over for Renholdningsselskabet den 16. februar 1996 fremgår af brevet. Jeg har ikke herved foretaget nogen forhåndsvurdering af voldgiftssagens mulige udfald, hvad jeg ikke har mulighed for, men i øvrigt heller ikke mener at have haft behov for. Af samme grund har jeg både over for kommunen og Renholdningsselskabet afslået tilbud om at få tilsendt dokumenter om sagen.«

Jeg kan henholde mig til det af politimesteren anførte, hvoraf det fremgår, at politiet i Århus ikke har indgået aftaler – udtrykt eller stiltiende – med det i begrundelsen for spørgsmålet forudsatte indhold.

Spm. nr. S 1633

Til undervisningsministeren (8/3 96) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Har ministeren foranlediget en ny censorbedømmelse af eksamensopgaverne i Skatteret II og Erhvervsjura for de revisorstuderende, som var til skriftlig eksamen i disse fag den 18. august 1995, og som er under mistanke for at have haft forhåndskendskab til eksamensopgaven og dennes løsning, og i bekræftende fald hvornår foreligger et resultat af denne nye bedømmelse eller, hvis bedømmelsen allerede foreligger, vil ministeren da fremsende denne sammen med besvarelsen af dette spørgsmål?«

Svar (20/3 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Svaret er nej.

Jeg henviser til mit svar på spørgsmål nr. S 1197, hvori jeg har beskrevet proceduren i tilfælde af mistanke om, at der er snydt ved en eksamen, og til mit svar på spørgsmål nr. S 1279, hvor der er redegjort for, at Niels Brock Copenhagen Business College har godkendt opgavebesvarelsenerne i overensstemmelse med § 16 i eksamensbekendtgørelsen – bekendtgørelse nr. 371 af 16. juli 1969 om eksamensordningen ved handelsskolernes eksaminer.

Ifølge bekendtgørelsens § 16, stk. 1, 2. pkt., kan skolens afgørelse indankes for Undervisningsministeriet. Denne regel giver imidlertid kun mulighed for, at en studerende indanker en afgørelse, der er gået ham imod. Godkendelsen og eksamenskaraktererne står altså ved magt.

Spm. nr. S 1682

Til indenrigsministeren (13/3 96) af:

Ole Donner (DF):

»Kan en borgmester og en kommunaldirektør udnævne 3 forvaltningschefer til direktører uden økonomiudvalgets godkendelse?«

Begrundelse

Spørgeren vil gerne vide, om en borgmester og en kommunaldirektør kan udnævne 3 forvalt-

ningschefer til direktører i en kommune med ca. 18.000 indbyggere, hvor man har en kontraktansat kommunaldirektør og en kontraktansat teknisk direktør, og om en sådan udnævnelse kan ske uden økonomiudvalgets (personaleudvalgets) godkendelse.

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at spørgsmålet vedrører en konkret sag i en kommune.

Efter § 47, stk. 2, i den kommunale styrelselov varetages det almindelige tilsyn med kommunerne af de tilsynsråd, der er nedsat for hvert amt.

Jeg har således ingen kompetence til at gå ind i den konkrete sag.

Spm. nr. S 1683

Til indenrigsministeren (13/3 96) af:

Ole Donner (DF):

»Hvis et byrådsmedlem har begæret en sag fra et andet udvalg forelagt for byrådet, kan borgmesteren da nægte det pågældende byrådsmedlem at udtale sig om sagen i det åbne møde ved først at give ordet til en af sine gruppefæller, som foreslår, at sagen bliver sendt tilbage til udvalget (procedure)?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om en borgmester kan forhindre, at et byrådsmedlem, der har ønsket en sag forelagt byrådet, kan få mulighed for at begrunde sin sag, og om det samme kunne ske, hvis et byrådsmedlem begærer en sag optaget på byrådets dagsorden som enkeltpunkt.

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet kan afgive generelle vejledende udtalelser om forståelsen af regler i den kommunale styrelseslovgivning.

Når der – som i det rejste spørgsmål – er tale om en stillingtagen til anvendelsen af retsregler i et konkret tilfælde, vil en udtalelse forudsætte tilvejebringelse af nærmere oplysninger om det konkrete tilfælde.

Hvis spørgsmålet ikke vedrører et hypotetisk tilfælde, men en konkret sag i en kommune, er det efter den kommunale styrelseslov vedkommende tilsynsråd, der skal tage stilling til sagen, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 1682. I den forbindelse vil tilsynsrådet i overensstemmelse med almindelige partshøringsprincipper forelægge sagen for det pågældende byråd, således at byrådet herved får lejlighed til at kommentere sagen.

Under henvisning hertil ser jeg mig ikke i stand til at besvare det rejste spørgsmål. Hvis spørgsmålet har forbindelse med en konkret sag i en kommune, må spørgsmålet forelægges vedkommende tilsynsråd. I modsat fald må spørgsmålet forelægges Indenrigsministeriet med henblik på, at ministeriet kan få uddybet og præciseret spørgsmålet.

Spm. nr. S 1684

Til indenrigsministeren (13/3 96) af:

Ole Donner (DF):

»Kan et byrådsmedlem på et byrådsmøde foreslå, at en sag tilbagesendes til et udvalg (procedure) og samtidig foreslå, hvorledes sagen skal behandles i udvalget?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om det vil være muligt for en borgmester at sætte et forslag til afstemning om, at en sag skal sendes tilbage til et udvalg, og at sagen derefter skal behandles på en bestemt måde. Spørgeren mener, at man herved afskærer et byrådsmedlem fra at afgive sin stemme, for hvis det pågældende byrådsmedlem mener, at det er fornuftigt at sende sagen tilbage til fornyet behandling, men ikke mener, at den fornyede behandling bør foregå som foreslået, så vil det ikke være muligt for den pågældende at stemme for forslaget om tilbagesendelse af sagen.

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1683.

Spm. nr. S 1685

Til indenrigsministeren (13/3 96) af:

Ole Donner (DF):

»Kan en borgmester på et åbent møde foreslå, at der tages stilling til en sag, hvori der indgår to elementer, det første at man ikke ønsker at erhverve en ejendom (som borgmesteren og kommunaldirektøren allerede har erhvervet under forbehold af byrådets godkendelse), og det andet at der bevilges 1,4 mio. kr. til udbygningen af en børnehave?«

Begrundelse

I den pågældende sag havde Børne- og Kulturudvalget indstillet at købe ejendommen. Denne indstilling blev på et senere møde i udvalget ændret til ikke at købe ejendommen, men i stedet for bevilge 1,4 mio. kr. til udbygning af en eksisterende børnehave.

Spørgeren mener, at et byrådsmedlem, der ønsker at købe den pågældende ejendom, og som også ønsker at være med til at bevilge penge til udbygningen af børnehaven, er frataget muligheden for at stemme, og i øvrigt mener spørgeren, at det er ulovligt at behandle sager om køb af fast ejendom på et åbent møde, således at bilag (slutseddel) m.v. har været fremlagt til offentlig gennemgang.

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Spørgsmålet vedrører en konkret sag i en kommune.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1682, har jeg ikke kompetence til at gå ind i en sådan sag, som henhører under vedkommende tilsynsråd, jf. § 47, stk. 2, i den kommunale styrelseslov.

Spm. nr. S 1686

Til indenrigsministeren (13/3 96) af:

Ole Donner (DF):

»Kan et byråd undlade at rejse sag mod en lønmodtager, der uberettiget har fået udbetalt løn fra en kommune i 1½ år på grund af en fejl i lønkontoret, dvs. om et byråd lovligt kan undlade at forsøge at få de for meget udbetalte penge returneret til kommunekassen, og kan de pågældende byrådsmedlemmer, som ikke ønsker dette, eventuelt blive personligt ansvarlige over for kommunekassen?«

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Spørgsmålet vedrører en konkret sag i en kommune.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1682, har jeg ikke kompetence til at gå ind i en sådan sag, som henhører under vedkommende tilsynsråd, jf. § 47, stk. 2, i den kommunale styrelseslov.

Spm. nr. S 1595

Til miljø- og energiministeren (5/3 96) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1430 fremsende dokumentation for, at ynglen af fladfisk i de påvirkede ålegræsenge udgør mindre end 1 pct. af den gennemsnitlige samlede yngel i Øresund?«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Vurderingen af mængden af fladfiskeyngel i de påvirkede ålegræsenge i Øresund fremgår af afsnit 8.12.2 i rapporten »Supplementary Assessment of the Impacts on the Marine Environment of the Øresund Link«, March 1995 fra Øresundskonsortiet.

Vurderingen bygger på et estimeret tab af opvækstområde i ålegræsenge på i alt 1,6 km² samt en maksimal tæthed af fisk på 0,1 fisk pr. m², hvilket giver i alt 0,16 millioner fisk.

Af disse tal fås ud af et gennemsnitligt antal af den mindste årgang af fladfiskeyngel på ca. 17 millioner om året, at der påvirkes mindre end 1 pct.«

Spm. nr. S 1596

Til miljø- og energiministeren (5/3 96) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvor stor en andel af sildebestanden der i vandringsperioden benytter sig af henholdsvis Drogden og Flinterenden, samt redegøre for konsekvenserne for sildevandringerne, såfremt Flinterenden midlertidigt lukkes?«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I de gennemførte baggrundsundersøgelser af sildevandringerne i Øresund er der konstateret sild i både Flinterenden og Drogden. Da der endvidere sker et fiskeri af sild i begge render, er det overvejende sandsynligt, at silden vandrer gennem dem begge.

Ifølge Miljøstyrelsen er det imidlertid ikke muligt med den eksisterende viden at udtale sig om, hvor stor en andel af sildene, der vandrer gennem henholdsvis Flinterenden og Drogden. Undersøgelser heraf er meget vanskelige på grund af de trafikerede sejlruter gennem Drogden og Flinterenden.

Sandsynligheden for en midlertidig lukning af Flinterenden må anses for meget ringe, da to tredjedele af afgravningerne skal foregå i Drogden. Sedimentfanerne fra gravearbejderne udbreder sig desuden i de fleste situationer som velafgrænsede nord-sydgående faner, uden at der sker en væsentlig udbredelse i øst-vestgående retning.

Skulle der mod forventning opstå en situation, hvor en midlertidig lukning af Flinterenden kan risikeres, må der ikke samtidig gennemføres gravearbejder, der hindrer sildens vandringsmulighed i Drogden.

Sildene skal således ifølge de opstillede miljøkvalitetsmålsætninger gennem hele anlægsperioden have mulighed for at vandre igennem mindst én af de mulige vandringsveje.

Det er derfor vigtigt, at der gennemføres en detaljeret planlægning af gravearbejderne i tid og rum, samt at der gennemføres et løbende uafhængigt tilsyn med, at betingelserne overholdes.

Spm. nr. S 1674

Til erhvervsministeren (13/3 96) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt det er i overensstemmelse med gældende EU-love og -aftaler, at Kommissionen ikke følger de for medlemsstaterne gældende regler for licitation af offentlige opgaver over tærskelværdien på ca. 1,5 mio. kr., og hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at EU's institutioner overholder de samme regler og love, som medlemslandene pålægges?«

Begrundelse

I en konkret licitationssag undlod Kommissionen at oversende udbudsmaterialet på det af leverandøren anmodede sprog, engelsk, men fremsendte kun dette på fransk til en dansk leverandør, firmaet Lessor i Allerød, der havde henvendt sig på baggrund af licitationens offentliggørelse i EF-Tidende, og dette på trods af, at firmaet gentagne gange rykkede for udbudsmaterialet på et for firmaet forståeligt sprog, engelsk eller dansk, med henblik på at give tilbud på opgaven.

Svar (22/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

EU's direktiver om udbud af offentlige kontrakter er efter deres indhold rettet til medlemsstaterne og forpligter således ikke direkte Kommissionen eller EU's andre institutioner.

Det er imidlertid oplyst af Kommissionen, at EU's institutioner efter en bestemmelse i EU's finansforordning på alle væsentlige punkter skal følge disse direktiver, når de indgår aftaler

om indkøb eller udførelse af opgaver, hvis værdi overstiger tærskelværdierne i de respektive direktiver. Specielt med hensyn til tilbudsgiveres muligheder for at rekvirere udbudsmateriale fra en EU-institution på et for dem forståeligt sprog, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, gælder som oplyst af Kommissionen ifølge en intern instruks for Kommissionens vedkommende, at hvor udbudsmateriale indeholder meget omfattende og komplicerede tekniske specifikationer, kan den udbydende tjenestegren undlade at lade hele udbudsmaterialet oversætte til samtlige EU-sprog og alene foretage en summarisk offentliggørelse af de generelle udbudsbetingelser på alle sprog. Hvor der er tale om teknisk set relativt mindre komplicerede anskaffelser, og udbudsmaterialet ikke overstiger 20-30 sider, henstilles det til tjenestegrenene at lade hele materialet oversætte til alle sprog. Det har ikke været muligt inden for den givne tidsramme at få oplysninger om, hvad der gælder med hensyn til oversættelse af udbudsmateriale i forbindelse med de øvrige EU-institutioners indkøb, men det forekommer sandsynligt, at disse er undergivet vilkår, der svarer til eller ligner dem, som påhviler Kommissionens tjenestegrene.

Der kan således ikke være tvivl om, at EU's institutioner ikke kan sidde EU's udbudsregler overhørigt. Jeg kan kun være enig i, at det er meget vigtigt at sikre også disse institutioners overholdelse af reglerne. Vi ved, at Kommissionen lægger stor vægt på, at disse regler overholdes i forbindelse med anvendelse af EU-midler i de enkelte medlemslande til f.eks. gennemførelse af projekter, der finansieres af EU's strukturfonde. Det er for mig at se en selvfølge, at det så også sker, når EU-midler anvendes til EU-institutionernes egne anskaffelser.

Jeg har derfor bedt mine embedsmænd om at rejse spørgsmålet over for Kommissionen på det førstkommande møde i Kommissionens Rådgivende Udvalg for Offentlige Aftaler.

Spm. nr. S 1613

Til justitsministeren (7/3 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, om det kan have sin rigtighed, at en person kan bevare sit danske statsborgerskab, når han ved siden af har opnået egyptisk statsborgerskab?«

Begrundelse

Der henvises til artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten den 7. marts 1996.

Svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Indfødsretslovens § 7 har følgende ordlyd:

»Dansk indfødsret fortabes af

1. den, som erhverver fremmed statsborgerret efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke,
2. den, som erhverver fremmed statsborgerret ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land,
3. ugift barn under 18 år, som bliver fremmed statsborger derved, at en af dets forældre, som har forældremyndigheden eller del i denne, erhverver fremmed statsborgerret på den foran under nr. 1 eller 2 angivne måde, medmindre den anden af dets forældre vedbliver at være dansk og ligeledes har del i forældremyndigheden.«

Efter bestemmelsen i § 7, nr. 1, fortabes dansk indfødsret således automatisk af personer, der erhverver fremmed statsborgerret efter ansøgning eller efter at have givet udtrykkeligt samtykke til erhvervelse af fremmed statsborgerret.

En dansk statsborger kan ved erhvervelse af fremmed statsborgerret kun bevare sin danske indfødsret, hvis den pågældende automatisk har erhvervet det fremmede statsborgerskab. Dette kan være tilfældet ved f.eks. indgåelse af ægteskab med en udlænding.

I den konkrete sag, der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, er der tale om en person, der ved lov nr. 916 af 25. november 1992 om indfødsrets meddelelse erhvervede dansk indfødsret på betingelse af, at han blev løst fra sit egyptiske statsborgerskab.

Da den pågældende indgav dokumentation for, at han var blevet løst fra sit egyptiske statsborgerskab, meddeltes han dansk indfødsret med virkning fra den 2. december 1992.

Justitsministeriet vil på baggrund af de nu fremkomne oplysninger foretage en undersøgelse af, hvorvidt den pågældende har generhvervet sit egyptiske statsborgerskab efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke. Hvis dette er tilfældet, vil Justitsministeriet i overensstemmelse med ministeriets praksis meddele

den pågældende, at han i medfør af indfødsretslovens § 7, nr. 1, har fortabt sin danske indfødsret.

Spm. nr. S 1636

Til justitsministeren (8/3 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, hvad årsagen er til, at kriminalforsorgen har givet Egeborg Behandlingscenter afslag på et tilbud om et narckoafvænningsprogram i Vridsløselille Statsfængsel?«

Svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst følgende:

Ved skrivelse af 27. oktober 1995 fremsendte Statsfængslet i Vridsløselille en indstilling til direktoratet om etablering af et samarbejde med Egeborg Behandlingscenter vedrørende et narckoafvænningsprogram i statsfængslet.

Det fremgik blandt andet af indstillingen, at tanken er, at der på en afdeling i statsfængslet i en forsøgsperiode skal iværksættes et narkobehandlingsprogram, som skal følge de principper, der gælder for behandlingen på Egeborg Behandlingscenter, dog således at behandlings tiltagene ikke må stride mod de gældende regler for de indsatte. Egeborg Behandlingscenter vil i en forsøgsperiode uden udgift for kriminalforsorgen knytte tre af dets behandlere til den pågældende afdeling, således at disse sammen med personale fra statsfængslet kan gennemføre behandlingen. Sager vedrørende den indsatte mulighed for udgang, prøveløsladelse, besøg, besiddelse af effekter og brevveksling m.v. skal som udgangspunkt (med den indsatte samtykke) behandles i et samarbejde mellem fængslets personale og behandlerne fra Egeborg.

De indsatte deltagelse i behandlingen skal være frivillig, således at de på ethvert tidspunkt vil kunne afbryde denne og blive overført til en anden afdeling.

Det fremgik endelig af statsfængslets indstilling, at der skal ske en statistisk opfølgning af forsøget.

Til brug for behandling af indstillingen anmodede man om en udtalelse fra en af direktoratet nedsat arbejdsgruppe vedrørende behandling af rusmiddelmisbrugere i kriminalforsorgens institutioner.

Ved skrivelse af 7. februar 1996 meddelte arbejdsgruppen, at et flertal af gruppens medlemmer havde udtalt sig imod indstillingen, idet disse medlemmer særligt havde lagt vægt på, at Egeborg Behandlingscenter er et meget kontroversielt behandlingscenter, og at indstillingen ikke var tilstrækkelig konkretiseret med hensyn til det nærmere behandlingsindhold og de opgaver, som medarbejderne fra Egeborg skulle varetage.

Direktoratet meddelte ved skrivelse af 1. marts 1996 Statsfængslet i Vridsløselille, at man på grund af den manglende konkretisering af behandlingsprogrammet ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for at kunne imødekomme indstillingen. Direktoratet understregede samtidig, at man principielt kunne støtte tanken bag den foreliggende indstilling, hvorfor man opfordrede statsfængslet til at udarbejde et nyt forslag, ligesom man blandt andet af hensyn til sagens hastende karakter foreslog, at statsfængslet i givet fald inddrog direktoratet på et tidligt stadium i drøftelserne vedrørende indholdet af en ny indstilling.

Direktoratet er den 13. marts 1996 blevet kontaktet af statsfængslet med henblik på inddragelse i drøftelserne af en ny indstilling.

Spm. nr. S 1659

Til sundhedsministeren (12/3 96) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilke oplysningsinitiativer er der taget vedrørende hashens skadelige virkninger i forhold til skoler, uddannelsesinstitutioner, børne- og ungdomspensioner, efterskoler, døgninstitutioner, psykiatriske afdelinger og fængsler?«

Begrundelse

Ved besøg på hospitaler, i fængsler, børne- og ungdomspensioner m.v. er det kommet frem, at unge og patienter i stor udstrækning er misbrugere af hash. Samtidig giver personalet udtryk for en opgivende holdning over for problemet:

»Det er jo bare hash«, og »det beroliger gemytterne«.

Svar (19/3 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

På statsligt plan er Sundhedsstyrelsen i forebyggelsesmæssigt øjemed hovedansvarlig for oplysning om hashens skadelige virkninger, og på lokalt plan er det amtskommunerne og kommunerne.

Besvarelsen af spørgsmålet er derfor baseret på oplysninger fra Sundhedsstyrelsen samt fra Justitsministeriet/Direktoratet for Kriminalforsorgen, der har ansvaret for den specifikke indsats i fængslerne.

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at styrelsen siden 1990 har prioriteret information om hashens skadevirkninger højt, da hash er det illegale stof, der har den største udbredelse i befolkningen. Denne prioritering har konkret udmøntet sig i følgende oplysningsinitiativer:

- Hash-pakken, et stort undervisningsmateriale om hash for 8.-10. klasse blev udsendt til alle skoler med disse klassetrin (inkl. efterskoler) i 1992. Pakken indeholdt materiale til elevundervisning og afholdelse af forældremøder, herunder en omfattende faktabog og lærervejledning. Pakken og faktabogen har siden kunnet købes billigt af andre interesserede, og restoplaget er blevet udbudt gratis ved årsskiftet.
- Kend din grænse, fire debatfilm om alkohol og hash blev produceret til DR TV's ungdomsprogram Transit i 1994. På basis af udsendelserne blev der produceret et undervisningsmateriale (videoprogram, elevhæfte og lærervejledning), som blev udsendt til uddannelsesinstitutioner for de 16-19-årige i 1995.
- UNG, et sundhedsoplysende ungdomsblad, der 4 gange årlig udsendes gratis til elever i 8., 9. og 10. klasse af Komiteen for Sundhedsoplysning, bringer i næsten hvert nummer narkotikaoplysning fra Sundhedsstyrelsen. Hash er det stof, der hyppigst tages op, senest i november 1995.
- Foldermateriale om hash til forældre og unge kan rekvireres gratis hos Sundhedsstyrelsen. Folderne er siden 1992 udsendt i flere hundrede tusinde eksemplarer.

- Seminarer/seminarrapporter til professionelle, der arbejder med unge. Sundhedsstyrelsen afholder jævnlig seminarer eller konferencer for ovennævnte gruppe med henblik på at formidle ny viden om risikofaktorer, arbejdsmetoder i oplysningen m.v. Hash/blandingsmisbrug har været hovedtema for sådanne arrangementer i 1992, 1993 og 1994.
 - Støtte til lokal indsats mod hash. Sundhedsstyrelsen har via puljemidler kunnet give økonomisk støtte til lokale projekter, bl.a. projekter mod hashmisbrug.
 - Indhentning af data til at følge udviklingen. Sundhedsstyrelsen har taget initiativ til undersøgelser af befolkningens/de unges forbrug af alkohol og stoffer i 1990 og i 1995 for at sikre den viden om udbredelse, der er en nødvendig rettesnor for det forebyggende arbejde. De seneste undersøgelsesresultater er offentliggjort i »Alkohol- og narkotikamisbruget 1995«. Sundhedsstyrelsen har i 1995 udsendt en rapport med resultaterne af en kortlægning af alle amters og kommuners misbrugsforebyggende indsats over for særligt udsatte unge. Rapporten blev bl.a. udsendt til alle amter og kommuner.
- Endelig skal det bemærkes, at information om Sundhedsstyrelsens oplysningsmaterialer altid udsendes til amtslige alkohol- og narkotikakonsulenter, kommunale SSP-konsulenter m.fl. med henblik på videre formidling til lokale målgrupper. Den samme kreds modtager nyhedsbrevet *Nyt Stof*, der omtaler nye udviklinger og nye initiativer. F.eks. blev skunk, en ny hashvariant, omtalt i nyhedsbrevet i februar 1996.

De kommunale institutioner, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner, børne- og ungdomspensioner, efterskoler, døgninstitutioner og psykiatriske afdelinger, rekvirerer i øvrigt ofte oplysningsmateriale fra Sundhedsstyrelsen.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at man prioriterer oplysningsindsatsen over for de indsatte meget højt. Der er således nedsat en permanent arbejdsgruppe under direktoratet, som blandt andet har til opgave at tage initiativ til, at kriminalforsorgens personale samt indsatte og klienter får den fornødne information om rusmiddelmisbrug og udviklingen inden for dette område. Direktoratet udsender på denne baggrund løbende informationsmateriale i form af pjecer, videofilm og lignende til distribution i fængslerne. Direktoratet har endvidere oplyst, at man specifikt vedrørende hashmisbrug har gjort samtlige tjenestesteder, herunder fængs-

lerne, opmærksom på Sundhedsstyrelsens publikation: »Hash – en bog for nøglepersoner« med henblik på, at personalet blandt andet til brug for det daglige informationsarbejde derigennem kan erhverve sig mere viden om hashen og dens skadevirkninger.

Spm. nr. S 1691

Til justitsministeren (14/3 96) af:

Tove Fergo (V):

»Kan unge, der ønsker at erklære sig som danske statsborgere efter indfødsretslovens § 3, benytte dispensationsmuligheden vedrørende opholdskravet, hvis de skal »hjem« til deres hjemland for at aftjene værnepligt eller uddanne sig?«

Svar (21/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter indfødsretslovens § 3 er det en betingelse for at erhverve dansk indfødsret ved afgivelse af erklæring, at den pågældende *vedblivende* har haft bopæl her i riget fra det fyldte 16. år og derudover tidligere har boet her i sammenlagt mindst 5 år.

Der er ikke efter bestemmelsen mulighed for at dispensere fra kravet om, at den erklærende vedblivende skal have haft bopæl her i riget siden det fyldte 16. år.

I praksis anvendes bestemmelsen således, at rene besøgs- og ferieophold i udlandet efter det fyldte 16. år ikke udelukker den pågældende fra at få dansk indfødsret efter § 3, medmindre opholdet er af ekstraordinær lang varighed.

Uddannelsesophold i udlandet vil normalt udelukke anvendelse af § 3, navnlig hvis opholdet overskrider en periode på ca. 3 måneder, eller hvis det finder sted i den pågældendes oprindelsesland.

Er der tale om ophold af erhvervsmæssig karakter, vil afgivelse af erklæring i medfør af § 3 som regel være udelukket, ligesom aftjening af værnepligt i oprindelseslandet vil udelukke indfødsret ved erklæring.

Der henvises i øvrigt til vedlagte notat af 21. februar 1994, som Justitsministeriet med skrivelse af 28. februar 1994 sendte til Folketingets Indfødsretsudvalg. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1625

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Steen Gade (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der er gennemført VVM-procedure forud for Skov- og Naturstyrelsens tilladelse af 12. oktober 1995 til råstof-indvinding i anlægstraceet til Øresundsforbindelsen, således som det efter det oplyste er sket i forbindelse med den tilsvarende indvindingstilladelse af samme dato fra Kriegers Flak, og vil ministeren i benægtende fald forklare, hvorfor der er forskel?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker at få oplyst, om de to tilladelser er behandlet ens, og i benægtende fald udbedes der med spørgsmålet en forklaring på denne forskel.

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Råstofindvinding i anlægstraceet, herunder omfanget og placeringen af de kompenserende afgravninger, er en integreret del af selve anlægsarbejdet, jf. bemærkningerne til anlægsloven, og har derfor i VVM-mæssig sammenhæng været underkastet samme procedure som dette.

Det skyldes, at de væsentligste miljømæssige effekter af selve anlægsarbejdet netop kommer fra gravearbejderne, og at det derfor ikke har haft mening at underkaste gravearbejderne i anlægstraceet en separat VVM-procedure. Der er således i den offentlige høring vedrørende det samlede projekt taget stilling til afgravningernes og dermed råstofindvindings omfang og overordnede placering og de miljømæssige konsekvenser heraf. Det følger desuden af VVM-direktivets art. 1.5. og af § 22 a, stk. 2, i råstofloven, at anlæg, herunder indvindinger, der reguleres i enkeltheder ved særlig lov, er undtaget fra direktivet.

Råstofindvindingen uden for anlægstraceet er ikke på samme måde omfattet af anlægslovens detaljerede bestemmelser og dermed af undtagelsen i VVM-direktivet.

Råstofindvindingen på Kriegers Flak har en størrelsesorden og ligger geografisk langt fra anlægstraceet i et område med en helt anden

økologi, hvilket har motiveret, at der som led i behandlingen af den konkrete områdetilladelse efter råstoflovens § 22 er gennemført en særskilt VVM-procedure.

Ad spm. nr. S 1389

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Jette Gottlieb (EL) stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96, side 4513, lød således:

Til justitsministeren (13/2 96) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Kan ministeren oplyse, om den svenske grundlovs bestemmelser om Grundläggande fri- och rättigheter, § 17, »Förening av arbetstagare samt arbetsgivare och förening av arbetsgivare äger rätt att vidtaga fackliga stridsåtgärder, om annat ej följer av lag eller avtal«, lag (1976:871) har givet anledning til problemer i forbindelse med faglige konflikter i forhold til arbejdsmarkedets parter, politiet og befolkningen i Sverige?«

Supplerende svar (22/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som det fremgår af Justitsministeriets foreløbige besvarelse af 22. februar 1996, har Justitsministeriet i anledning af det stillede spørgsmål indhentet en udtalelse fra Justitiedepartementet i Sverige.

I Justitiedepartementets udtalelse er det bl.a. anført, at bestemmelsen i regeringsformens (grundlovens) kapitel 2, § 17, er udformet som en principiel ret for arbejdsmarkedets parter til at anvende faglige kampskridt («stridsåtgärder»), men at begrænsninger i denne ret kan ske ikke blot ved lov, men også ved aftale.

Det fremgår bl.a. af udtalelsen, at den grundlovssikrede ret til faglige kampskridt ikke indebærer en ret til at anvende midler, der er strafbare efter den almindelige lovgivning.

Det er således anført, at gerninger, som er strafbare ifølge den almindelige lovgivning, f.eks. vold, givetvis også er ulovlige, såfremt de begås som led i en arbejdsconflict.

Opstilling af strejkevagter på offentligt sted, eksempelvis på fortovet uden for en virksom-

hed, er tilladt, så længe det sker fredeligt i form af enkelte strejkevagter. Oprettelse af en spærende strejkevagtskæde uden for en arbejdsplads er derimod forbudt.

Endvidere anføres det, at det er helt klart, at statsmagten i sidste instans kan gribe ind for at afslutte arbejdskonflikter, der sætter samfundsøkonomien på spil, eller som i øvrigt er samfundsfarlige. Et sådant indgreb må som følge af den nævnte grundlovsbestemmelse ske ved lov, det vil sige under medvirken af Riksdagen.

Sammenfattende er det i udtalelsen anført, at bestemmelsen i regeringsformens kap. 2, § 17, næppe kan siges at give anledning til problemer i forbindelse med faglige konflikter på arbejdsmarkedet. Det anføres i den forbindelse, at muligheden for at anvende faglige kampskridt som nævnt er begrænset af lovgivningen og kollektive overenskomster, og at det gældende regelsæt bidrager til at mindske risikoen for negative virkninger i samfundet af faglige kampskridt.

Justitiedepartementets udtalelse af 14. marts 1996 med tilhørende bilag vedlægges. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1658

Til miljø- og energiministeren (12/3 96) af:
Jette Gottlieb (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes regeringen stiller sig til et forslag om, at A/S Øresundsforbindelsen i tilknytning til projektet for den faste forbindelse pålægges at etablere vedvarende energianlæg (f.eks. solceller og vindkraft) svarende til forbindelsens eget energiforbrug, da Øresundskonsortiet ikke synes at kunne svare på regeringens vegne på et udvalgsspørgsmål?«

Begrundelse

I besvarelsen af spørgsmål 72 (Trafikudvalget, alm. del – bilag 238) har trafikministeren – som i en række andre spørgsmål vedrørende Øresundsforbindelsen – overladt Øresundskonsortiet at svare på spørgsmålet. I dette tilfælde er svaret dog blevet til et »ikkesvar«, idet Øresundskonsortiet ikke synes at kunne svare på regeringens vegne.

Spørgsmålet ønskes derfor stillet som et § 20-spørgsmål, idet spørgeren hermed håber at få et egentligt svar på det af udvalget rejste spørgsmål.

I besvarelsen af spørgsmål 70 (samme trafikudvalgsbilag) fremgår det, at det samlede elforbrug på Øresundsforbindelsen svarer til 96 MWh pr. døgn. Dette svarer til 35 GWh på årsbasis, hvilket igen svarer til årsproduktionen fra en vindmøllepark på 14 MW (ca. 30 vindmøller a 500 kW-størrelse).

Svar (22/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Danmark indgik i 1991 en regeringsaftale med Sverige om etablering af en fast forbindelse over Øresund. Den nærmere udformning af anlægget er indeholdt i regeringsaftalen af 23. marts 1991, og heri indgår ikke etablering af vindmøller eller solceller m.v. som foreslået af spørgeren.

Som nævnt i trafikministerens besvarelse den 9. februar 1996 af trafikudvalgsspørgsmål nr. 72 er det en del af regeringens energipolitik at fremme vedvarende energianlæg, hvorfor energi fra sådanne anlæg også vil indgå som en del af leverancerne fra det offentlige forsyningsnet til Øresundsforbindelsen.

Regeringen finder ikke grundlag for at pålægge Øresundskonsortiet at indpasse vedvarende energi svarende til forbindelsens eget energiforbrug. Forsynings sikkerheden til projektet er baseret på leverance af strøm fra de offentlige forsyningsnet i Sverige og Danmark og på batterier. Det er ikke uden videre givet, at vedvarende energi kvantitativt kan indpasses i det angivne omfang, hvortil kommer, at vindmølleparker på 10–15 møller på begge sider af Sundet kan rejse placeringsproblemer.

For regeringen er det vigtigste, at vedvarende energi indpasses i den samlede energiproduktion og -forsyning, ikke at det lokale energiregnskab mellem forbrug og produktion nødvendigvis afbalanceres fuldstændigt.

Regeringen er i øvrigt positiv over for, at vedvarende energianlæg placeres i tilknytning til større tekniske anlæg. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at regeringen har igangsat en kortlægning af mulighederne for, at store vindmøller placeres i tekniske landskaber som f.eks. havne og større anlæg. Kortlægningen vil kunne indgå som grundlag for amternes fremtidige udlægning af arealer til store vindmøller.

Spm. nr. S 1562

Til indenrigsministeren (29/2 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse den samlede sagsbehandlingstid for hver enkelt af de 18 flygtninge-nævnsafslag og 17 andre afslag til somaliere, der er omtalt i Morgenavisen Jyllands-Posten den 29. februar 1996, side 5, samt oplyse om, hvor mange af de pågældende der den 29. februar 1996 med sikkerhed var udsendt af landet (påset udrejse)?«

Begrundelse

Det er helt afgørende, at Flygtninge-nævnets afgørelser effektueres omgående. Desværre synes ministerens egne statistikker at vise noget helt andet.

Afvisning til første asylansøger bør effektueres omgående, såfremt der overhovedet skal opnås nogen præventiv effekt.

Svar (20/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indledningsvis bemærkes, at alle de i spørgsmålet nævnte sager har været behandlet i Flygtninge-nævnet.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at Flygtninge-nævnet i 1995 og i januar 1996 har meddelt afslag på asyl i 18 sager, hvor ansøgerne har oplyst at komme fra Somalia, men hvor nævnet ikke har anset ansøgerne for at være fra Somalia. Sagsbehandlingstiden fra registreringen som asylansøger til afgørelsen i Flygtninge-nævnet var i 1 sag mellem 0 og 6 måneder, i 5 sager mellem 7 og 12 måneder, i 6 sager mellem 13 og 18 måneder, i 4 sager mellem 18 og 24 måneder og i 2 sager 25 måneder eller derover.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at Flygtninge-nævnet i 1995 har meddelt afslag på asyl i 17 sager vedrørende asylansøgere fra Somalia, hvor Tyskland er anset for at være 1. asylansøger. Flygtninge-nævnet har desuden i 1995 meddelt afslag på asyl i 2 henholdsvis 1 sag, hvor Italien henholdsvis Holland er anset for 1. asylansøger.

Sagsbehandlingstiden i disse 20 sager var fra registreringen som asylansøger til afgørelsen i Flygtninge-nævnet i 1 sag mellem 0 og 6 måneder, i 13 sager mellem 7 og 12 måneder og i 6 sager mellem 13 og 18 måneder.

Rigspolitiet har oplyst over for Udlændingestyrelsen, at ansøgerne i 6 af de 18 sager, hvor ansøgerne ikke er anset for at komme fra Somalia, er skønnet udrejst, i 3 sager er de pågældende meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, medens udrejsefristen i 2 af sagerne er udsat af udlændingemyndighederne. I de resterende 7 sager arbejder Rigspolitiet på at fastlægge de pågældendes identitet og nationalitet med henblik på udsendelse af de pågældende.

For så vidt angår de sager, hvor Tyskland, Holland eller Italien er anset som 1. asylansøger, har det i ingen tilfælde været muligt at udsende ansøgerne, idet de pågældende lande har nægtet at modtage ansøgerne.

Spm. nr. S 1541

Til justitsministeren (27/2 96) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvorfor er Danmark som det eneste EU-land totalt passiv med hensyn til at søge EU-midler til bekæmpelse og forebyggelse af international kriminalitet, mens f.eks. Finland har fået næsten 20 mio. kr.?«

Begrundelse

Som budgetordfører for Europa-Parlamentets udvalg om indre anliggender er spørgeren stødt på den ejendommelighed, at Danmark (sammen med Luxembourg) er det eneste land, der ikke benytter muligheden for at ruste sig mod den stigende internationale kriminalitet, som i meget høj grad berører Danmark.

Det kan ikke skyldes det danske forbehold, der i hovedsagen vedrører bevarelsen af veto-retten.

Ministeren bedes derfor forklare, hvad der er årsag til regeringens tilsyneladende passivitet på dette vitale felt.

Svar (18/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. september 1995 traf EU-landene afgørelse om de overordnede retningslinjer for fordeling af et beløb på 5,2 mio. ecu, der inden for EU's

almindelige budget var blevet afsat til at støtte projekter m.v. vedrørende de emner, som er omfattet af artikel K.1 i Traktaten om Den Europæiske Union (EU's 3. søjle).

Efter disse retningslinjer har Europa-Kommissionen haft til opgave at vurdere ansøgninger fra medlemslandene om økonomisk støtte til projekter vedrørende navnlig asyl- og indvandringsspørgsmål, politi- og toldsamarbejde samt retligt samarbejde. På baggrund af Europa-Kommissionens behandling af ansøgningerne – for hvilke der blev fastsat en tidsfrist til den 31. oktober 1995 – har repræsentanter for de 15 medlemslande skullet træffe afgørelse om finansieringen af de enkelte projekter.

Som resultat heraf har en række medlemslande efterfølgende efter ansøgning modtaget økonomisk støtte til forskellige projekter. Det gælder bl.a. Finland, der efter de foreliggende oplysninger har fået bevilget ca. 255.000 ecu (ca. 1,82 mio. kr) – og ikke næsten 20 mio. kr. som anført af spørgeren.

Også fra dansk side har man været fuldt ud opmærksom på muligheden for at ansøge om økonomiske bidrag til projekter af den omhandlede karakter.

Når Danmark ikke har benyttet sig af denne mulighed, skyldes det – ud over den meget korte tidsfrist – bl.a., at indsatsen mod international kriminalitet m.v. efter regeringens opfattelse ikke udelukkende er et spørgsmål om at iværksætte forskellige umiddelbart omkostningskrævende projekter, men også i meget høj grad et spørgsmål om de økonomiske ressourcer, herunder de mandskabsmæssige ressourcer, der løbende anvendes i de enkelte medlemslandes politimæssige indsats mod den grænseoverskridende kriminalitet.

Det er herudover regeringens opfattelse, at de ovennævnte retningslinjer ikke på længere sigt udgør noget velegnet grundlag for at fordele økonomiske midler til medlemslandenes initiativer med henblik på imødegåelse af international kriminalitet. En ordning, hvorefter der inden for en meget kort tidsfrist er mulighed for at modtage økonomisk støtte til projekter m.v., indebærer således nødvendigvis, at støtten vil blive givet til umiddelbart foreliggende projektplaner, uden at det er muligt at afvente en mere tidkrævende planlægning af projekterne, herunder planlægning i form af en nærmere koordinering mellem de enkelte medlemslande.

På den baggrund er regeringen tilfreds med, at drøftelserne blandt EU-landene synes at vise,

at de fremtidige, mere permanente retningslinjer for fordeling af EU-midler på det her omhandlede område i højere grad bør tilgodese mulighederne for en mere langsigtet planlægning og dermed for en fælles koordinering og prioritering af medlemslandenes samlede indsats mod international kriminalitet m.v.

Spm. nr. S 1657

Til justitsministeren (12/3 96) af:

Kaj Ikast (KF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at kommunerne lever op til deres tilsynsforpligtelse og forhindrer, at udenlandske statsborgere via danske stråmænd og selskaber omgår den danske lovgivning ved at erhverve helårshuse, som de dernæst benytter til feriebrug?«

Begrundelse

Det fremgår af artikler fra JyskeVestkysten den 11. marts 1996, at der er flere eksempler på, at udenlandske statsborgere omgår dansk lovgivning ved gennem stråmænd og selskaber at erhverve helårshuse, som dernæst i strid med dansk lovgivning anvendes til feriebrug.

Svar (22/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I § 1 i lov om erhvervelse af fast ejendom, jf. Justitsministeriets lovebekendtgørelse nr. 566 af 28. august 1986, er det bestemt, at personer, der ikke har bopæl i Danmark, og som heller ikke tidligere har haft bopæl i Danmark i et tidsrum af i alt 5 år, kun kan erhverve adkomst på fast ejendom her i landet, hvis Justitsministeriet meddeler tilladelse hertil. Der er gjort undtagelser fra denne regel for EU-statsborgeres og EØS-statsborgeres køb af helårshuse.

1. Erhvervelse af et *sommerhus* kræver altid tilladelse.

Ved sommerhus forstås en ejendom, der ikke skal anvendes til fast bopæl hele året. Det har ingen betydning for vurderingen, om ejendommen har status som fritidsbolig eller som helårshus – det er den faktiske anvendelse, der er afgørende.

Tilladelse til erhvervelse af fast ejendom som *sekundærbolig*, f.eks. til fritidsbrug (sommerhus eller feriebolig), gives kun ganske undtagelsesvis og kun såfremt ansøgeren har *en ganske særlig stærk tilknytning* til Danmark. Dette gælder, uanset om ansøgeren er erhvervsaktiv eller ikkeerhvervsaktiv.

Såfremt en udlænding erhverver en fritids- ejendom uden at opnå tilladelse fra Justitsministeriet, afviser tinglysningsdommeren at tinglyse skødet.

2. For statsborgere i et land, der er medlem af De Europæiske Fællesskaber, eller fra et land, der har tiltrådt EØS-aftalen, kan erhvervelse af fast ejendom til *helårsbeboelse* ske *uden tilladelse*.

Ved helårsbolig forstås en ejendom, hvor den pågældende erhverver har sin faste bolig hele året. Det er som nævnt den faktiske anvendelse, der er afgørende; der er ikke tale om en helårsbolig, blot fordi ejendommen har status som helårshus.

Såfremt der er tale om helårsbolig, kan erhververen nøjes med at afgive en erklæring over for tinglysningsdommeren om, at den pågældende skal anvende ejendommen til helårsbolig. Erklæringen afgives under strafansvar.

3. Statsborgere og selskaber i et land, der er medlem af De Europæiske Fællesskaber, eller fra et land, der har tiltrådt EØS-aftalen, kan tilsvarende endvidere erhverve fast ejendom ved afgivelse af erklæring under strafansvar, såfremt erhvervelsen af ejendommen er en forudsætning for at *udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller levere tjenesteydelser*.

Justitsministeriet er bekendt med, at der for tiden verserer et antal straffesager ved domstolene vedrørende overtrædelse af reglerne om udlændinges erhvervelse af fast ejendom, hvor der er konstateret omgåelse. Såfremt Justitsministeriet bliver bekendt med konkrete tilfælde, hvor omstændighederne tyder på, at der foreligger omgåelse, anmoder ministeriet politiet om at efterforske, om reglerne er overholdt. Såfremt de ikke er overholdt, rejses der straffesag, og Justitsministeriet meddeler et pålæg til den pågældende ejer af ejendommen om at afhænde ejendommen. Såfremt den pågældende ikke efterkommer pålægget, kan vedkommende straffes særskilt for dette.

Kommunerne har ikke pligt til at holde tilsyn med, om reglerne om udlændinges erhvervelse af fast ejendom overholdes. Imidlertid sker det jævnligt, at kommuner bliver opmærksomme

på, at reglerne ikke er overholdt. Kommunen vil altid kunne rette henvendelse til politiet eller til Justitsministeriet med henblik på, at efterforskning kan iværksættes.

Ligeledes vil borgere, der bliver opmærksomme på, at reglerne ikke er overholdt, kunne rette henvendelse til politiet.

Justitsministeriet modtager jævnligt henvendelser om mulig overtrædelse af reglerne både fra kommuner og fra borgere.

Den endelige vurdering af, om der er begået et strafbart forhold, henhører under domstolene.

Justitsministeriet kan endelig oplyse, at området følges meget nøje for bedst muligt at hindre omgåelse.

Spm. nr. S 1680

Til miljø- og energiministeren (13/3 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort forbruget af de danske underjordiske naturgaslagre har været i vinteren 1995-96, og hvor stort restlageret var, da man eventuelt stoppede med at bruge fra lagrene?«

Begrundelse

Forbruget ønskes belyst som en eventuel begrundelse for at etablere endnu et gaslager i Tønder og for nærmere at vurdere volumen af restlageret og dermed, om der er behov for yderligere et gaslager i Danmark.

Denne vinter har været ekstremt lang og med meget lave temperaturer, hvilket må være et godt beslutningsgrundlag for en eventuel udvidelse af gaslagrene. Det er mange år siden, vi har haft en så lang og streng vinter, og sandsynligheden for en vinter af endnu længere varighed er meget lille.

Svar (22/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Lagerbehovet for naturgas er bestemt ud fra målsætninger om dels at kunne klare behovet for sæsonudjævning, dels at kunne håndtere en længerevarende afbrydelse såsom et brud på Nordsøerledningen. I sidstnævnte tilfælde skal

lagrene i en periode på 60 dage – svarende til den forventede reparationstid efter et søledningsbrud – kunne levere gas til den del af det danske og svenske marked, som ikke kan afbrydes. For nærværende har Dansk Naturgas A/S en aftale med Tyskland om, at naturgaseksporerten til Tyskland standes i en nødsituation og en mindre import kan etableres fra Tyskland. I besvarelsen af 5. september 1995 af spørgsmål 164 (Alm. del – bilag 388) fra Folketingets Energifpolitiske Udvalg er mere udførlig redegjort for forsyningsmålsætningerne.

Jeg har endvidere forelagt spørgsmålet for Dansk Naturgas A/S, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Ved starten af vinteren 1995-96 rådede Dansk Naturgas A/S over et samlet lagervolumen på ca. 500 mio. m³ i lagrene i Ll. Torup og Stenlille. Medio marts 1996 havde Dansk Naturgas A/S udtrukket ca. 360 mio. m³ fra de to lagre, og derved udgjorde det resterende lager ca. 140 mio. m³.

Ud af restlageret på ca. 140 mio. m³ har Dansk Naturgas A/S reserveret et minimumslager på 100 mio. m³ til nødsituationer, hvor forsyningerne fra Nordsøen længerevarende bliver afbrudt. Medio marts 1996 råder Dansk Naturgas A/S således over et lager på ca. 40 mio. m³, der kan anvendes som supplement til naturgasleverancer fra felterne i Nordsøen.

I løbet af januar, februar og marts måned har det for at kunne opretholde nødforsyningslageret på 100 mio. m³ været nødvendigt at afbryde afbrydelige kunder (dvs. kunder, som har alternativt brændsel) i Danmark samt foretage reduktioner i eksporten. Omfanget af disse afbrydelser svarer til et samlet naturgasforbrug på ca. 80 mio. m³.

I tilfælde af fortsat koldt vejr må Dansk Naturgas A/S også i den resterende del af marts og begyndelsen af april måned udtrække gas fra lagrene.

Den indenlandske afsætning ekskl. leverancer til elværker har i 1995 været ca. 2,7 mia. m³. Efter år 2000 forventes denne afsætning at være vokset til ca. 4,2 mia. m³. For at Dansk Naturgas A/S med dette stadigt voksende marked skal kunne opfylde sine langsigtede forsyningsmålsætninger, jf. ministerens svar på spørgsmål 164 fra Folketinget Energifpolitiske Udvalg, skal der dels etableres mere lager og dels skaffes et væsentligt større afbrydeligt marked.«

Spm. nr. S 1660

Til økonomiministeren (12/3 96) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren oplyse, om den danske regering har tiltrådt EU's planer om at nedskrive tallene for, hvor stor den anslåede svindel med EU's midler er (Det Fri Aktuelt den 12. marts 1996), og i givet fald give en forklaring på hvorfor?«

Begrundelse

Spørgeren finder det helt uacceptabelt, at EU's Revisionsret skal fremlægge sminkede tal for, hvor meget der svindles for med EU-midler. Specielt hvis baggrunden er at stække modstandere af EU. Befolkningen i EU må kunne regne med de tal, der bliver fremlagt af Revisionsretten, og Fremskridtspartiet kræver af den danske regering, at planerne bliver stoppet øjeblikkelig.

Svar (21/3 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Spørgsmålet bygger på den udbredte misforståelse, at der er tale om svig med over 20 pct. af EU's budget for 1994. Det er ikke korrekt.

Revisionsretten har i den såkaldte DAS-erklæring for 1994 vedrørende regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed angivet, at man for ca. 4 pct. af betalingerne i 1994 har fundet alvorligere substansfejl som f.eks. manglende eller dårlig dokumentation for betalinger. Dette er dog ikke ensbetydende med, at der bevidst er svindlet.

Revisionsretten har oplyst, at der formentlig kun var tale om decideret svig i 1-2 pct. af de samlede betalinger i 1994. I de resterende tilfælde vurderer Revisionsretten at fejlene er opstået på grund af misforståelser, fejlfortolkninger m.v., og altså ikke i ond tro.

For yderligere 4 pct. af betalingerne har man fundet alvorligere formelle fejl som f.eks. procedurefejl, hvor betalinger har fundet sted, inden de har været endeligt godkendt, eller uden at den udførte opgave har været udbudt i licitation eller har været igennem f.eks. en miljøhøring.

Herudover har Revisionsretten ikke set sig i stand til at kontrollere 14 pct. af betalingerne, hvilket bl.a. skyldes, at Revisionsretten ikke

havde modtaget de underliggende data i tide, jf. den danske sag på landbrugsområdet.

Som oplyst i referatet fra rådsmødet (økonomi- og finansministre) den 11. marts 1996, som er tilgået Europaudvalget den 15. marts 1996, gav jeg under drøftelserne på mødet udtryk for Danmarks bekymring over, at der var 14 pct. af betalingerne, som Revisionsretten ikke havde set sig i stand til at kontrollere. Regeringen ønsker, at Revisionsretten fremover klarlægger indholdet af de omtalte 14 pct. af betalingerne med henblik på at få et mere præcist billede af EU's midler og undgå misforståelser. Der er således ikke tale om, at den danske regering ønsker at nedskrive tal for svindlen med EU's midler.

Spm. nr. S 1585

Til udenrigsministeren (4/3 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»På hvilken måde har ministeriet reageret, og hvordan vil ministeriet reagere over for de cubanske myndigheder efter den brutale nedskydning af 2 amerikanske civile fly?«

Begrundelse

Det er vigtigt for fremtidige lignende situationer, at Danmark markant og utvetydigt sender signaler til Cuba om, at nedskydning ikke accepteres.

Svar (21/3 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): EU's udenrigsministre fordømte den 26. februar 1996 nedskydningen og krævede iværksat en undersøgelse for at klarlægge detaljerne og ansvarsfordelingen i denne sag.

Sikkerhedsrådet enedes den 27. februar 1996 om en formandserklæring, der stærkt beklager nedskydningen. Samtidig anmodedes den civile luftfartsorganisation (ICAO) om at undersøge sagen og rapportere til Sikkerhedsrådet.

Den cubanske udenrigsminister, Roberto Robaina, ankom den 25. februar 1996 på et arbejdsbesøg i København. På grund af den i spørgsmålet nævnte hændelse afbrød udenrigs-

minister Robaina imidlertid besøget den 26. februar 1996 om morgenen, og den planlagte samtale med udenrigsministeren den 27. februar 1996 om formiddagen blev aflyst.

Chefen for det cubanske udenrigsministeriums Europaafdeling havde i stedet et møde på embedsmandsniveau i Udenrigsministeriet. Under dette møde blev det tilkendegivet, at man fra dansk side tog klar afstand fra den cubanske nedskydning af civile, ubevæbnede fly.

Spm. nr. S 1664

Til udenrigsministeren (12/3 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil regeringen klart og utvetydigt over for de kinesiske myndigheder tage afstand fra de kinesiske raketaffyringer og militære øvelser ved Taiwans kyst?«

Begrundelse

Det er foruroligende, at Kina med deres nærgående og farlige raketaffyringer og militære øvelser forsøger at påvirke det første frie valg i Taiwan.

Det eneste, de kinesiske myndigheder har respekt for, er klarhed og fasthed, og det må den danske regering udvise i denne sag.

Spørgeren mener, at så mange lande som muligt må reagere over for Kina ved at optage diplomatiske forbindelser med Taiwan – som en anerkendelse af Taiwans første frie valg.

Svar (19/3 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): EU-landene, herunder Danmark, har den 8. marts udsendt en erklæring, hvori der udtrykkes dyb beklagelse over de kinesiske missilaffyringer i Taiwanstrædet. Øvelserne kan afføde yderligere spændinger i regionen og øger risikoen for fejltagelser, som i sidste instans kunne føre til konfrontation.

Erklæringen indeholder endvidere en opfordring til Kina om at fastholde sin hidtidige politik over for Taiwan, som går ud på at søge en fredelig løsning. EU opfordrer samtidig de kine-

siske ledere til at genoptage forhandlingerne med Taiwan.

Spm. nr. S 1626

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:
Niels J. Langkilde (KF):
 »Hvornår offentliggøres Miljøstyrelsens bekæmpelsesmiddelstatistik for 1995?«

Begrundelse

Miljøstyrelsens bekæmpelsesmiddelstatistik for 1994 blev offentliggjort så sent som den 3. november 1995, det vil sige over 7 måneder efter, at branchestatistikken blev offentliggjort. Den 5. marts 1996 offentliggjorde Dansk Agro-kemisk Forening branchestatistikken. Det er vigtigt, at der ikke går unødigt tid med offentliggørelsen i Miljøstyrelsen, da tallene er væsentlige for en række miljøpolitiske beslutninger.

Svar (18/3 96)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.):
 Miljøstyrelsen har vedrørende udarbejdelse af bekæmpelsesmiddelstatistikken oplyst følgende:

»Bekæmpelsesmiddelstatistikken bygger på godkendelsesindehavernes indberetninger om størrelsen af det årlige salg. Skæringsdatoen for indberetningerne er 1. februar, men også i år er der firmaer, som ikke har overholdt fristen, og der mangler således endnu indberetninger fra en række firmaer.

Det kan oplyses, at bekæmpelsesmiddelstatistikken bygger på indberetninger fra ca. 130 firmaer, mens Agrokemisk Forenings statistik, der blev offentliggjort den 5. marts i år, ifølge det oplyste bygger på indberetninger fra 19 forskellige firmaer. Agrokemisk Forenings statistik indeholder i øvrigt ikke en opgørelse af behandlingshyppigheden.

Bekæmpelsesmiddelstatistikken indeholder foruden en oversigt over det samlede årlige salg af godkendelsespligtige bekæmpelsesmidler også en opgørelse af landbrugets anvendelse af bekæmpelsesmidler opgjort som mængde aktivstof og som behandlingshyppighed.

Beregningerne vedrørende behandlingshyppigheden udføres af et konsulentfirma (Cowiconsult) på basis af firmaernes indberetninger og edb-beregninger fra Miljøstyrelsen. Vurderingen af forbrugsmønstre foretager Cowiconsult i samarbejde med Statens Planteavlsvforsøg.

Erfaringerne med Miljøstyrelsens system til beregning af behandlingshyppigheden er, at det har været tidkrævende at benytte systemet, hvilket har været en medvirkende årsag til, at statistikken er udkommet senere end forventet. Der er taget initiativ til at identificere og rette uhensigtsmæssighederne.

For at sikre, at bekæmpelsesmiddelstatistikken vedrørende forbruget i 1995 udkommer tidligere end de foregående år, vil Cowiconsult i år – om nødvendigt – påbegynde beregningerne vedrørende behandlingshyppigheden på trods af, der stadig er mangler i indberetningerne.»

Det er et centralt element i pesticidhandlingsplanen, at forbruget af bekæmpelsesmidler skal reduceres væsentligt. Ikke mindst på den baggrund er det vigtigt, at forbrugsudviklingen følges nøje. Jeg finder det derfor hensigtsmæssigt, at bekæmpelsesmiddelstatistikken udkommer så hurtigt, som det er praktisk muligt.

Miljøstyrelsen har oplyst, at statistikken for 1995 forventes at kunne færdiggøres i løbet af sommeren 1996.

Spm. nr. S 1679

Til kulturministeren (13/3 96) af:
Agnete Laustsen (KF):

»Hvad er den samlede pris for udgivelsen og den efterfølgende bearbejdelse af spørgeskemaet »KulturXpres«, hvem har afholdt disse udgifter og med hvilke beløb?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i spørgeskemaet fremgår det, at dette er udsendt »med tilskud fra Kulturministeriet«. Det ønskes derfor oplyst, hvor stort dette tilskud er, hvem der i øvrigt har afholdt udgiften og med hvilke beløb.

Svar (20/3 96)**Kulturministeren (Jytte Hilden):**

På baggrund af en henvendelse fra Brinkmann Kommunikation A/S har Kulturministeriet indledt et samarbejde med dette firma og Post Danmark om projektet »KulturXpres«. Brinkmann Kommunikation A/S er projektansvarlig.

»KulturXpres« omfatter udsendelsen af et spørgeskema til 66.000 husstande i Valby, Odense og Viborg, fordeling af spørgeskemaer via Post Danmarks posthuse, udarbejdelse af undervisningsmateriale til folkeskolens 9. klasser, oprettelse af ca. 10 følgegrupper på højere læreanstalter, udarbejdelse af tabel- og rapportmateriale, udgivelse af en debatavis samt en slutrapport.

Prisen for det samlede projekt forventes at blive på 4,5 mio. kr. ekskl. moms.

Kulturministeriets bidrag er opdelt i en tilskudsbevilling på op til 1,4 mio. kr. til Brinkmann Kommunikation A/S og udgifter til kuverter på 113.383 kr. Post Danmark bidrager med 3,0 mio. kr., der udbetales til den projektansvarlige.

Spm. nr. S 1529

Til arbejdsministeren (26/2 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at Arbejdstilsynet har påbudt Netto at ophøre med anvendelsen af kartonkniven Martor 68145, og at Arbejdstilsynet i denne sag tilsidesætter medarbejdernes og virksomhedens ønsker, vil ministeren redegøre for hele forløbet af sagen omkring Arbejdstilsynets påbud om anvendelse af en anden kartonkniv end Martor 68145 i Netto, St. Kongensgade 47, 1264 København K, og vil ministeren redegøre for, om forbudet mod anvendelse af kartonkniven Martor 68145 af Kommissionen kan opfattes som en teknisk handelshindring?«

Begrundelse

Kartonkniven Martor 68145 bruges dagligt af mere end 36.000 ansatte i 3.500 butikker i Europa, heraf ca. 420 i Danmark. Siden Netto i 1987 indførte Martor 68145, er antallet af knivskader

og specielt mere alvorlige knivskader faldet i Netto. Medarbejderne i Netto foretrækker at anvende Martor 68145, som de finder mere sikkerhedsmæssigt forsvarlig end såvel andre knive på markedet som de prototyper, kartonknivudvalget under BSR 7 har foranlediget testet.

På trods af de positive erfaringer med Martor 68145 har Arbejdstilsynet den 18. januar 1994 påbudt Netto, St. Kongensgade 47, 1264 København K, at erstatte denne kniv med en anden eller indføre præperforeret emballage.

Svar (8/3 96)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg kan på baggrund af en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdstilsynet oplyse, at den omhandlede kartonkniv bruges til opskæring af papkartoner, der ikke er perforerede.

Som følge af en arbejdsulykke i Netto, St. Kongensgade, i forbindelse med kartonopskæring gav Arbejdstilsynet påbud om, at arbejdet skal planlægges, tilrettelægges og udføres således, at det er sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt. Knive skal være indrettet således, at de sikkerheds- og sundhedsmæssigt er fuldt forsvarlige.

Arbejdstilsynet begrundede påbudet med, at knivens sikkerhedsanordning ikke er forsvarlig, hvorved der er risiko for at skære sig på kniven. Som vejledning blev der angivet, at påbudet f.eks. kan efterkommes ved at anvende en model, hvor knivbladet kan trækkes ind i skæftet.

Sagen blev påklaget til Direktoratet for Arbejdstilsynet, der fastholdt påbudet med samme begrundelse. Direktoratet begrundede herudover afgørelsen med, at kniven ikke er sundhedsmæssigt forsvarlig, idet brugen af den forårsager en uhensigtsmæssig og unødigt belastning af fingrenes muskler og led på grund af det meget smalle skaft, der ikke giver mulighed for et stabilt håndgreb.

Direktoratet gjorde i den forbindelse opmærksom på, at der findes knive på markedet, der opfylder de stillede krav.

Sagen blev påklaget til Arbejdsministeriet, der – efter høring af Arbejds miljørådet – med afgørelse af 18. maj 1995 tiltrådte direktoratets afgørelse med en frist på 12 måneder til at efterkomme påbudet.

Det partssammensatte branchesikkerhedsråd for butik og handel (BSR 7) har efterfølgende

igangsat et udvalgsarbejde med henblik på at finde egnede kartonknive, der opfylder kravene til sikkerhed og ergonomisk korrekt udformning. Dette arbejde er endnu ikke afsluttet.

Angående spørgsmålet om, hvorvidt påbudet er rimeligt, er det min opfattelse, at der ikke skal anvendes knive, som ikke opfylder kravene til en sikkerhedsmæssigt og ergonomisk korrekt udformning.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har oplyst, at der i andre butikker benyttes knive til samme type arbejde, der lever op til kravene.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt forbudet mod at anvende kartonkniven Martor 68145 af Europa-Kommissionen kan opfattes som en teknisk handelshindring, mener jeg afgjort ikke, at dette kan være tilfældet, idet påbudet udelukkende drejer sig om et brugskrav og ikke er et generelt forbud mod at anvende kniven, hvor det er forsvarligt.

Spm. nr. S 1629

Til arbejdsministeren (8/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, om en privat arbejdsgiver kan trække fagforeningsbidrag og a-kasse-kontingent i medarbejdernes løn, uden at medarbejderne har givet deres samtykke, samt om en fagforening kan indgå aftale med en arbejdsgiver om at trække i medarbejdernes løn uden medarbejdernes skriftlige samtykke?«

Svar (19/3 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Når en privat arbejdsgiver trækker fagforeningsbidrag og a-kasse-kontingent i medarbejdernes løn, sker det på grundlag af aftale, typisk en kollektiv overenskomst f.eks. mellem arbejdsgiveren og den lokale fagforening. En sådan aftale bliver på den måde et almindeligt led i ansættelsesbetingelserne på en arbejdsplads. Andre former for løntræk er f.eks. lønmodtagerens eget pensionsbidrag. Heller ikke til et sådant formål er der tale om, at lønmodtageren i det enkelte tilfælde giver et skriftligt samtykke.

Der findes ikke i lovgivningen bestemmelser om, hvorvidt arbejdsgiveren kan trække fag-

foreningsbidrag og a-kasse-kontingent i medarbejdernes løn. Den vejledning nr. 140 af 13. september 1995, som Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har udstedt om betaling af medlemsbidrag til en arbejdsløshedskasse, omtaler alene forholdet mellem kassen og medlemmerne.

Spm. nr. S 1654

Til indenrigsministeren (11/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren i tilknytning til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1523 oplyse, om og i givet fald under hvilke betingelser foreninger kan udøve erhvervsvirksomhed i konkurrence med private virksomheder fra kommunale lokaler, hvor lejen eller forpagtningsafgiften ikke er fastsat på markedsmæssige vilkår?«

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Den under Indenrigsministeriet hørende lovgivning indeholder ingen regulering af, hvilke aktiviteter foreninger lovligt kan varetage, men derimod af, hvilke opgaver kommuner lovligt kan varetage.

Jeg skal oplyse, at spørgsmålet om kommuners adgang til at udleje eller bortforpagte lokaler til foreninger er reguleret dels i forskellige love, dels af kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Med hensyn til kommuners adgang efter kommunalfuldmagtsreglerne til uden lovhjemmel at udleje eller bortforpagte lokaler til foreninger kan jeg henvise til min besvarelse af 7. marts 1996 af spørgsmål nr. S 1523. Det fremgår heraf, at kommuner kun i særlige tilfælde kan udleje eller bortforpagte lokaler til foreninger, der driver erhvervsvirksomhed, og da alene til en leje eller forpagtningsafgift, som er fastsat på markeds-mæssige vilkår.

Spm. nr. S 1661

Til finansministeren (12/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Skal ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1589 forstås således, at Finansministeriet og Københavns Kommune ikke har meddelt Ørestadsselskabet direktiver for selskabets økonomi?«

Svar (21/3 96)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Finansministeriet og Københavns Kommune har meddelt Ørestadsselskabet direktiver for selskabets økonomi, i det omfang dette følger af Ørestadsloven.

Ifølge Ørestadsloven har bestyrelsen ansvaret for selskabets økonomi, og som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 1589 er det i loven forudsat, at selskabets økonomi kan hvile i sig selv. Dette indebærer betydelige begrænsninger i selskabets dispositionsmuligheder. Loven fastlægger således i sig selv de overordnede økonomiske rammer, som selskabets bestyrelse er underlagt.

Ørestadsloven fastlægger desuden rammer for selskabets låntagning. I overensstemmelse hermed har Finansministeriet givet Ørestadsselskabet adgang til at optage statslån samt fastsat retningslinjer for optagelse af disse lån, jf. Akt 7 af 11. oktober 1995 (orienterende aktstykke).

Spm. nr. S 1689

Til justitsministeren (14/3 96) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, præcis hvilket formål Jørn »Jønke« Nielsen havde udgang til, da han onsdag den 13. marts 1996 medvirkede i TV 3's »Tre til tiden«, og hvor længe den pågældende udgang varede?«

Begrundelse

I henhold til den gældende vejledning må udgang ikke gives, hvis det strider mod retshåndhævelsen. Ifølge vejledningen strider det mod retshåndhævelsen, hvis indsatte, der er dømt for alvorlig kriminalitet, ønsker udgangs-

tilladelse til en optræden, hvorved den pågældende i særlig grad kommer i offentlighedens søgelys. Det forekommer derfor at være i modstrid med reglerne, når Jørn »Jønke« Nielsen får udgang til at medvirke i et tv-program.

Svar (22/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Den pågældende indsatte har tilladelse til almindelig regelmæssig udgang, hvilket vil sige udgang hver tredje weekend. I stedet for én weekendudgang har den indsatte ifølge udgangscirkulærets § 28, stk. 1, mulighed for at få tre udgange af indtil 12 timers varighed. Den indsatte havde den pågældende dag tilladelse til en sådan 12-timers-udgang med henblik på at besøge sin veninde. Han havde udgang i tidsrummet 11.00 til 23.00. Der har således ikke været tale om, at den indsatte har fået tilladelse med henblik på at deltage i den omhandlede tv-udsendelse, men derimod har anvendt ca. 1½ time af sin almindelige udgang på tv-optagelsen.

Det er en forudsætning for udgang, at samværet og fællesskabet med udgangsadressaten spiller en afgørende rolle. Dette udelukker dog ikke, at den indsatte i et vist omfang kan benytte udgangen til at deltage i f.eks. idrætsaktiviteter, foreningsmøder, interview eller lignende. Dette er i overensstemmelse med bestemmelsen i fuldbyrdelsesbekendtgørelsen om, at de indsatte har adgang til at udøve deres almindelige borgerlige rettigheder i det omfang, frihedsberøvelsen ikke i sig selv afskærer dem herfra.

Ad spm. nr. S 1372

Fra trafikministeren er modtaget supplerende svar på et af Helge Sander (V) stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 4247, lød således:

Til trafikministeren (9/2 96) af:

Helge Sander (V):

»Mener ministeren, at offentligheden er blevet tilstrækkeligt informeret af Post Danmark i forbindelse med ny praksis om betaling for indstik i foreningsblade?«

Supplerende svar (18/3 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Med henvisning til min foreløbige besvarelse af 19. februar 1996 kan jeg oplyse, at sagen nu er undersøgt. På den baggrund oplyses følgende:

Der har gennem årene været gennemført forskellige administrative ændringer i bladbefordringen. Pr. 1. oktober 1993 indførte postvæsenet således nye regler for sektioner og bladtillæg, herunder også reglerne for bl.a. indbetalingskort.

I forbindelse med postvæsenets omdannelse til Post Danmark er reglerne blevet videreført uændret i bilaget til Trafikministeriets bekendtgørelse om postbefordring af blade til særligt lave takster, nr. 120 af 22. februar 1995. Reglerne for indbetalingskort i blade fremgår af bilagets afsnit »Særlige bladtillæg«.

Det overordnede formål med reglerne for sektioner og bladtillæg, herunder reglerne for indbetalingskort, er at sikre en udskillelse af materiale, som ikke klart kan betragtes som en del af det blad, som det er indlagt eller indhæftet i.

Samtidig med at postvæsenet indførte nye regler for sektioner og bladtillæg pr. 1. oktober 1993, blev der iværksat et arbejde med fortolkning af reglerne, idet det gennem flere år har været normal praksis, at der til reglerne for dag-, uge- og månedsblade samt tidsskrifter har været knyttet en vejledning om fortolkningen af reglerne. Efter omdannelsen af postvæsenet til Post Danmark er arbejdet med fortolkning af reglerne for sektioner og bladtillæg blevet videreført af Posttilsynet.

I de tilfælde, hvor der kunne være tvivl om, hvorvidt et indbetalingskort opfyldte de særlige regler, blev det besluttet at undlade at skride ind, indtil vejledningen om fortolkningen af reglerne for sektioner og bladtillæg var færdigudarbejdet.

I juli måned 1995 kunne Post Danmark udsende Posttilsynets samlede vejledning om fortolkning af bladreglerne.

Af Post Danmarks følgebrev til bladudgiverne fremgik det, at Posttilsynets vejledning om fortolkning af bladreglerne indeholdt et særligt afsnit om reglerne for sektioner og bladtillæg, og at dette afsnit ville træde i kraft den 1. november 1995. Det vil sige, at udgiverne fik 3 måneder til at indrette bl.a. indbetalingskort efter reglerne for sektioner og bladtillæg.

Jeg kan udmærket sætte mig ind i, at nogle udgivere på grund af følgebrevets generelle karakter kan have overset, at den udsendte vejledning ville have konsekvenser for dem med hensyn til indbetalingskort. Jeg må imidlertid gøre opmærksom på, at brevet er sendt til udgiverne af samtlige ca. 5.000 dagblade, uge- og månedsblade samt tidsskrifter. Da bladordningen som følge heraf er et meget varieret område, må en orientering til udgiverne om ændringer, der mere eller mindre berører alle udgivere, have et generelt indhold.

Jeg mener på baggrund heraf, at Post Danmark efter omstændighederne har orienteret udgiverne tilstrækkeligt om, at der nu også er udstedt en vejledning om fortolkning af reglerne for sektioner og bladtillæg, og at denne fortolkning ville træde i kraft fra 1. november 1995.

Men det er også min opfattelse, at den givne orientering – »set i bakspejlet« – kunne være gjort anderledes relevant, hvilket jeg med baggrund i det stillede spørgsmål vil bede Post Danmark om at have i erindring i fremtidige lignende tilfælde.

Spm. nr. S 1643

Til erhvervsministeren (8/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Mener ministeren, at det er forsvarlig forvaltning af en pensionskasses penge, når Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger udlåner rentefrie millionbeløb?«

Begrundelse

Det er en kendsgerning, at Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger har udlånt rentefrie millionbeløb til investeringsprojekter, der siden hen har vist sig at være yderst tvivlsomme. Med de rentefrie lån har pensionskassen effektivt undgået, at millionbeløbene kunne forrentes til fordel for pensionsopsparerne. Indtægterne fra sådanne renter kunne selvsagt have forbedret størrelsen af pensionsudbetalingerne til den enkelte forsikringstager.

I et spørgsmål i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (spm. nr. 69 af 5. december 1995) ønskede udvalget oplyst, hvorvidt ministeren mente, at de regler, der gælder for pensionskas-

sers forvaltning af lønmodtageres pensionsmidler, beskytter pensionsopsparerne mod ikke-rentable anbringelser.

Ministeren oplyste skriftligt, at en pensionskasses aktiver i henhold til gældende regler skal »være udvalgt således, at de med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er af en art og sammensætning, så de er egnede til at fyldestgøre de forsikrede«.

På den baggrund giver omtalen af Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagogers rentefrie udlån anledning til at frygte, at pensionskassen med sin forvaltning af pensionsmidlerne ikke lever op til de af ministeren angivne retsregler.

Svar (19/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg går ud fra, når spørgeren henviser til, at Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger udlåner rentefrie millionbeløb, at der her tænkes på pensionskassens ansvarlige lånekapital til Commerce A/S.

Det fremgår af pensionskassens seneste offentliggjorte årsregnskab for regnskabsåret 1994, at pensionskassen ejer aktier i Commerce A/S for 110.000 kr. Denne ejerandel udgør 11 pct. af Commerce A/S' aktiekapital, og set i forhold til, at pensionskassen i løbet af 1994 købte danske aktier for 122,6 mio. kr., er denne aktiebesiddelse forsvindende lille.

Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger har over for Finanstilsynet oplyst, at pensionskassen den 1. juli 1994 har udbetalt et ansvarligt lån på 2 mio. kr. til Commerce A/S, og at forrentningen af dette lån er fastsat således, at den modsvarer 10 pct. af selskabets resultat før skat.

Det er endelig oplyst, at pensionskassen ikke har givet lån til andre af denne karakter.

Det er ledelsen i pensionskassen, der afgør, hvorvidt en sådan investering er forsvarlig.

Spm. nr. S 1644

Til erhvervsministeren (8/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Mener ministeren, at Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger med de fortsatte

investeringer i Nordsjællands Sommerpark forvalter selskabets kapital til fordel for pensionsopsparerne?«

Begrundelse

Med Nordsjællands Sommerpark valgte Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger at trodse et lokalsamfunds protester og opføre en gigantisk forlystelsespark i Rågeleje. Befolkningsgrundlaget i Rågeleje er ikke ligefrem overvældende, hvilket tydeligvis har været en af årsagerne til, at sommerparken har givet millionunderskud de tre år, hvor pensionskassen har ejet den.

Bestyrelsen for Nordsjællands Sommerpark nedjusterede i juni 1995 forventningerne til dette års besøgstal til 170.000, men nu er det forventede besøgstal for 1996 blevet nedjusteret med yderligere 20.000 gæster.

I et spørgsmål i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (spm. nr. 69 af 5. december 1995) ønskede udvalget oplyst, hvorvidt ministeren mente, at de regler, der gælder for pensionskassers forvaltning af lønmodtageres pensionsmidler, beskytter pensionsopsparerne mod ikke-rentable anbringelser. Ministeren oplyste skriftligt, at en pensionskasses aktiver i henhold til gældende regler skal »være udvalgt således, at de med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er af en art og sammensætning, så de er egnede til at fyldestgøre de forsikrede«.

På den baggrund giver omtalen af Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagogers investeringer i Nordsjællands Sommerpark anledning til at frygte, at pensionskassen med sin forvaltning af pensionsmidlerne ikke lever op til de af ministeren angivne retsregler.

Svar (19/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Af det offentliggjorte årsregnskab for 1994 for Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger fremgår, at pensionskassen ejer 83 pct. af aktierne i det selskab, der har opført Nordsjællands Sommerpark. Disse aktier er i regnskabet optaget til en værdi af ca. 13,3 mio. kr. Pensionskassens samlede aktiver i 1994 var på 7,5 mia. kr.

Der er derfor tale om en forholdsvis beskedent investering set i forhold til de samlede investeringer, pensionskassen har foretaget.

I min mundtlige besvarelse den 7. februar 1996 af spørgsmål nr. S 1263 oplyste jeg, at bestyrelsen og direktionen i en pensionskasse efter lov om forsikringsvirksomhed skal anbringe kapitalen på en hensigtsmæssig og for pensionsopsparerne tjenlig måde. Med andre ord skal pensionskassens ledelse sikre medlemmerne den bedst mulige pension. Det er endvidere ledelsens ansvar at tage stilling til, om en allerede foretaget investering nødvendiggør, at der må indskydes yderligere kapital, så investeringen på sigt vil være rentabel, eller om investeringen skal afvikles.

Spm. nr. S 1645

Til erhvervsministeren (8/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Mener ministeren, at det er en tilfredsstillende forrentning af de penge, der er blevet investeret på vegne af pensionstagerne, når Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger udlejer ejendomme til priser, der ligger langt under markedsværdien?«

Begrundelse

For så vidt angår pensionskassens investeringer i diverse ejendomme, er det i en tv-udsendelse blevet fremført, at disse udelukkende har været til glæde for den del af medlemmerne, der har fået mulighed for et ophold. Med andre ord skulle pensionskassen med ejendommene have belønnet aktive forenings- og tillidsfolk i BUPL med billig leje af aktiverne. Undersøges udlejningspriserne, viser det sig eksempelvis, at en fashionabel lejlighed på 100 m². beliggende på Kastelsvej i København koster omkring 2.200 kr. om måneden.

I et spørgsmål i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (spm. nr. 69 af den 5. december 1995) ønskede udvalget oplyst, hvorvidt ministeren mente, at de regler, der gælder for pensionskassers forvaltning af lønmodtageres pensionsmidler, beskytter pensionsopsparerne mod ikke-rentable anbringelser. Ministeren oplyste skriftligt, at en pensionskasses aktiver i henhold til gældende regler skal »være udvalgt således, at de med hensyn til sikkerhed, afkast og likvi-

ditet er af en art og sammensætning, så de er egnede til at fyldestgøre de forsikrede«.

På den baggrund giver omtalen af Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagogers ejendomsudlejningspriser anledning til at frygte, at pensionskassen med sin forvaltning af pensionsmidlerne ikke lever op til de af ministeren angivne retsregler.

Svar (19/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Som det fremgår af min mundtlige besvarelse den 7. februar 1996 af spørgsmål nr. S 1263, skal en pensionskasse udleje sine ejendomme til markedsværdi.

Hvad angår pensionskassens ejendom på Kastelsvej i København, har jeg kontaktet pensionskassen for at få de seneste tal for huslejerne i ejendommen.

Jeg vedlægger en kopi af oversigtsblad for ejendommen Kastelsvej 20-30, 2100 Østerbro, som pensionskassen har fremsendt. (Ikke optrykt her.)

Det fremgår af oversigten, at ejendommen, der er fra 1938, har lejligheder på mellem 92-110 m², hvor der betales 3.600 kr. til 4.000 kr. i husleje pr. måned. Hertil kommer betaling af varmeforbruget.

Pensionskassen har oplyst, at huslejereguleringerne sker efter gældende lovgivning.

Spm. nr. S 1646

Til erhvervsministeren (8/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Har ministeren på baggrund af oplysningerne om Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagogerne overvejelser om at ændre lovgivningen?«

Begrundelse

På baggrund af de rentefrie millionudlån, de markant billige udlejningsejendomme og de tvivlsomme investeringsprojekter ville det være interessant at vide, om ministeren er af den opfattelse, at pensionsopsparerne med den nuværende lovgivning er beskyttet tilfredsstil-

lende mod ikke rentable anbringelser af pensionsopsparernes penge.

Svar (19/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Investeringsreglerne i lov om forsikringsvirksomhed blev gennemgribende ændret ved lov nr. 363 af 18. maj 1994 som led i gennemførelsen af 3. generations-direktiverne inden for forsikringsvirksomhed.

Investeringsreglernes udformning er sket ud fra forskellige afvejninger bl.a. med hensyn til fornøden spredning og ud fra risikoprofilen i forskellige former for aktiver, så der er en passende afbalancering mellem de forskellige former for aktiver, der kan investeres i.

Da reglerne er forholdsvis nye, har jeg for tiden ingen overvejelser om at ændre disse.

Spm. nr. S 1648

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren oplyse, hvornår Miljøstyrelsen er færdig med arbejdet med den samlede miljøvurdering af de udarbejdede rapporter om emballager til øl og læskedrikke?«

Begrundelse

I besvarelsen af 25. januar 1996 af spørgsmål nr. S 1167 oplyses det, at »Miljøstyrelsens samlede vurdering af de udarbejdede rapporter forventes færdig i løbet af kort tid.«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg forventer, at miljøvurderingen af resultaterne af kortlægningen af emballager til øl og læskedrikke samt Miljøstyrelsens samlede vurdering af konklusionerne i de udarbejdede rapporter om emballager til øl og læskedrikke er færdige og kan oversendes til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg i april måned d.å.

Spm. nr. S 1649

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvor fremskredet arbejdet er med notifikationen af EU's emballagedirektiv nr. 94/62/EF af 20. december 1994?«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (94/62/EF) om emballage og emballageaffald skal være implementeret senest 30. juni 1996.

Miljøstyrelsen forbereder implementering af emballagedirektivet og notifikation heraf.

Som det er oplyst i besvarelsen af 5. februar 1996 til spørgsmål nr. S 1170 vil jeg vende tilbage med en samlet orientering til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spm. nr. S 1650

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke miljømæssige betragtninger der gør, at afgiften på kartonemballage opretholdes?«

Begrundelse

I besvarelsen af 25. januar 1996 af spørgsmål nr. S 1166 oplyses det, at afgiften på kartonemballage opretholdes ud fra en miljømæssig betragtning.

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Som det er oplyst i besvarelsen af 5. februar 1996 på spørgsmål nr. S 1166, opretholdes afgiften på kartonemballage ud fra en miljømæssig betragtning.

Kartoner kan anvendes som emballage til juice, naturligt mineralvand og forskellige andre drikke, der ikke er omfattet af bekendtgørelsen

om emballage til øl og læskedrikke. Et alternativ til kartonemballage findes i form af genpåfyldelige flasker eller ved salg som koncentrat. Her ved er det muligt at begrænse anvendelsen af engangsemballage og reducere affaldsmængderne.«

Spm. nr. S 1651

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren oplyse, om der er gennemført komparative livscyklusanalyser af returflasker og juicekartoner, som ud fra en miljømæssig betragtning kan legitimere opretholdelsen af den høje afgift på juicekartoner?«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Miljøstyrelsen er ikke bekendt med, at der er gennemført komparative livscyklusanalyser af returflasker og kartoner til juice. Det kan oplyses, at Miljøprojekt nr. 88 fra 1987 indeholder en analyse af de drifts- og samfundsøkonomiske konsekvenser af at indføre returflasker til mælk og juice og af konsekvenserne med hensyn til affaldsmængderne. Miljøprojekt nr. 168 fra 1991 indeholder en miljømæssig vurdering af mælkeemballage i form af returflasker af plast og papkartoner.«

Spm. nr. S 1652

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren oplyse størrelsen af det provenu, som i 1995 er fremkommet fra afgiften på kartonemballage til juice og afgiften på returflasker til juice, vil ministeren redegøre for, om juiceemballagerne skaber problemer i affaldshåndteringen og i forbindelse med selve affaldsbortskaffelsen på danske forbrændingsanlæg, og vil ministeren oplyse mængden af juice distribueret i kartonemballage?«

Begrundelse

I besvarelse af 25. januar 1996 af spørgsmål nr. S 1166 oplyses det, at hovedsigtet med emballageafgiften på juicekartoner er at begrænse anvendelsen af engangsemballage og reducere affaldsmængderne, og at der i Danmark i 1995 er distribueret 2,9 mio. l juice i returflasker.

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Skatteministeriet, som jeg har rettet henvendelse til angående spørgsmålet om størrelsen af provenuet fra afgifter på juiceemballage, har oplyst følgende:

»Afgiften på kartonemballage til juice og afgiften på returflasker til juice kan ikke opgøres særskilt. En betydelig del af kartonemballagen går formodentlig til juice, mens andelen af returflaskerne til juice formentlig er beskedent. Afgiften af kartonemballagerne til alle anvendelser kan skønnes at give et årligt provenu på knap 100 mio. kr.«

Jeg har forelagt den øvrige del af spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Reduktion af affaldsmængderne er en overordnet målsætning i den danske handlingsplan for affald og genanvendelse, ligesom det er en del af EU's affaldspolitik. Affald fra emballager til juice indgår som en del af dagrenovationen, hvor affaldsmængderne har været stigende. Hovedparten af affald fra dagrenovation bortskaffes på forbrændingsanlæg. Ved at begrænse affaldsproduktionen reduceres den miljømæssige belastning fra disse anlæg.

Ifølge oplysninger fra Danmarks Juice-, Saft- og Frugtdrikindustriforening, der dækker 90-95 pct. af det danske marked, havde foreningens medlemmer en omsætning i 1995 på 70,5 mio. l juice i engangsemballage, hvoraf hovedparten er kartonemballage.«

Spm. nr. S 1653

Til miljø- og energiministeren (8/3 96) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for kildesorteringsprojektet »Projekt 2000« i Århus, herunder de foreløbige resultater af projektet og de afholdte omkostninger i forbindelse med projektet?«

Svar (19/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Et igangværende forsøg i Århus Kommune med betegnelsen »System 2000« har til formål at udvikle et renovationssystem for husholdningsaffald, der sikrer 40–50 pct. genanvendelse, et tilfredsstillende arbejdsmiljø og en acceptabel økonomi.

I forsøget frasorterer husstanden den organiske fraktion, som genanvendes efter en biologisk behandling, papir og pap, der afsættes som returpapir, glas og flasker til genanvendelse, samt en restfraktion til forbrænding med energiudnyttelse. De foreløbige resultater viser, at der nås en genanvendelse på ca. 50 pct., ligesom arbejdsmiljøforholdene er blevet væsentligt forbedret i forhold til det tidligere traditionelle renovationssystem.

Kommunens samlede omkostninger er budgetteret til ca. 63 mio. kr., hvortil Rådet vedrørende genanvendelse og mindre forurenende teknologi har bevilget et tilskud på ca. 32 mio. kr.

Ad spm. nr. S 541

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Gitte Seeberg (KF) stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96, side 2187, lød således:

Til justitsministeren (21/11 95) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren oplyse og begrunde i sit svar, om han agter at gøre brug af bemyndigelsesbestemmelsen i lov om vagtvirksomhed § 1, stk. 2, således at der stilles samme krav til offentlige myndigheders udførelse af vagtvirksomhed som til private?«

Supplerende svar (21/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det fremgår af § 1, stk. 2, i lov om vagtvirksomhed, lov nr. 266 af 22. maj 1986, at vagtvirksomhed, der udføres af statslig eller kommunal myndighed, kun er omfattet af reglerne om vagtvirksomhed i det omfang, dette bestemmes af justitsministeren. Denne adgang har justitsministeren endnu ikke udnyttet.

Da lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, henhører under Indenrigsministeriets område, har Justitsministeriet til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Indenrigsministeriet bl.a. for at få belyst det formålstjenlige i, at justitsministeren udnytter den nævnte beføjelse i lov om vagtvirksomhed.

Indenrigsministeriet har bl.a. oplyst følgende:

»Ved lov nr. 378 af 14. juni 1994 er der tilvejebragt lovhjemmel til, at kommuner og amtskommuner kan udføre opgaver – som efter lovgivningen i øvrigt er kommunale – for andre offentlige myndigheder.

Der gøres opmærksom på, at loven finder anvendelse, medmindre andet er bestemt i lovgivningen, jf. lovens § 1, stk. 1.

Dette indebærer, at i det omfang lov om vagtvirksomhed indeholder hjemmel til, at kommuner og amtskommuner kan udføre vagtvirksomhed for andre offentlige myndigheder, finder lov om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder ikke anvendelse.

For opgaver, der er omfattet af lov om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder, er der fastsat betingelser om udbud af visse større opgaver, jf. lovens § 2, stk. 2 og 3, og om omkostningskalkulation, jf. lovens § 2, stk. 4. Reglerne har til formål at sikre, at aftaler om udførelse af opgaver efter loven indgås i åben konkurrence, og at der ikke sker konkurrenceforvriddning i forhold til det private erhvervsliv.

Særlig for så vidt angår omkostningskalkulation bemærkes, at kommuner og amtskommuner skal beregne de samlede omkostninger forbundet med opgavevaretagelsen efter loven, herunder også de indirekte omkostninger.»

Det fremgår af Indenrigsministeriets vejledning nr. 107 af 30. juni 1995 til loven, at reglerne i Indenrigsministeriets lov om udbud og om omkostningskalkulationer har til formål at sikre, at den kommunale virksomhed ikke bliver konkurrenceforvridende over for private.

Det fremgår bl.a. af afsnit IV i vejledningen vedrørende reglerne om omkostningskalkulation, at en kommune eller en amtskommune ved afgivelse af tilbud på udførelse af en opgave for en anden offentlig myndighed skal foretage en omkostningskalkulation (lovens § 2, stk. 4), og at denne kalkulation, der medregner både de

direkte og de indirekte omkostninger, medfører, at kommunen eller amtskommunen må medtage omkostninger, som den ville have haft, såfremt den ikke havde været en offentlig myndighed. Det kunne f.eks. være en udgift til autorisation som nævnt i spørgsmålet.

På den baggrund findes der ikke at være behov for udnytte beføjelsen i § 1, stk. 2, i lov om vagtvirksomhed.

Det bemærkes i den forbindelse, at hovedsigtet med lov om vagtvirksomhed er at regulere den virksomhed, der typisk udføres af private vagtselskaber, idet man ved udarbejdelsen af loven lagde vægt på, at der knyttede sig en væsentlig interesse fra samfundets side til vagtselskabernes virksomhed, fordi denne er af stor kriminalpræventiv betydning. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at dette forhold gør det nødvendigt at sikre, at selskaberne udøver virksomhed på en forsvarlig og betryggende måde, således at selskabernes kunder sikres en rimelig betjening, uden at virksomheden udvikler sig til noget, som kunne opfattes som private politistyrker, og således at borgerne på en rimelig måde beskyttes mod overvågning og kontrol. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at et reguleringsbehov – for den vagtvirksomhed, der udføres af statslig eller kommunal virksomhed – forekommer mindre påtrængende.

Spm. nr. S 1608

Til skatteministeren (6/3 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Mener ministeren på baggrund af de sager, der har været omtalt i dagspressen om lønindeholdelse hos private borgere, at der administreres i overensstemmelse med reglerne, og såfremt det ikke er tilfældet, hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre borgerens retsstilling?«

Begrundelse

Af artikler i dagspressen den 6. marts 1996 fremgår, at visse kommuner ikke overholder de gældende regler for lønindeholdelse hos private borgere for offentlig gæld. Det fremgår, at der ikke altid foregår den i kildeskattelovens § 73, stk. 3, krævede vurdering af, hvorvidt den pri-

vate borger overlades nødvendige midler. Da lønindeholdelse er en særdeles indgribende foranstaltning over for borgerne, må det sikres, at der sker en reel vurdering af borgernes økonomiske formåen. Der skal være sikkerhed for, at de kommunale skattemyndigheder ikke tilside-sætter det individuelle skøn på bekostning af borgernes retssikkerhed.

Svar (18/3 6)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Indledningsvis skal det understreges, at lønindeholdelse er et tvangsinddrivelsesmiddel, der alene kommer på tale over for skatteydere, der indtil flere gange er blevet rykket for betaling af deres personlige skat, og som af en eller anden grund ikke har ønsket at indgå en betalingsordning med kommunen. Det er korrekt, at kommunerne ved begæring om lønindeholdelse med mere end 15 pct. i hvert enkelt tilfælde skal have sikre oplysninger om, at der overlades skatteyderen de nødvendige midler til eget og familiens underhold. Det er min opfattelse, at der i langt hovedparten af tilfældene, hvor lønindeholdelse begæres, sker en sådan vurdering fra skattemyndighedernes side.

For så vidt angår det i en avisartikel nævnte eksempel på, at en kommune trækker helt op til 40 pct. i lønindeholdelse, skal det bemærkes, at der i den foreliggende sag er tale dels om lønindeholdelse efter kildeskattelovens § 73 for personlig skat, dels om løntilbageholdelse i medfør af lov om inddrivelse af underholdsbidrag. For så vidt angår løntilbageholdelse for skyldige underholdsbidrag, er der ikke nogen øvre grænse for løntilbageholdelsesprocenten, men størrelsen af procentsatsen kan af skyldneren påklages til fogedretten.

Jeg kan bekræfte artiklens oplysning om, at der hos Told & Skat i Vejle har været 38 klager over kommunernes lønindeholdelse og afdragsordninger, og at 13 klager fik helt eller delvis medhold. Der er i de pågældende sager sket en konkret vurdering af skatteydernes betalingssevne. Opgørelsen vedrører dog ikke 1994, men 1995.

Når skatteyderen har fået medhold i klagen, skyldes det hovedsagelig, at kommunen ved en fejl har medregnet børnetilskud og børnefamilieydelse i den beregning, der er foretaget over den pågældendes betalingsevne. Hertil kommer, at der i afgørelser på dette område nød-

vendigvis må indgå et element af individuelt skøn.

Jeg mener ikke, at man ud fra opgørelsen fra Told- og Skatteregion Vejle kan udlede, at kommunerne generelt ikke administrerer i overensstemmelse med reglerne.

Spm. nr. S 1623

Til indenrigsministeren (7/3 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange tvangsmæssige udvisninger der har været inden for de seneste to år til Libanon, og i hvor mange af disse tilfælde der har været problemer, som har medført, at de pågældende udviste ikke har kunnet afleveres, og hvad de konkrete grunde til dette i givet fald har været?«

Svar (21/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Rigspolitiet har oplyst, at det fremgår af oplysninger fra Udlændingeregisteret og Rigspolitiets manuelle statistikker over tvangsmæssige udsendelser, som har været ført siden den 1. maj 1994, at antallet af tvangsmæssige udsendelser til Libanon har været således:

Periode	Antal personer
1. maj 1994–31. december 1994	115
1. januar 1995–31. december 1995	90
1. januar 1996–31. januar 1996	14
I alt	219

Tallene omfatter såvel libanesiske statsborgere som statsløse palæstinensere med Libanon som 1. asylland.

Rigspolitiet fører ikke en særskilt statistik over udsendelser, hvor de udsendte nægtes indrejse i hjemlandet. En umiddelbar gennemgang af den foreliggende manuelle statistik over tvangsmæssige udsendelser sammenholdt med oplysninger fra Udlændingeregisteret viser dog,

at de libanesiske myndigheder siden maj 1994 har nægtet at modtage 17 personer, som er for søgt tvangsmæssigt udsendt fra Danmark. De libanesiske myndigheder har senere accepteret at tilbagetage 8 personer, der er blevet udsendt til Libanon. 4 personer har af de libanesiske myndigheder fået tilsagn om udstedelse af hjemrejsedokumenter, hvorefter en ny udsendelse vil finde sted. 2 personer er meddelt opholdstilladelse i Danmark. Endelig forhandles der fortsat i 3 sager med de libanesiske myndigheder om tilbagetagelse.

Baggrunden for, at de libanesiske myndigheder i de konkrete tilfælde ikke har villet tillade de pågældende at indrejse, har været de libanesiske myndigheders tvivl om de pågældendes tilhørsforhold til Libanon.

Spm. nr. S 1656

Til justitsministeren (11/3 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren under henvisning til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 88 (Retsudvalget alm. del – bilag 419) oplyse, hvilket konkret indhold ordene »antages«, »varigt« og »væsentligt« i besvarelsens andet afsnit i denne sammenhæng dækker over?«

Begrundelse

Der henvises til andet afsnit af ministerens besvarelse, der har følgende ordlyd: »Jeg kan oplyse, at målgruppen for tilbudet om sexologisk behandling er domfældte, ofte forvaringsdømte, der har begået alvorlig sædelighedskriminalitet, og om hvem det antages, at en behandling varigt vil nedsætte risikoen for ny ligeartet kriminalitet væsentligt.«

Svar (21/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Anstalten ved Herstedvester har præciseret, at målgruppen for tilbudet om sexologisk behandling er personer, ofte forvaringsdømte, der har begået alvorlig sædelighedskriminalitet, og om hvem det ud fra den viden, man har i dag, vurderes, at en behandling vil nedsætte risikoen for

ny ligeartet kriminalitet til et minimum, så længe medicinen tages.

Denne vurdering er blandt andet baseret på dansk og udenlandsk videnskabelig litteratur om kastrations indflydelse på hormontilstanden.

Spm. nr. S 1665

Til skatteministeren (12/3 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde (fordelt på år og måneder) der er indgået forlig med sælgere af overskudsselskaber, og herunder oplyse,

- i hvor mange tilfælde der er indgået forlig efter de økonomiske retningslinjer, der følger af Satairdommen,
- i hvor mange tilfælde der er indgået forlig med et dårligere økonomisk resultat for staten end det, der følger af Satairdommen,
- hvilket provenu der er indkommet efter forlig, og oplyse, om der er indgået forlig med købere af overskudsselskaber (selskabstømmerne), købernes banker, sælgernes banker og/eller sælgernes rådgivere?«

Svar (20/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Erstatningssager i forbindelse med selskabstømninger anlægges primært mod sælger af kapitalandelene i selskabet. Der vil blive søgt gennemført krav mod køberbanker i de enkelttilfælde, hvor forholdene taler for det. Der kan især være tale om tilfælde, hvor der er tvivl om aktiesælgerens ansvar eller betalingsdygtighed, men hvor der er et godt grundlag for at anse køberbanken for ansvarlig.

Sælgers rådgivere sagsøges ikke direkte, idet det er opfattelsen, at sælger hæfter for sine rådgivere. Det overlades således til sælger i givet fald at gøre regres over for rådgiverne.

Der kan under en straffesag mod en køber af et overskudsselskab (selskabstømmeren) nedlægges påstand om betaling af erstatning, og dette er sket i de anklageskrifter, som indtil nu foreligger.

Anlagte erstatningssager mod sælgere af kapitalandelene i tømte overskudsselskaber er i

tilfælde afgjort ved forlig/betaling, uden at sagerne blev optaget til dom.

I oktober 1994, det vil sige før Satairdommen, blev en retssag – anlagt af et konkursbo efter et tømt overskudsselskab mod en sælger – hævet som følge af, at sælgeren tilbød og betalte et krav svarende til de skyldige selskabsskatter, renter af kravet i henhold til selskabsskatte- loven, omkostninger ved konkursboets behandling og kurators omkostninger ved den anlagte retssag. Skatteministeriet, der havde biinterven- eret i retssagen, tiltrådte konkursboets accept af sælgerens betalingstilbud.

Skattekravet udgjorde i alt 169.025 kr. inkl. renter.

I januar 1996, det vil sige efter Satairdommen, blev yderligere en retssag – anlagt af et konkursbo efter et tømt overskudsselskab mod en sælger – hævet som forligt på vilkår af, at sælgeren betalte det fulde skattekrav inkl. renter efter selskabsskatte- loven og omkostningerne ved konkursens indtræden og behandling. Størrelsen af sagsomkostninger i forbindelse med retssagen til konkursboet og Skatteministeriet, der havde biinterven- eret, blev fastsat af landsretten.

Skattekravet inkl. renter udgjorde 756.589 kr, hvilket beløb tillige med alle omkostninger er indbetalt af sælgeren.

Der var ikke i de to nævnte sager rejst erstatningskrav over for køberbankerne.

Told- og Skattestyrelsen har i nogle enkelte tilfælde modtaget tilbud fra sælgere om frivillig betaling af et mindre beløb end det fulde skattekrav. Disse betalingstilbud er blevet afvist under henvisning til, at en sag ikke kan afgøres frivilligt på andre måder end gennem betaling af det fulde selskabsskattekrav inkl. renter efter selskabsskatte- loven og af eventuelle påløbne omkostninger.

Spm. nr. S 1666

Til skatteministeren (12/3 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren oplyse, om og i givet fald i hvor mange tilfælde anlagte sager vedrørende selskabstømning er blevet hævet, og nærmere redegøre for begrundelsen for beslutningen om at hæve sagerne?«

Svar (20/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Told- og Skattestyrelsen har i et tilfælde i september 1995 hævet en anlagt retssag vedrørende et civilretligt erstatningskrav mod en sælger.

I den anlagte strategi vedrørende anlæggelse af erstatningssager mod sælgerne af de tømte overskudsselskaber indgår, at der vil blive foretaget skridt til afbrydelse af forældelse, hvor der er en umiddelbar risiko herfor. Dette sker for at bevare et eventuelt erstatningskrav, selv om det ikke ud fra de på dette tidspunkt tilstedeværende oplysninger kan bedømmes, om der er tilstrækkeligt grundlag for et sådant krav. Undersøgelserne vedrørende erstatningskravet fortsættes efterfølgende med henblik på at afklare sælgers erstatningspligt.

Udtagelse af stævning i de forældelsestruede sager sker kun, hvor sælger ikke har villet underskrive en suspensionserklæring vedrørende forældelsen, og alene for at forhindre en eventuel forældelse.

I det ene tilfælde, hvor Told- og Skattestyrelsen hævdede en anlagt retssag, var retssagen oprindelig anlagt med henblik på at undgå forældelse af erstatningskravet. På tidspunktet for udtagelse af stævningen var oplysningerne imidlertid for få til en bedømmelse af, hvorvidt der kunne gennemføres et erstatningskrav over for den oprindelige sælger af kapitalandelene.

I forbindelse med forberedelsen af sagen ved domstolen fremkom der yderligere oplysninger og dokumenter vedrørende forløbet ved sælgerens salg af kapitalandelene. Disse nye oplysninger bevirkede, at Told- og Skattestyrelsen sammen med Kammeradvokaten fandt, at der ikke var grundlag for at opretholde søgsmålet, hvorfor sagen blev hævet.

Spm. nr. S 1667

Til skatteministeren (12/3 96) af:

Frank Aen (EL):

»Vil ministeren oplyse navn og opgavebeskrivelse for revisionsfirmaer, som ministeriet (afdelinger, styrelser etc.) har engageret til undersøgelser, almindelige revisionsopgaver eller andet?«

Svar (20/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Da der i ovennævnte spørgsmål ikke er anført en tidsmæssig afgrænsning, skal jeg indledningsvis nævne, at besvarelsen omfatter perioden 1995 samt 1996 til dato.

For Skatteministeriet med tilhørende institutioner kan det oplyses:

Skatteministeriets departement har ikke i ovennævnte tidsrum engageret revisionsfirmaer til undersøgelser, almindelige revisionsopgaver eller andet. Det samme gør sig gældende for Landsskatteretten.

Hvad angår Told- og Skattestyrelsen, kan det oplyses, at styrelsen anvender revisionsfirmaer som undervisere på kurser i intern revision for Told- og Skatterevisionens medarbejdere. Disse kurser afholdes i samarbejde med andre myndigheders interne revisioner. Der har i 1995 været afholdt 1 kursus, hvor revisionfirmaet Ernst & Young har undervist i ca. 3 dage.

Herudover har styrelsen i 1995 fået bistand fra Deloitte & Touche Management Consultants, som er en division af Schøbel & Marholt Revisionsaktieselskab. Opgaven bestod i konsulentbistand i forbindelse med udarbejdelsen af et sikkerhedsstyringssystem og retningslinjer for organisering af edb-sikkerhed i Told- og Skattestyrelsen.

Desuden har styrelsen i 1995 fået og får fortsat bistand fra Coopers & Lybrand Informatik A/S med hensyn til udviklingen af en nyt integreret erhvervssystem. Coopers & Lybrand Informatik A/S er et selvstændigt konsulentfirma, der er tilknyttet revisionsfirmaet Coopers & Lybrand.

Spm. nr. S 1668

Til erhvervsministeren (12/3 96) af:

Frank Aen (EL):

»Vil ministeren oplyse navn og opgavebeskrivelse for revisionsfirmaer, som ministeriet (afdelinger, styrelser etc.) har engageret til undersøgelser, almindelige revisionsopgaver eller andet?«

Svar (19/3 96)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Jeg har indhentet følgende oplysninger om anvendelse af revisorer i 1995 og om igangværende arbejder med anvendelsen af revisorer fra Erhvervsministeriets departement og styrelser:

*Departementet***Igangværende arbejder:**

Arthur Andersen og Co., SC: Redegørelse vedrørende skibsfinansiering i udvalgte europæiske lande.

Coopers & Lybrand: Revisionsundersøgelse af skibsfinansieringsområdet.

Ernst & Young, England: Konkurrentundersøgelse, herunder afholdelse af workshop. Investeringsfremme.

Arbejder i 1995:

Arthur Andersen og Co., SC: Lettelse af administrative byrder for nye, små og mellemstore virksomheder.

Ernst & Young, Danmark: Eventuel etablering af Novell/WordPerfect i Danmark. Investeringsfremme.

Deloitte & Touche: Assistance i forbindelse med AFS Intercultural Programs' eventuelle etablering i Danmark. Investeringsfremme.

Deloitte & Touche: Assistance i forbindelse med Marubeni. Investeringsfremme.

Deloitte & Touche: Assistance i forbindelse med Kikkoman. Investeringsfremme.

*Erhvervsfremme Styrelsen***Igangværende arbejder:**

Ernst & Young: Gennemgang af udlån og udviklingskontrakter (Udviklingsfondet).

KPMG C. Jespersen: Regnskabsmæssig assistance og almindelige revisionsopgaver vedrørende Eksportkredit.

Arbejder i 1995:

Ernst & Young: Instrukser for regnskabsaflægning for mindre kautioner.

Regnskabsopgaver vedrørende eksportstipendiatordningen.

Gennemgang af udlån og udviklingskontrakter (Udviklingsfondet).

Almindelige revisions- og regnskabsopgaver vedrørende Dansk Teknologisk Institut (DTI) og Godkendte Teknologiske Serviceinstitutter (GTS), bl.a. regnskabsmanual og undersøgelsesopgaver.

KPMG C. Jespersen: Almindelige revisionsopgaver vedrørende Danmarks Erhvervsfond. Gennemgang af DEGA-systemet (edb-system for eksportkredit).

*Erhvervs- og Selskabsstyrelsen***Igangværende arbejder:**

Price Waterhouse/Seier-Petersen: Undersøgelse af et konkret selskab, der opfylder betingelserne for tvangsopløsning, jf. aktieselskabslovens § 118 a.

Ernst & Young: Videreudvikling af styrelsens økonomistyringssystem, herunder udvikling af et debitorstyringssystem, udarbejdelse af virksomhedsregnskab samt forbedring af indtægtsbudgetteringssystemet.

Arbejder i 1995:

Deloitte & Touche: Pilotundersøgelse af en række selskaber, der opfylder betingelserne for tvangsopløsning, jf. aktieselskabslovens § 118 a, henholdsvis anpartsselskabslovens § 87 a.

*Finanstilsynet***Igangværende arbejder:**

For året 1996 er indgået aftale med Ernst & Young, København, og BDO Scanrevision, Herning, om udstationering af medarbejdere i Finanstilsynet.

*Patentdirektoratet***Igangværende arbejder:**

Ernst & Young: Vurdering af regnskabsopstillinger for Patentdirektoratets markedsstyrede aktiviteter.

*Forbrugerstyrelsen***I finansåret 1995 og 1996:**

Arthur Andersen og Co.: Opgave i forbindelse med Forbrugerombudsmandens tilsyn efter betalingskortlovens bestemmelser om betalingskortsystemers sikkerhed.

Konkurrencerådet og Søfartsstyrelsen har ikke anvendt revisorer i 1995 og 1996.

Den næste sag på dagsordenen var:

**2) Forhandling om redegørelse nr. R 13:
Arbejdsministerens redegørelse af 29. februar
1996 om flaskehalsindsatsen.**

(Redegørelsen anmeldt 29/2 96. Redegørelsen givet 29/2 96. Meddelelse om forhandling 29/2 96).

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Med de muligheder, der i dag er til rådighed, skulle det være muligt i hvert fald på lidt længere sigt at undgå flaskehalse på arbejdsmarkedet, altså at undgå en situation, hvor arbejdsmarkedet efterspørger arbejdskraft, uden at denne efterspørgsel kan imødekommes. Det forudsætter selvfølgelig, at virksomhederne gør en nødvendig og fremadrettet indsats vedrørende uddannelsesplanlægning og uddannelse af nye medarbejdere.

Når der i visse områder af landet meldes om aktuelle flaskehalse, skyldes det jo først og fremmest, at der ikke er blevet uddannet tilstrækkelig arbejdskraft i perioder med mindre beskæftigelse og større ledighed end i dag.

Regeringens politik har jo medført en betydelig stigning i beskæftigelsen. Således steg beskæftigelsen i den private sektor ifølge Økonomiministeriets opgørelse fra december 1995 med 60.000 personer fra 1994 til 1995. Og var der ikke med arbejdsmarkedsreformen taget de mange initiativer, der sikrede, at der kunne finde en øget uddannelsesindsats sted, ville vi i dag have haft en situation med mangel på arbejdskraft inden for en række områder, f.eks. i jernindustrien, i træindustrien og inden for bygge- og anlægsområdet.

Denne indsats er i øvrigt blevet rost i udlandet, bl.a. af den tidligere direktør for arbejdsmarkedsstyrelsen i Sverige, Allan Larsson, og i øvrigt også af formanden for ATP-styrelsen, Palle Simonsen.

Et betydeligt antal regionale uddannelsesinitiativer har sikret uddannelse og dermed beskæftigelse til mange medarbejdere i de brancher, hvor opsvinget er slået igennem. Det fremgår jo klart af de indberetninger, der foreligger fra arbejdsmarkedsrådene. Som nævnt drejer det sig inden for det private arbejdsmarked om træindustrien og jernindustrien samt om bygge- og anlægsområdet.

Det er helt naturligt virksomhederne, der har et stort ansvar for at undgå mangel på arbejdskraft, først og fremmest ved en veludviklet uddannelses- og personaleplanlægning. En sådan planlægning er afgørende, når flaskehalse og dermed ubalance på arbejdsmarkedet skal undgås. Men det er også afgørende, at der er et tæt samarbejde mellem de lokale aktører på arbejdsmarkedet. Der er ingen tvivl om, at arbejdsmarkedets parter i de regionale arbejdsmarkedsråd gør en stor indsats for at sikre det tætte samarbejde, der jo er af afgørende betydning.

På uddannelses- og personaleplanlægningsområdet kunne det være ønskeligt, at virksomhederne var længere fremme. I de kommende år er der brug for en fornyet indsats. Her drejer det sig bl.a. om at igangsætte et betydeligt antal voksenuddannelsesforløb, der giver medarbejderne en bred kompetence. Det er med til at give den enkelte medarbejder en solidere platform på arbejdsmarkedet.

Et sådant forløb er der jo forbedrede muligheder for at gennemføre fra 1997, idet lønrefusionen i skoleperioderne forhøjes fra 100 til 125 pct. Mulighederne for merit i uddannelsessystemet forbedres også, og endvidere forbedres uddannelsesinstitutionernes muligheder for at udbyde erhvervsuddannelse for voksne.

Der arbejdes også med at løse de problemer, der forhindrer, at voksne kan gå i gang med selve den praktiske uddannelse. Her drejer det sig først og fremmest om spørgsmålet om indtægtsnedgang, men en mere langsigtet strategi – idet det jo i første omgang betyder, at man måske skal undvære en medarbejder, men på sigt betyder, at man får en medarbejder med bredere kompetence – har haft svært ved at slå igennem.

På det offentlige område skyldes de konstaterede flaskehalse jo helt tydeligt, at der over en lang årrække ikke er uddannet et tilstrækkeligt antal medarbejdere.

Til trods for, at uddannelseskapaleteten inden for sygeplejerskeområdet og inden for pædagog- og social- og sundhedsområdet er øget, løser det ikke på kort sigt den aktuelle mangel-situation inden for disse områder. Denne melding fra arbejdsmarkedsrådene er ganske tydelig og entydig.

Det er derfor nødvendigt, at der holdes et særlig vågent øje med det område fra arbejdsmarkedsrådene har dette område med i deres prioritering af arbejdsmarkedsindsatsen. Det må være ganske indlysende.